

Giới thiệu Anh Chồng Tham Ăn

Truyện Anh Chồng Tham Ăn, chuyện nói về một anh chàng bản tính rất ham ăn lại còn xấu tính xấu nết nữa chứ nhưng quả quyết dày thì có móng tay nhọn.

Số phận của anh chàng háo ăn này rất cuộc cũng có một người phụ nữ trị lại tính ham ăn của anh. Biết được bao tử của anh ăn bao nhiêu và rồi đã cho anh ăn cả đời, nhưng anh cũng cam tâm tình nguyện để cho cô đối xử như vậy.

Tuy trong lòng có hơi tức giận nhưng khi nhìn ánh mắt long lanh đầy tình thương của cô thì anh lại cảm lòng không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: La Na

Kim đồng hồ chỉ hướng chín giờ, Đỗ Tiểu Mạn nhìn mưa to ngoài cửa sổ, thờ dài, loại này thời tiết chắc có ít khách đến, cô quay đầu sửa sang lại nguyên liệu nấu ăn ở mặt sau quầy bar, chuẩn bị đóng cửa.

"Đình đình- -" Tiếng chuông gió ngoài cửa bị đẩy, từng đợt gió lạnh và những hạt mưa nhỏ nhỏ cũng lùa vào.

"Thực xin lỗi, tiệm đóng cửa rồi." Đỗ Tiểu Mạn mau chóng quay đầu lại.

Dường như người vừa tới ướt như chuột lột, anh ta nhìn cô một cái, "Biên thông báo treo ngoài cửa bảo vẫn còn bán kia."

"Í. . ." Đỗ Tiểu Mạn nghẹn lời, nghĩ một chút, bất đắc dĩ cầm thực đơn đưa sang, rồi sau đó chạy nhanh ra ngoài cầm bảng thông báo vào.

Người đàn ông tùy ý nhìn lướt qua thực đơn, "Mi Ý sốt cà, chowder ngô."

Đỗ Tiểu Mạn nhận thực đơn về, "À, đó là các món dùng buổi trưa, bây giờ . . ."

"Mi Ý sốt cà, chowder ngô." Người đàn ông cố chấp lại lặp một lần nữa, giọng nói lúc này thoáng trầm thấp. Đỗ Tiểu Mạn sợ hãi, nhanh chóng nhận thực đơn, chạy vào phòng bếp. Mãi đến khi mì của anh ta sủi bọt, mới buồn bã vỗ đầu mình, sao mình lại bất tri bất giác nghe lời vậy chứ?

Quán Đường Mật này của nằm trên một con đường nhỏ đặt ở góc đường, khoảng thời gian giữa trưa từ 11 giờ đến 1 giờ là thời gian buôn bán đắt đỏ nhất của quán, vì gần đó có tòa cao ốc, đến quán ăn rất tiện. Vào lúc đó quán của cô đón tiếp rất nhiều khách, mỗi ngày chưa tới 11 giờ đã có người xếp hàng rồi.

Đỗ Tiểu Mạn chập chập bung mì và canh ngô ra tới trước mặt người đàn ông, "Mời dùng từ từ."

Bụng đói ăn để trước mặt, người đàn ông mơ hồ ngửi được mùi thơm từ trong phòng bếp rồi, không biết là do đói lâu hay con sâu trong bụng đột ngột bãi công, dù sao bây giờ cả người anh đang trong trạng thái gào khóc đòi ăn.

Người đàn ông dùng nửa đĩa đồ ăn vào miệng. Đỗ Tiểu Mạn ngồi phía sau quầy bar vụng trộm nhìn người ta ăn, ài, tuy rằng người đàn ông này hơi độc miệng nhưng bộ dạng đúng là rất đẹp trai, cần cần móng tay, trước giờ cô chưa từng thấy vóc dáng người đàn ông nào đẹp như vậy cả.

Ăn ngon cực kì!

Hai mắt người đàn ông tỏa sáng. Anh ta nuốt sơi mì trong miệng xuống, thuận tiện cũng nuốt luôn lời tán dương bên môi vào, tiếp tục làm bộ như không có gì ngẫu nhiên ăn tiếp. Tô mì thấy đầy cực nhanh, bụng to canh ngô lên khẽ ném thử một chút, tiếp theo là cái khựng người mất tự nhiên. Tay nghề của cô gái này khiến cho người ta giật sùi gan mà!

Trong lòng người đàn ông bắt đầu xuất hiện ý nghĩ muốn bắt cô gái này về nấu cho anh ăn. Anh buông muỗng xuống, ngẩng đầu liếc thấy Đỗ Tiểu Mạn ngồi chống cằm ở quầy bar nhìn anh đến ngẩn người.

"Sao, như thế nào? Ăn không ngon à?" Đỗ Tiểu Mạn thấy anh ta cau mày, cho rằng mình đụng phải người khách khó trị dị thường, vội vàng đầu khoả xin lỗi, "Đã hơn chín giờ rồi, nguyên liệu nấu ăn cũng không được tươi lắm. . ."

"Cô đang tìm người ở chung à?" Người đàn ông thấy khuôn mặt tái nhợt của cô, xoay đầu chuyển tầm mắt sang hướng khác, ngữ điệu cũng chuyển theo. Lúc chờ thức ăn, anh ta đã thấy cô ghi ngoài tám bảng treo ở cửa ra vào là cần người ở ghép.

"Đúng vậy." Đỗ Tiểu Mạn gật đầu, vẫn trả lời như lúc này anh ta muốn cô làm thức ăn tối cho anh ta vậy, bây giờ cũng không tự chủ mà nói: "Căn nhà này quá lớn, tôi muốn tìm thêm người ở ghép, thuận tiện cũng có khoản thu nhập thêm. . ." Tiền thuê phòng hàng tháng chính là một tòa núi lớn đó.

Người đàn ông nuốt nước miếng không dấu vết, trong giọng mang theo chút vội vàng, "Tôi thuê."

"Không không không, anh à, điều đầu tiên tôi viết rất rõ rồi, là phải hợp tính với người cho thuê nhà."

"Có ở chung phòng không?" Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, cực kỳ không may là, tay nghề của cô đối với anh bây giờ mà nói quả thực là vô cùng mỹ vị, vì đề dạ dày của mình không tiếp tục bị ngược đãi nữa, đương nhiên anh sẽ không từ thủ đoạn.

"Cái này thì không đâu, tôi ở lầu hai, lầu ba có hai gian phòng trống, để vậy thì lãng phí quá, cho nên mới muốn tìm một hoặc hai người ở ghép."

Người đàn ông bùng nổ nước canh chẳng còn bao nhiêu lên từ từ hưởng thụ, "Tiền thuê nhà tôi có thể trả gấp đôi cho cô, hoặc là tùy ý bao nhiêu cũng được, tôi chỉ có một yêu cầu duy nhất."

"Ồi? Không đâu không đâu, tôi không muốn cho nam thuê." Hu hu hu, hai lần tiền thuê nhà đó! Đáng chết, tâm cô dao động mất rồi! TT^TT

Dường như người đàn ông không nghe thấy lời từ chối của cô, trái lại còn tự nói ra điều kiện của mình, "Chỉ cần cô chịu trách nhiệm một ngày ba bữa cho tôi là được."

"Sặc?" Đây là điều kiện gì?

"Bây giờ có hợp đồng không?"

Đỗ Tiểu Mạn lắc đầu liên tục.

"Ngày mai tôi sẽ mời luật sư đến xử lý thỏa đáng." Người đàn ông nói xong đứng lên, "Được rồi, mau đưa tôi lên lầu ba xem thử xem."

"Không được, anh à xin đợi chút, tôi chưa nói cho anh thuê mà!" Cuối cùng Đỗ Tiểu Mạn cũng tìm được đầu lười của mình, lớn mật giang hai tay ngăn trước người anh ta lại.

Người đàn ông nheo mắt lại, "Mạnh Cảnh Vần."

"Cái gì?" Dừng phải từ khó hiểu, cô đành phải hỏi lại theo bản năng.

Lúc này đáy mắt Mạnh Cảnh Vần có tia cười khó nhận ra, người phụ nữ này ngốc như vậy mà cũng có thể kinh doanh một cửa hàng như thế này, đúng là không dễ dàng, "Tên."

"À à, chào anh Mạnh."

"Bây giờ thì dẫn tôi lên lầu đi."

"Nhưng, nhưng mà..." Đỗ Tiểu Mạn lấp bắp cố vắt óc tìm lý do, chân dài của Mạnh Cảnh Vần bước một bước vượt lên, lướt qua cô. Vì thế cô chỉ có thể chạy chậm đuổi theo.

Mạnh Cảnh Vần dạo lầu ba một vòng, "Tốt lắm, ngày mai ký hợp đồng thôi."

"Gì? Khoan, anh Mạnh à!"

"Nếu có yêu cầu gì kèm theo thì ngày mai luật sư đến rồi nói cũng được." Nhìn một lượt trong phòng là biết, phòng luôn được quét dọn, giường cũng rất sạch sẽ. Chẳng lẽ cô gái này muốn để lại ấn tượng tốt cho người đến thuê? Mạnh Cảnh Vần nhiu mày, không khỏi nghĩ đến nếu không phải hôm nay chung quanh đây chỉ còn tiệm này còn bán nên mới vào, có lẽ là cả đời này anh sẽ lỡ mất cơ hội thưởng thức tay nghề có thể thỏa mãn vị giác của mình. "Buổi sáng ngày mai tôi muốn ăn bánh mì sandwich với trứng gà và blue moutain."

"Gì gì?" Đỗ Tiểu Mạn tròn mắt, người đàn ông này sao lại tự quyết định như vậy? Chủ nhà đại nhân đây còn chưa chấp nhận đâu nhé!

"Có vấn đề à?" Mạnh Cảnh Vần nghiêm mặt lại, cô đừng hòng cho người khác thuê!

Đỗ Tiểu Mạn theo bản năng lắc đầu. Chờ khi cô phản ứng kịp, người đàn ông đã khép cửa phòng lại tò vè đêm nay ở trọ. Cô đành phải xuống dưới lầu thu dọn tàn cuộc, cũng chuẩn bị một chút cho ngày mai.

Đợi khi cô tắm rửa xong mệt rũ rồi nằm trên giường mới nghĩ tới, ngộ nhờ người đàn ông này không có ý tốt thì sao, mấy thế võ mèo khêu cô học lúc trước có đối phó với anh ta được không? Vì thế trong lúc Đỗ Tiểu Mạn miên man suy nghĩ vượt qua một đêm này, mãi đến buổi sáng hôm sau cửa phòng của cô bị gõ vang.

"Ái!" Đỗ Tiểu Mạn giật mình kêu lên một tiếng, sau đó cẩn thận mở hé cửa, bên ngoài quả nhiên là ngọn nguồn ác mộng của cô, ngài Mạnh Cảnh Vần!

"Bữa sáng tối hôm qua tôi nói đâu?" Không nhìn thấy bữa sáng nữ vị khiến tâm tình đại gia của anh cực kì không tốt! Giọng của Mạnh Cảnh Vần cũng tẻ

hon.

Đỗ Tiểu Mạn quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, tức giận vì bị gọi rời giường khiến cô can đảm không ít, "Anh Mạnh kia! Bây giờ còn chưa tới chín giờ nữa đó!"

Nghe khẩu khí của người phụ nữ này, dường như rời giường lúc chưa đến chín giờ là một chuyện không thể nào tha thứ được. Mạnh Cảnh Vãn nhin tức giận xuống, được rồi, đúng là bà chủ, người phụ nữ này ngủ tới chừng nào muốn dậy thì dậy! Hừ hừ, về sau tuyệt đối phải giúp cô ta điều chỉnh đồng hồ sinh học lại! Bụng dạ ông chủ lớn hẹp hòi nghĩ. "Bữa sáng!"

"Không có..." Đỗ Tiểu Mạn vừa nói đến đó thì mở mạnh cửa ra. Mạnh Cảnh Vãn như rụng mảy, dù thế nào thì người phụ nữ này cũng hơn hai mươi tuổi rồi, sao vẫn còn mặc áo ngủ in hình phim hoạt hình? Còn nữa, trong ấn tượng của anh chỉ có đứa bé tám tuổi mới mang dép lông nhưng hình tai thỏ mà thôi~~~

Đỗ Tiểu Mạn xoa tung tóc chạy xuống lầu một.

"Làm sao vậy?" Anh nhìn bộ dáng của cô hình như là chuyện gì đó rất quan trọng. . . chẳng hiểu sao Mạnh Cảnh Vãn lại lo lắng cho một phen.

"Haiz, lúc này tôi còn tưởng mình quên khóa cửa nữa chứ, may quá may quá." Đỗ Tiểu Mạn xác nhận xong, gấp một cái, thuận tay vỗ vỗ vai Mạnh Cảnh Vãn, "Anh Mạnh, lúc nào anh đi thì anh giúp nhớ đóng cửa cho kỹ nha."

Người phụ nữ này có thể bình an sống đến bây giờ?! Mắt Mạnh Cảnh Vãn trừng đến mức suýt bị rơi ra ngoài, anh bị cảm xúc đầu tiên của bản thân làm cho hoảng, trong lòng cổ xua con tức giận vừa tới.

Mạnh Cảnh Vãn nắm chặt cổ áo ngủ Đỗ Tiểu Mạn từ phía sau, giống như xách gà con, anh dễ dàng ném cô vào phòng bếp, "Bữa sáng." Anh chưa từng lặp đi lặp lại lời của mình nhiều lần như vậy, vì bữa sáng, anh nhin!

Đỗ Tiểu Mạn như một đứa trẻ bị bóc lột sức lao động, oán trách đầy bụng nhưng cũng chỉ mắng người nào đó lạm dụng uy quyền mà thôi, ngoan ngoãn làm bánh sandwich.

"Giữa trưa tôi sẽ đến, thuận tiện kí hợp đồng luôn." Mạnh Cảnh Vãn muốn ở đây thoải mái mấy tháng.

"Mấy giờ?" Giờ phút này Đỗ Tiểu Mạn đã tỉnh táo rồi, "Khoảng chừng 11 giờ là lúc bắt đầu bán sẽ bận lắm, anh muốn ăn cái gì? Tôi sẽ chuẩn bị sẵn ở phòng cho anh, anh chỉ lên đây ăn là được."

Mạnh Cảnh Vãn tùy ý gật gù đầu, "Cũng giống ngày hôm qua, nhớ phải tháo bản thông báo cần người ở ghép đó nhé." Vì đảm bảo đạt được mục đích, anh không hy vọng lát nữa có thêm người tới thuê.

Đỗ Tiểu Mạn ý bảo mình biết rồi, cô nhanh chóng lấy sandwich và cà phê cho anh ta dùng sau đó dùng lực nhét vào ngực anh ta, "Bái bai." Nói xong gấp chạy lên lầu.

Nháy mắt Mạnh Cảnh Vãn giận tái đến mặt, chẳng lẽ cô nàng "bà chủ" này thật là quay lại ngủ thêm một giấc?

Thần kinh Đỗ Tiểu Mạn thô sơ vốn chẳng nhận được ánh mắt giết người của người đàn ông đứng trước mặt này, tưởng là anh ta thích đôi dép lê lông nhưng của cô nên liếc mắt đã chạy thẳng lên lầu hai ngủ tiếp.

Trong lòng Mạnh Cảnh Vãn đột nhiên nhảy lên một cái, bắt buộc tầm mắt mình rời khỏi người cô ... Anh hoàn toàn không biết vừa nảy tim mình lại đập mạnh một nhịp vì cô gái kia.

Lời tác giả: Đã lâu rồi không mở hố mới, hố mới đào đây...

Đây là một chuyện xưa tham ăn!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Cao ốc Ngự Hoa, lần này Mạnh Cảnh Vãn đến thành phố A nghỉ phép sẵn tiện quẩy rầy chỗ ở của bạn tốt.

"Buổi sáng tốt lành, Tôn tổng!"

"Sớm." Tôn Thần và thư kí Xử chào hỏi nhóm mỹ nữ vừa từ cửa bước vào, anh mới vào văn phòng, móng còn ngời chưa nóng, Mạnh Cảnh Vãn đã tùy tiện xông vào.

“Tổng giám đốc, anh này...” đi theo vị đại gia này là một cô thư kí trẻ đẹp.

Tôn Thần khoát tay, ý bảo không sao, “Trước kia cũng không thấy cậu đến công ty mình sớm như vậy, đúng rồi, chuyện tối hôm qua cậu bảo tớ làm, tớ làm rồi.” Tiếp theo Tôn Thần đang đợi được khen ngợi, lại thấy hiếm khi quy soi mới kia vừa ăn vừa cười, nguyên nhân đương nhiên không phải là do nghĩa khí của anh, mà là một cái bánh sandwich!

Cắt, không phải chỉ là ăn một cái bánh sandwich thôi sao? Còn vui vẻ như vậy? Tôn Thần bĩu môi, không cam không nguyện sức quuyền rũ của bản thân lại đi thua một cái bánh sandwich nhỏ. “Mặt khác, tớ cũng đã thông báo cho Hoàng Việt giữa trưa đến nhà hàng kiểu gia đình nhỏ này để kí hợp đồng rồi đấy.”

Mạnh Cảnh Ván nhú mày: “Còn việc khác không?”

“Tạm thời không có.”

“Cái gì? Không có chuyện khác mà mới sáng sớm tinh mơ cậu bảo tớ tới đây nghe một đồng câu vô nghĩa vậy thôi sao?”

“Gi? Đừng nói thế chứ, chẳng phải ở khách sạn cậu cũng không làm gì sao, vừa hay lát nữa đưa cậu xem một bản thiết kế.”

Mạnh Cảnh Ván lắc đầu, “Tớ phải nghỉ ngơi, ba tháng này đừng tới làm phiền tớ.” Dứt lời liếc mắt trừng Tôn Thần một cái, “Mặt khác, ai nói với cậu là tớ ở khách sạn hả? Tối hôm qua tớ đã vào phòng thuê ở rồi.” Lãng phí vô ích một buổi sáng cực tốt, còn không bằng về treu chọc cô đầu bếp nhà mình.

Tôn Thần tủi thân quay đầu, “Nhớ lúc trước chúng ta...”

“Ngừng!” Nghe lại đoạn lịch sử này khiến lỗ tai người đàn ông của anh phải vội vàng la ngừng, “Chỉ một lần này thôi, lấy bản thiết kế ra.”

Giữa trưa, 11 giờ rưỡi, việc làm ăn của Đường Mật cực kì thịnh vượng như ngày thường, ba người sinh viên làm part-time vội đến sút đầu mẻ trán ở bên ngoài, mà trong phòng bếp cũng chỉ có một mình bà chủ ra tay.

Mạnh Cảnh Ván đối mặt với tình huống đông như trẩy hội đến nhường này, trong lòng anh sinh ra cảm xúc cực kì bất mãn, suy nghĩ làm sao để lừa người phụ nữ ngốc này tự động nhảy vào cạm bẫy... sau đó chỉ vì một mình anh mà nấu cơm, chờ anh rời khỏi thành phố A cũng thuận tiện dẫn người phụ nữ này theo cùng.

Đỗ Tiểu Mạn bận việc trong bếp nghe được tiếng vang, bớt chút thời gian nhìn thoáng qua cửa thang lầu, kèm theo một nụ cười âm áp, “Anh về rồi!”

“Ừ.” Bất giác Mạnh Cảnh Ván dịu dàng đáp lại cô một tiếng. Mà Tôn Thần đứng phía sau anh suýt rơi cằm không nhặt lại được.

“Anh dẫn khách về à? Nhưng tôi chỉ làm một phần cơm trưa cho một người...” Đỗ Tiểu Mạn có chút ngượng ngừng nhìn về phía Tôn Thần.

“Không cần phải để ý đến cậu ta, cậu ta không đói đâu.” Ông chủ Mạnh lập tức cướp lời.

Đỗ Tiểu Mạn nghe vậy lập tức rũ bỏ biểu cảm áy náy, “Thật vậy chẳng?”

“...Ừ, tôi ăn rồi.” Tôn Thần ngại ánh mắt uy hiếp của bạn tốt, câu trả lời hoàn toàn trái với lương tâm. Trời mới biết, mùi trong phòng bếp truyền ra cũng có thể khiến nước miếng của anh chảy đầy ba bát lớn!

“Cô cứ làm đi, tôi vào phòng chờ cô.”

“À ừ...” Đỗ Tiểu Mạn đồng ý theo bản năng, nhưng không nghĩ ra Mạnh Cảnh Ván chờ cô để làm gì...

Chưa bao lâu cô đã biết được đáp án, một vị mặc đồ tây nhìn qua rất chính trực đứng sau quầy bar, “Ngại quá, tôi là luật sư của Mạnh Cảnh Ván, xin hỏi có ông chủ ở đây không?”

Từ trong phòng bếp, Đỗ Tiểu Mạn nhô đầu ra, “Anh Mạnh ở lầu ba.”

“Cậu ta đã ở đây?” Hình như người tới có chút kinh ngạc, “Tôi có thể lên lầu trước được không?”

“Đương nhiên là có thể.”

Làm vội vàng một lúc, Đỗ Tiểu Mạn bung com trưa của mình, hai khối chocolate, bánh ngọt cùng hai Latte hương nồng lên lầu.

“Xin chào, anh luật sư và anh này, đây là bánh ngọt ngon nhất trong tiệm của tôi, hai người có muốn nếm thử một chút không?” Đỗ Tiểu Mạn để hai hộp bánh ngọt và cà phê trước mặt Hoàng Việt.

“A, cảm ơn, cảm ơn nhé!” Tôn Thần quyết định cung phụng cô chủ này như đại thần! Hai người bọn họ vừa tận mắt nhìn thấy Mạnh Cảnh Ván ăn xong một chậu mì Ý lớn, hơn nữa uống cạn một tô chowder ngô, ngay cả căn cũng không còn! Đáng giận!

Ông chủ Mạnh không vui, dường như ánh mắt Tôn Thần có thể đốt cả người anh ta.

“Anh Mạnh? Anh chưa ăn no sao? Tôi lấy giúp anh một cái nhé?” Đỗ Tiểu Mạn chớp chớp mắt, buông thìa trong tay xuống.

Mạnh Cảnh Ván không chút tị hiềm nào dòi com rang của Đỗ Tiểu Mạn đến trước mặt mình, thuận tiện túm luôn thìa trong tay cô, sau đó bắt đầu lùa vào mồm.

Cái gì? Com trưa của cô! Đỗ Tiểu Mạn thê thảm nhìn tướng ăn hung hãn của Mạnh Cảnh Ván, muốn anh ta tự phát giác ra hành vi tội ác của mình. Đáng tiếc, cô hoàn toàn thất bại rồi. Trong mắt người đàn ông này chỉ có mỗi đồ ăn! Hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt oán niệm của cô!

“Ha ha, cô chủ, đây là lần đầu tiên tôi thấy Mạnh lão đại há to mồm ăn com như vậy đấy!” Sau khi Tôn Thần ăn sạch miếng bánh lớn, thỏa mãn nâng ly cả phê lên uống một ngụm.

“Gọi tôi là Tiểu Mạn là được rồi, cô chủ cái gì chứ, nghe qua không quen lắm.”

“Hừ.” Mạnh Cảnh Ván ngồi một bên nặng nề đặt bát xuống, ngắt lời trò chuyện vui vẻ của hai người.

Mà Hoàng Việt thông minh lấy bản hợp đồng ra đối phó, “Khụ, anh Mạnh, anh muốn như thế nào?”

“Cô xem một chút, xem chỗ nào không hài lòng hoặc muốn thêm điều kiện gì thì cứ việc nói ra.” Mạnh Cảnh Ván trực tiếp đưa bản hợp đồng đến trước mặt Đỗ Tiểu Mạn, còn anh thì tiếp tục vùi đầu vào ăn com.

Đỗ Tiểu Mạn nhìn thật cẩn thận, “À...”

“Có chỗ nào không hài lòng à?” Hoàng Việt vội vàng hỏi.

“Chỉ có một chút...” Đỗ Tiểu Mạn ngượng ngùng lắc đầu, “Vậy thì anh chịu thiệt quá rồi? Thôi tôi không kí với anh nữa.” Cô luôn tin rằng, trên đời này không có chuyện bánh bao thịt từ trên trời rơi xuống đâu! Điều kiện ưu đãi như vậy, nói không chừng sẽ có những phần sau đang đợi cô.

“Sặc...” Xin nhờ, cô gái này ở đâu xuất hiện vậy? Để cô ta chiếm hết lợi rồi mà còn kén cá chọn canh? Bánh bao thịt bên này đã hoàn toàn xem đối phương đơn thuần như tiểu bạch thỏ rồi.

“Ký tên.” Mạnh Cảnh Ván trực tiếp đặt bút vào tay Đỗ Tiểu Mạn.

Đỗ Tiểu Mạn cực kì do dự, đột nhiên Mạnh Cảnh Ván lại hét lên một câu, “Ký mau.” Vì thế, theo bản năng cô lật đặt kí tên vào chỗ trống.

Ký xong rồi cô mới phát hiện không thích hợp, hu hu hu, lại tới nữa, bây giờ đâu phải trận đấu xem cục cưng nào ngoan hơn đâu, sao cô luôn bị anh ra hét một tiếng đã ngoan ngoãn nghe lời vậy!

Mạnh Cảnh Ván vừa lòng gật đầu, “Được rồi, hai người các cậu có thể lăn được rồi, nhớ xuống lầu tính tiền.”

“Tính tiền?”

“Thế nào, ăn bánh ngọt uống cà phê không cần tiền sao?!” Mạnh Cảnh Ván trừng hai mắt, không cho hai kẻ không thức thời này sắc mặt tốt, “Muốn ăn chùa uống chùa à?”

“Nhưng đây là...”

“Đây là cái gì? Ngay cả một tên đàn độn nào đó nói muốn mời các cậu thì cũng phải trả tiền!” Mạnh Cảnh Ván vẫy tay đuổi người, “Được rồi, gần đây không có việc gì thì đừng đến tìm tôi.”

Tôn Thần còn muốn há mồm nói gì đó, Hoàng Việt bên cạnh vội vàng kéo người không có mắt này bỏ chạy.

Nháy mắt, trong phòng chỉ còn hai người Đỗ Tiểu Mạn và Mạnh Cảnh Ván, cô áp úng mở miệng nói, “Anh Mạnh, có việc gì thì xuống lầu một tìm tôi nhé, tôi có việc dưới bếp rồi.”

“Bánh ngọt chocolate!”

“Hả?”

“Loại bọn họ ăn khi này, tôi cũng muốn.” Giống một đứa trẻ không được ăn kẹo, Mạnh Cảnh Ván đúng là cực kì ấu trĩ.

Đỗ Tiểu Mạn nháy nháy mắt, xác định người đàn ông trước mắt này chính là người đàn ông hung dữ khi này, bỗng chốc nhin không được bật cười “Sặc... được rồi, tôi giúp anh lấy, sau đó là một ly Lam Sơn đúng không?”

Mạnh Cảnh Ván ngoan ngoãn dị thường gật đầu với cô.

Trong lòng Đỗ Tiểu Mạn cười trộm, hình như cô đã tìm được pháp bảo tất thắng có thể uy hiếp được anh ta rồi. Đối với thức ăn, người đàn ông này không có sức chống cự.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Editor không tìm thấy chương 3

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Lúc chàng vạng tối, khi Đỗ Tiểu Mạn đã thấy mình đã thoải mái hơn nhiều, cô đi xuống lầu định tìm đồ ăn bỏ bụng, mở tủ lạnh ra thì phát hiện toàn bộ bánh ngọt cô để dành đã không còn một mống!!!

Nghĩ cũng biết là ai rồi! Không đợi Đỗ Tiểu Mạn hưng sư vấn tội, Mạnh Cảnh Vãn giả bộ dò xét trên người cô, rồi cười ha ha mà phàn nàn: “Cuối cùng cô cũng đã dậy, tôi sắp đói đến bất tỉnh rồi này.”

“Tôi mới chết đói đây! Nói! Có phải toàn bộ bánh ngọt trong tủ lạnh bị anh giải quyết hết rồi không? Còn dám la đói à?” Đỗ Tiểu Mạn quặn đau bao tử, “Bây giờ ngoại trừ ăn ra thì anh không còn gì để làm à?”

Mạnh Cảnh Vãn tuyệt không chột dạ, thoải mái gật đầu, “Đúng vậy đấy, không được sao?”

Đỗ Tiểu Mạn hít sâu một hơi, neho mắt cười, “Đại Vĩ Vương tiên sinh, nếu như anh muốn ăn cơm tối thì tôi sẽ nấu...” Cô dừng lại một chút, thoáng nhìn qua Mạnh Cảnh Vãn đang gật đầu như gà mổ thóc, tiếp tục nói, “Vậy bây giờ anh hãy về phòng làm ông chủ của anh đi, tôi không gọi thì xin anh đừng xuống lầu.”

“Nếu tôi có việc gấp phải ra khỏi nhà thì sao đây?” Tất nhiên là suy nghĩ của nữ đầu bếp đại nhân không được kín kẽ lắm, Mạnh Cảnh Vãn nhún vai, không băn khoăn về vấn đề này nữa, anh dứt khoát xoay người, “Sáu giờ đứng ăn cơm đấy nhé.”

“Tôi phải đi ra ngoài một chút, nhanh nhất cũng phải đến bây giờ mới có thể ăn tối được, không thành vấn đề chứ?”

“Cô phải đi ra ngoài?” Mạnh Cảnh Vãn nhướn mày nhìn qua, “Đã khỏe hẳn chưa? Định làm gì? Tôi giúp cô là được chứ gì.” Ý ở ngoài lời đương nhiên là, cô chỉ cần chuyển tâm là bữa tối là được rồi.

Đỗ Tiểu Mạn lắc đầu, “Tôi đi mua một ít đồ, rất nhanh thôi.”

“Tôi đi với cô!”

“Hả!?”

Thật ra là sợ cô đi nửa đường thì đau đến sắc mặt trắng bệch không kịp về làm cơm cho anh ăn, cho nên đương nhiên là anh phải nhìn cô cho kĩ rồi. Anh lên lầu thay một bộ đồ thoải mái.

Hai người một trước một sau rời khỏi cửa tiệm, Đỗ Tiểu Mạn không được tự nhiên kéo khoảng cách với Mạnh Cảnh Vãn, đi bên cạnh anh ta cô cảm thấy áp lực lớn lắm! Thân hình Mạnh Cảnh Vãn cao lớn, thả chậm bước chân mới miễn cưỡng phối hợp với Đỗ Tiểu Mạn. “Không đi xe?”

“Anh thấy tôi có xe không?” Đỗ Tiểu Mạn trừng anh ta một cái, “Tôi vốn không biết lái xe, ngay cả bằng lái cũng không có.”

“Sặc!” Mạnh Cảnh Vãn nhin không được cười lên, “Vậy bình thường cô nhập hàng thì làm sao?”

“Về cơ bản thì đều là giao hàng tận nơi. Nếu tôi nhất định phải ra ngoài lấy hàng thì tôi sẽ nhờ người giúp đỡ.” Đỗ Tiểu Mạn dừng bước, chuẩn bị đón xe.

Mạnh Cảnh Vãn hiềm khi gallant mở cửa xe cho cô, thật ra người này rất dễ gần, chỉ cần có cao lương mỹ vị, tính hình của anh tuyệt đối là tốt nhất trên thế giới. Trái lại, nếu không hợp khẩu vị của anh, ngại quá, xin cố sức cách anh xa một chút, có thể so sánh người này với quả bom hẹn giờ luôn đấy.

Nói ra thì đương nhiên đây là lần đầu tiên anh đi siêu thị, anh tò mò hết nhìn trái rồi nhìn phải, hết nhìn phải rồi lại nhìn trái. Trong thời gian nháy mắt, xe

đầy đã bị chất đầy nửa xe.

“Đồ Tiểu Mạn, không phải cô nói chỉ mua “một ít” đồ thôi sao?” Mạnh Cảnh Vãn nuốt nước miếng, chỉ vào đồ ăn vặt trong xe đầy, không hiểu, “Đầy mà cũng gọi là “một ít” đây sao?”

Đồ Tiểu Mạn le lưỡi, “Ừm, “Một ít” chỉ là một lượng từ, anh có cần phải tích cực như vậy không?”

Thói quen làm cà, anh chính là cực kì tích cực đấy, Mạnh Cảnh Vãn liếc mắt, giọng điệu dần dần trầm xuống, “Cho nên mục đích của cô chính là mấy thứ chocolate, khoai tây chiên, thạch hoa quả... đồ ăn không tốt cho sức khỏe này?”

“Thông minh lắm!” Đồ Tiểu Mạn giờ ngón cái, “Anh đã chủ động đi chung, vậy thì chia sẻ một ít sức nặng với tôi đi?”

“Lại là “một ít”? Mặc kệ!!!” Mạnh Cảnh Vãn thẳng thắn từ chối, hất đầu lên.

Sau lưng anh, Đồ Tiểu Mạn lặng lẽ làm mặt quỷ bày tỏ bất mãn của mình, sau đó cô dè dặt chọt vào tay của anh, “Tối nay cho anh gọi com.”

“Tuần này.” Nếu không phải sợ Đồ Tiểu Mạn trở mặt, thật sự anh rất muốn nói một tháng.

“...Đồng ý.” Đồ Tiểu Mạn rồi rầm gật đầu, thật tình cảm thấy không tệ lắm. Nếu anh ta đã là nhân vật ông chủ, chắc chắn sẽ không ở đây lâu, nói không chừng còn chưa đến cuối tháng này vì công ty đột ngột xảy ra chuyện anh ta phải vội vàng đi mất rồi! Hình như suy nghĩ này khiến tâm tình của cô tăng lên một bậc, Đồ Tiểu Mạn vỗ vỗ vai anh, “Được rồi, ông chủ Mạnh, đừng tức giận quá, dù sao hôm nay cũng không buồn bán gì, về tôi sẽ làm bò bít tết cho anh ăn.”

Mạnh Cảnh Vãn nhún mày, xem như là đồng ý với ý kiến này.

“Tôi nói này, cả ngày anh làm ở ở nhà tôi hoàn toàn không cần đi làm sao? Anh làm ông chủ khỏe quá nhỉ?”

“Tôi đang nghỉ ngơi.”

“Có ai nghỉ ngơi mà nghỉ cả tháng chưa xong không, hơn nữa hôm đầu tiên anh ở chỗ tôi không phải là đến công ty à?” Đồ Tiểu Mạn tò mò hỏi, “Đúng rồi, tôi hoàn toàn không biết anh làm cái gì nữa, anh nói một chút được không?” Công việc gì mà hạnh phúc quá vậy? Cứ mãi làm chuyện xấu trong tiệm ăn của cô. =.=

Mạnh Cảnh Vãn nhún nhún vai, thấy cô bắt đầu chọn lựa bò bít tết thì lập tức quên mất câu hỏi của cô, “Này! Bò bít tết ở đây có ăn được không?”

“Tin vào tài nấu nướng của tôi đi được không?” Đồ Tiểu Mạn liếc nhìn anh ta, “Anh vẫn chưa trả lời tôi đấy.”

“À, hôm đó là đi công ty người bạn, lần trước đã tới rồi đấy, Tôn Thần. Ngoài ra tôi tự cho mình nghỉ dài hạn ba tháng.” Mạnh Cảnh Vãn cũng tiện tay cầm bò bít tết lên chọn lựa lựa, giọng điệu cũng bắt đầu không nghiêm chỉnh, “Tiểu Mạn Mạn, cái này cũng không tệ đâu.”

“... Cái này ngoài trừ kích cỡ hơi lớn ra thì những chỗ khác đều không thể xưng tụng là không tệ được.” Đồ Tiểu Mạn cảm khối thịt bỏ vào chỗ cũ. “Nhưng mà tôi thật không nhìn ra, anh làm ông chủ lại có thể tự cho mình nghỉ ngơi ba tháng...” Vậy là ảo tưởng tốt đẹp của cô với chuyện “Công ty đột ngột xảy ra chuyện” sẽ bị ngâm nước nóng?

“Cũng bình thường.” Mạnh Cảnh Vãn thuận miệng nói qua loa, anh chuyên tâm nhìn các loại nguyên liệu nấu ăn trước mắt hơn, đang suy nghĩ nên lợi dụng tuần lễ được gọi món này như thế nào. Thật là không ổn, một tháng qua, đầu lưỡi của anh đã bị nuôi đến kén cá chọn canh mất rồi, mà người thì vẫn chưa lọt vào mắt của anh...

Đồ Tiểu Mạn vừa định hỏi lại, đột nhiên nghiêng mắt nhìn thấy cặp nam nữ đứng cách đó không xa, cô vô thức nắm chặt quần áo Mạnh Cảnh Vãn, trốn phía sau anh.

“Sao vậy?” Mạnh Cảnh Vãn nhìn theo chung quanh.

Từ phía sau lưng anh, Đồ Tiểu Mạn thò đầu ra, mới một giây, lại thụt vào lại, “Giúp tôi một việc.”

“Muốn trốn người?” Khóe miệng Mạnh Cảnh Vãn bất giác nhếch lên, “Tôi giúp không phải là không được, nhưng từ nay về sau cô phải ngoan ngoãn làm nữ đầu bếp của tôi.” Đây là mục đích cuối cùng của anh, đương nhiên là phải nhân cơ hội nói ra.

“Hả? Anh đùa gì thế?” Giọng Đồ Tiểu Mạn đề cao lên tám quãng. Trong nháy mắt, ánh mắt của những người chung quanh đều tập trung lên người cô. Cô phản ứng nhanh, cả người lẫn mặt nhanh chóng rúc sau lưng Mạnh Cảnh Vãn, dùng giọng nói chỉ bọn họ mới nghe được, “Được rồi, được rồi, từ nay về sau anh muốn ăn món gì tôi nấu cho anh, tôi xin anh...”

Mạnh Cảnh Vãn suy nghĩ một lát, thuận thế ôm lấy giai nhân, tự nhiên như đã tập luyện hàng trăm lần, anh thân mật hôn lên tóc cô, “Không thành vấn đề, em yêu à.” Đồ Tiểu Mạn vì động tác thân mật của anh ta mà cứng đờ tại chỗ, khủy tay đánh trúng bụng anh ta, khiến cho đồ quý chiếm lợi phải rên lên một tiếng.

Tất nhiên, vì vừa tìm được nữ đầu bếp nên anh bỏ qua cho giấy dựa của cô, đồng thời quét mắt cẩn thận nhìn bốn phía chung quanh, cuối cùng anh nhẹ giọng hỏi thăm, “Đang trốn cô gái mặc váy hồng nhạt bên kia phải không?”

“Hả? Sao anh biết?” Quá kì diệu! Đỗ Tiểu Mạn nín lấy áo trước ngực anh ta, “Cô ấy không phát hiện ra tôi chứ?” Nguy cơ trước mắt nên cô tạm thời bỏ qua cho Mạnh Cảnh Vần.

“Ừ hừ, may mà vóc dáng của cô đủ thấp bé, bị tôi che hết cả rồi.” Mạnh Cảnh Vần khề hừ một tiếng, “Trừ phi cô ta có mắt xuyên thấu.”

“Ừây, vậy là được rồi.”

Mạnh Cảnh Vần đẩy xe đẩy, buông lỏng bàn tay vẫn luôn đặt trên vai Đỗ Tiểu Mạn ra, “Bây giờ hãy thỏa mãn lòng hiếu kì của tôi chút đi, là tình địch, hay kẻ thù?” Nếu người phụ nữ kia gây bất lợi với nữ đầu bếp của anh, trong đầu Mạnh Cảnh Vần đã nghĩ đến nhiều trường hợp, ví dụ như lợi dụng tình huống này mang người đi đến thành phố A, hay giúp cô thuận nước giong thuyền...

“À thì, cô ấy là em họ của tôi.”

“Sặc...” Mạnh Cảnh Vần bị sặc, “Gi? Em họ?” Có nhầm không? Bộ dạng của người phụ nữ kia rõ ràng là lớn hơn cô vài tuổi mà, mà cô thì tuyệt đối có thể giả làm sinh viên cũng được nữa!!!

Đỗ Tiểu Mạn chột dạ nhìn đông nhìn tây, “Đúng vậy, tính ra, năm nay hẳn là cô ấy đã lên đại học rồi.”

“Cô bao nhiêu tuổi?”

“Tôi? Qua hết sinh nhật năm nay thì là 25 tuổi rồi.” Đỗ Tiểu Mạn vui sướng nói tuổi 25, vẻ mặt vui cực, “Có phải là nhìn không ra không?”

Mạnh Cảnh Vần cười ha ha, “Cô cứ dán vàng lên mặt mình đi, ngoại trừ cái đó ra cô còn ưu điểm gì khác chứ?”

Đỗ Tiểu Mạn dùng sức đẩy tay anh ta ra, cách anh ta xa hai bước, tỏ vẻ mình không quen vị tiên sinh độc mồm độc miệng này, tính lát nữa quyết luôn chuyện làm đầu bếp cho anh ta.

Hình như Mạnh Cảnh Vần nhìn thấu ý nghĩ của cô, giả bộ hồ hững bóp vai cô, ép cô sát vào mình, nhỏ giọng thì thầm, “Em họ yêu dấu ở phía sau cách chúng ta chưa tới 50m, muốn thay lời thì cứ nói thẳng, tôi nhất định sẽ thỏa mãn cô.”

Một hơi trong ngực Đỗ Tiểu Mạn không lên cũng chả xuống, nhàn nhạt châm chọc, “Ông chủ Mạnh quả nhiên là làm ăn lớn.”

“Không dám không dám, cô chủ Đỗ mới là lợi hại.” Dạ dày anh bị cô nhỏ này tóm chặt, Mạnh Cảnh Vần hơi hột nhận lời “Ca ngợi” của cô.

Lời nói không độc bằng người đàn ông này! Cô nhin! Đỗ Tiểu Mạn oán hận chuyển mắt sang quầy hàng, chọn hoa quả.

“Mấy đồ chơi này nhân huynh mua về làm gì?” Mạnh Cảnh Vần lại tiếp tục rót giọng điệu vô si của mình vô tai cô.

“Trừ ăn ra, anh có thể nghĩ được công dụng thứ hai không?” Tay Đỗ Tiểu Mạn nắm hoa quả run một cái, hiển nhiên là bị chọc tức rồi.

“Chắc, khó ăn lại không dinh dưỡng gì.” Đại thiếu gia chuyên bắt bẻ không thèm liếc mắt nhìn hoa quả, cầm cổ tay Đỗ Tiểu Mạn quăng hoa quả về chỗ của nó.

“Này! Ô mai này làm tương ăn rất ngon...” Mỗi lần đến đây cô đều muốn mua.

“Cô biết làm không?”

“Gi? Tương ô mai à?” Đỗ Tiểu Mạn loạng choạng một bước, “Đương nhiên là biết.” Đừng xem thường cô chứ! Thủ nghệ của cô có thể so với đầu bếp luôn đấy.

Mạnh Cảnh Vần hài lòng gật đầu, “Vậy thì được rồi, tự mình về làm.”

Oa oa oa, nhưng mà tốn nhiều thời gian và tinh lực lắm!!!! Đỗ Tiểu Mạn bĩu môi, phải đào tạo lại cái tên tham ăn kia mới được, để anh ta biết rõ địa vị của mình, sau lưng truyền đến tiếng hô lên vui vẻ.

“Đỗ Tiểu Mạn.”

Đương nhiên người bị điểm danh tuyệt không vui vẻ chút nào, cô quăng ánh mắt oán hận nhìn qua Mạnh Cảnh Vần, hừ, công việc che giấu không hoàn thành, cái tên này không có tư cách ăn cơm! Giao dịch lúc trước không thành!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Đỗ Tiểu Mạn kéo nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, dường như bụng lại bắt đầu đau rồi. Đỗ Tiểu Mạn vừa hé miệng, chưa kịp phát ra tiếng, đã bị Mạnh Cảnh Vãn bịt miệng cô lại, ấn cô ngã vào ngực anh, “Bà xã, người ta không gọi em, em kích động làm gì?”

“Đỗ Tiểu Mạn, khi nào chị kết hôn?” Người nọ kinh ngạc la lên.

Mạnh Cảnh Vãn nhú mồm, hình như đối với việc người này la to nói nhỏ cực kì bất mãn, “Vợ tôi họ Mạnh.” Nói xong ôm người đẹp bỏ đi một mạch.

Lúc sau, cô gái nhỏ trong ngực yên lặng đưa tay bấm anh ta một cái, kéo khoảng cách với anh ta, “Gi mà bà xã? Anh không tìm được lý do nào tốt hơn à?”

“Đỗ Tiểu Mạn, tôi đã giúp cô thoát khỏi biển khổ rồi, chuyện cô đồng ý làm nữ đầu bếp không được quyệt nợ đâu đấy.”

Biết ngay là anh chàng này chẳng có tốt bụng đến vậy, làm tất cả chỉ vì cái bụng ấy mà thôi. Đỗ Tiểu Mạn nghiêng đầu liếc Mạnh Cảnh Vãn, thấy anh ta hoàn toàn không có ý tò mò, tọc mạch, lặng lẽ thở ra một hơi, “Được rồi, về làm bò bít tết trước thôi.”

Chút tâm tư nhỏ nhoi ấy của cô sao giấu được Mạnh Cảnh Vãn? Anh khẽ lắc đầu, đối với sự lo là cảnh giác của cô cảm thấy đau đầu cực kì.

Hai người gọi taxi quay về nhà hàng nhỏ, xuống xe còn chưa kịp đi hai bước, nữ đầu bếp đại nhân đã tính toán cách làm bữa tối, “Anh quen ăn bò bít tết chín mấy phần?”

“Cũng giống cô thôi.” Anh tin vào vị giác của cô.

Đỗ Tiểu Mạn nhú mồm, “Nhưng tôi ăn chín, anh chắc chứ?”

“Chín?” Trán Mạnh Cảnh Vãn xuất hiện ba vạch đen, chẳng lẽ cô đầu bếp nhỏ này muốn chinh anh?

“Tôi chưa bao giờ ăn đồ sống cả.” Đỗ Tiểu Mạn cất ki từng món, sau đó đi vào phòng bếp rửa tay, “Chúng không vệ sinh.”

Hả? Vậy anh ăn cả miếng cá sống chẳng lẽ cũng không vệ sinh? Mạnh Cảnh Vãn thấy không ổn, vừa muốn mở miệng phản bác, đã bị nhét một túi ni lông vào ngực.

“Cầm lấy, mang vào nhà vệ sinh nhé.”

“... Đỗ Tiểu Mạn.” Sau khi ông chủ Mạnh vĩ đại nhìn thấy thứ trong tay thì hoàn toàn nổi giận.

Đỗ Tiểu Mạn làm mặt quỷ với anh ta, thông thả đóng cửa phòng bếp lại, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ nhỏ, cười hi hi dạn dỏ: “Đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.” Dứt lời lập tức đóng cửa lại.

Mạnh Cảnh Vãn cố ý đập mạnh lên sàn nhà leo lên lầu, như muốn thông qua mấy cái đập ấy biểu lộ cơn giận của mình cho cô gái trong phòng bếp kia biết.

Mạnh Cảnh Vãn nhận mệnh xử lý mớ băng vệ sinh mà cả đời này anh chưa từng đụng tới, rồi như một đứa trẻ nghe lời ngồi xuống bàn chờ cơm.

Vốn không chú ý đến điện thoại di động, trên máy tính có một đám người đang chờ anh. Phải biết là đối bụng thì không làm gì nổi! Mạnh Cảnh Vãn lưu manh bắt chéo hai chân, thư giãn nằm trên sofa.

Lúc anh sắp đối diện mức bụng dán vào lưng, thì cuối cùng cánh cửa phòng bếp cũng mở ra.

Đỗ Tiểu Mạn mỗi tay bưng một khay đặt lên bàn ăn, liếc nhìn thấy dáng ngồi đại gia của Mạnh Cảnh Vãn, cô mím môi cười, “Vì thương cho anh hôm nay giúp tôi tránh phiền phức nhỏ, tôi mời anh rượu đỏ nhé.”

“Là phiền phức nhỏ à?” Mạnh Cảnh Vãn cười như không cười nhìn cô, đối với rượu đỏ cô nói anh không ôm kì vọng quá lớn.

“Hừ, có muốn uống không?”

“Uh, ăn bò bít tết sao lại không uống rượu đỏ được?” Mạnh Cảnh Vãn nhún vai.

Đỗ Tiểu Mạn biết anh ta điển hình của một quý soi mói, cô không phục: “Chai này tôi vẫn không nỡ uống, nay thì lợi cho anh rồi.”

Anh cố gắng thu lại nụ cười đắc ý bên môi, nhìn bộ dáng khoe mẽ kia, chỉ thiếu cọ lên vai cô làm nũng thôi.

Không đầy lát sau, Đỗ Tiểu Mạn cầm ly và chai rượu đỏ tới bàn ăn, “Đợi một chút, trước mặt anh là phần của tôi đó, bị ngược rồi, còn khuya tôi mới ăn bò bít tết không chín.”

“Không có ánh mắt.” Mạnh Cảnh Vãn thấy cô chỉ cầm tới một ly rượu, lập tức trừng mắt, “Ly của tôi đâu?”

Cô le lưỡi, “Đây là của anh.” Cực kì tiếc nuối đưa chai rượu tới, “Bây giờ là thời gian đặc biệt của tôi, không uống rượu.”

“Vậy thì tôi không khách khí đâu.” Mạnh Cảnh Vãn lập tức lộ ra bộ dáng quý tham ăn, phơi bày tâm trạng vô cùng tốt ra, khiến người phụ nữ trước mắt cực kì buồn bực. Buồn bực đến mức hận không thể mắng mình nhiều chuyện, tự đứng lại cầm chai rượu đỏ ra cho tên tham ăn này rồi tự mình ngồi thềm.

Đỗ Tiểu Mạn hừ mạnh một tiếng, cô quyết tâm vùi đầu vào ăn bò bít tết, ăn xong thì lăn lên giường nghỉ ngơi. Chưa đầy lát sau, phía đối diện đẩy đĩa qua, bên trên có một miếng thịt bò bít tết. Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh ta, anh to ho nhẹ một tiếng rồi quay mặt đi chỗ khác.

“Mặc dù tôi không thích ăn thịt sống, nhưng...” Cô xiên miếng thịt từ trong đĩa của anh ta, khoe khoang: “Tôi đúng là rất tin tưởng vào tài nghệ của mình!”

Mạnh Cảnh Vãn vốn cho rằng sẽ được nghe câu gì đó cảm động, anh hưng dữ trừng mắt nhìn người nào đó không biết thương thức, thật uổng phí cho lòng tốt của anh mà!

Đỗ Tiểu Mạn từ từ nhấp nháp thức ăn trong miệng, “Cái đó, cảm ơn anh hôm nay đã giúp đỡ nhé.”

“Đừng cảm ơn, không phải là tôi giúp không, nhớ quyền lợi của tôi đấy.” Anh hừ nhẹ một tiếng. Vừa nhấc mắt đã thấy cô há miệng rồi khép lại nhiều lần. Anh thấy có vẻ cô khó xử, rất muốn nói gì đó, anh không khỏi nặng nề thở dài, “Được rồi, tính tôi tệ lắm, nghe xong thì quên cả.”

Ánh mắt cô nàng sáng lên, không biết tại sao ở chung một tháng cô lại cảm thấy người này có thể tin tưởng được. “Kỳ lạ, không phải anh nên tò mò hỏi chuyện tôi sao?”

“... Nếu không muốn nói thì tôi sẽ không nghe.” Chẳng lẽ đại gia như anh mà phải mở lòng từ bị làm thùng rác cho cô ta sao, người phụ nữ này lại còn làm bộ làm tịch với anh! Mà nói lại, chẳng phải cô ta chỉ nấu đồ ăn đúng khẩu vị của anh thôi sao, anh cần gì phải nhân nhượng cô ta?

“... Vậy, vậy tôi không nói nữa.” Đỗ Tiểu Mạn không muốn nói mấy chuyện cong cong queo queo nhà mình cho anh ta nghe, “Tôi nhớ ra rồi, trong phòng bếp còn chút salad, để tôi đi lấy.”

Hả? Bây giờ là sao đây? Khoi tò mò của anh rồi bảo không nói nữa? Cái nữa với cái dao miết lên bàn ăn tạo thành âm thanh thật chói tai. Anh rất muốn bỏ đầu cô gái này ra, lên dây cót giúp cô ta!

Chờ Đỗ Tiểu Mạn bưng salad về, nghênh đón cô là ánh mắt chăm chăm của Mạnh Cảnh Vãn, cô sợ đến mức run tay, “Sao, làm sao vậy?”

“Nói mau!” Tinh tình bốc đồng nóng nảy như trẻ con lại nổi lên, bạn học Mạnh mãnh liệt tỏ vẻ bất mãn khi không được nghe kể chuyện xưa.

Hiển nhiên Đỗ Tiểu Mạn bị anh ta hét như vậy, lập tức biến thân thành ngoan ngoãn: “Thật ra chuyện chỉ cần hai câu là đủ, đó là cậu mợ tôi ham mê cờ bạc, thua tiền thì đến tìm chúng tôi, nhưng lúc đó ba mẹ tôi đã ly hôn rồi, cho nên, anh hiểu đấy.”

“Tôi không hiểu.” Mạnh Cảnh Vãn lập tức lắc đầu, cô phụ tâm ý của người nào đó.

Khỏe miệng Đỗ Tiểu Mạn rụt rụt, “Anh ngốc thật đó, ông ngoại và bà ngoại thương cậu nhất, không chỉ vì là con trai duy nhất mà còn là vì cậu nhỏ tuổi nhất, đương nhiên ba mẹ tôi phải chăm sóc nhiều hơn, nhưng sau đó họ ly hôn không biết đã trốn ở góc nào rồi, tôi cũng đi làm, cũng bị bắt phải trả nợ cho họ nhiều lần rồi, chẳng lẽ tôi không được học khôn sao?”

“Quả nhiên.”

“Dùng, nếu đã nói quả nhiên, sao lúc này còn giả bộ không hiểu?”

“Xác nhận một chút cũng không mất miếng thịt nào.” Mạnh Cảnh Vãn nhún vai, đột nhiên héch mảy lên tán dương cô: “Salad đó thật không tệ.”

Mỗi lần đứa trẻ nấu cơm mà được người khác khen ngợi tài nghệ của mình thì sẽ đắc ý, lúc này cái đuôi nhỏ ẩn sau lưng Đỗ Tiểu Mạn cũng sắp vênh lên rồi.

Mạnh Cảnh Vãn càn quét một nửa salad vào bụng mình, ngẩng đầu thấy cô cảm thía nhìn mình lom lom, vì vậy yên lặng nuốt nước miếng, “Sao vậy? Tôi có để lại cho cô một nửa mà.”

“Sặc, hôm qua tôi đâu có ngược đãi anh đâu, sao anh như sói bị bỏ đói vậy?” Đỗ Tiểu Mạn nhin không được bật cười, ở chung với nhau lâu như vậy, cô còn không biết cái bao tử bự chảng của anh sao?

“Nhưng mà, cả ngày hôm nay tôi chưa được ăn một bữa đàng hoàng...” Đôi mắt của anh – trông mong nhìn bà chủ tùy hứng, như dạ dày của anh bị ngược đãi là thật vậy, “Cho nên, để đền bù tổn thất cho tôi, nửa phần này...”

“Được rồi, thuộc về anh.” Cô tiếp tục ôm bụng cười lăn cười bò, đây là lần đầu tiên cô thấy thanh niên trai tráng đáng yêu nhường này, đúng là để cô mở rộng tầm mắt mà.

Mạnh Cảnh Vãn cúi đầu tiếp tục cố gắng sắm vai Đại Vị Vương (Tên tham ăn), nhân tiện nhắc nhở người đối diện nào đó đang cười đến không thấy tỏ

quốc, điện thoại đang rung.

“Alo? Đình Đình à?” Đỗ Tiểu Mạn mới nói hai câu thì che điện thoại lại, quay đầu nhìn về phía cửa lớn nhà hàng, một giây sau bước ra mở cửa.

Tốc độ nuốt của anh chậm lại, phân tâm chú ý đến cô, miễn cho nữ đầu bếp không biết đề phòng này bị người xấu gạt đi mất.

“Oa...” Người mới đến vừa nhìn thấy Đỗ Tiểu Mạn đã nhào tới ôm cô khóc rống lên.

Bữa tối lãng mạn dường như đã được Đại Vị Vương tiên sinh càn quét toàn bộ, sau đó ngồi nhìn mớ chén đĩa mười phút, người phụ nữ kia mới ngừng khóc, cũng từ miệng Đỗ Tiểu Mạn mà biết được người phụ nữ này là bạn thân của cô, Khang Nghiên Đình.

Đỗ Tiểu Mạn vỗ lưng cô bạn, cuối cùng cũng có thể hỏi thẳng vấn đề, “Sao vậy?”

“Hu hu hu, chồng ức hiếp mình.” Dường như Khang Nghiên Đình không mong Đỗ Tiểu Mạn trả lời lại, chỉ là nước mắt rùng rùng khóc lóc kể lể.

Đời này Đỗ Tiểu Mạn vẫn chưa có kinh nghiệm yêu đương thật sự, lập tức đưa mắt cầu cứu với người luôn nghiêng mắt xem náo nhiệt này giờ.

“Tôi phải lên lầu vẽ rồi.” Mạnh Cảnh Vãn thông thả đứng lên, còn gần từng chữ, “Xin đừng quấy rầy.”

Oái! Thấy chết không cứu! Phúc lợi gọi món bị hủy bỏ! “Đình Đình! Mình giúp cậu tìm anh ta tính sổ!”

“Sặc.” Mạnh Cảnh Vãn đi đến đầu bậc thang nhin không được cười ra tiếng. Gương mặt cô hơi tròn tròn nhìn còn tương đối có khí thế, nhưng với chiều cao kia mà vọng tưởng đi tìm người ta tính sổ? Thấy Đỗ Tiểu Mạn trừng, anh dứt khoát dựa vào tường, “Cô muốn tìm người đàn ông kia tính sổ như thế nào? Chẳng lẽ lại tìm người đánh anh ta một trận?”

“Ý kiến hay!” Đôi mắt bỗng chốc sáng ngời.

“Này!”

Đỗ Tiểu Mạn khí phách khoát tay chặn lại, “Để mình gọi điện thoại cho bạn Trịnh Vũ.”

“Cô theo âm ỉ cái gì?” Thật là không thể nhìn cô ta “Không có đại não” như vậy được, Mạnh Cảnh Vãn nhanh chóng ngăn cô lại.

“Không phải anh bảo lên lầu vẽ sao? Sao còn ở đây?”

Anh hít sâu một hơi, ra dấu bảo cô vào phòng bếp làm thứ gì đó cho bạn cô ăn, đợi bóng dáng của cô biến mất ở cửa phòng bếp, anh mới cau mày nhìn về phía Khang Nghiên Đình, giọng điệu vô cùng khó nghe, “Chuyện nhà của cô mà lại muốn cô ấy giúp cô giải quyết à?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Anh chính là khách trọ của Tiểu Mạn?” Khang Nghiên Đình đã nghe Đỗ Tiểu Mạn đề cập qua rồi, chỉ có điều vẫn chưa có duyên gặp mặt mà thôi. Thấy anh ta không nói tiếp, cô cũng im lặng nhún vai, cô mới vừa tranh cãi âm ỉ với ông xã một trận, bây giờ cô chỉ muốn ôm bạn tốt khóc lớn một trận mà thôi.

Sau nửa ngày, Mạnh Cảnh Vãn lạnh lùng ném một câu rồi phụng phịu lên lầu, “Chú ý kéo cô ngốc ấy tương thật rồi ra mặt giúp cô đấy.”

Cất, người đàn ông này cứ xen vào việc của người khác! Cô còn không biết tính cách của Tiểu Mạn sao? Đột nhiên Khang Nghiên Đình nhìn thấy bóng dáng vốn nên đang ở lầu một của Mạnh Cảnh Vãn. Chỉ thấy anh ta tùy tiện mở cửa phòng bếp, lò đầu vào, “Đỗ Tiểu Mạn, nhớ rõ đồ ăn khuya của tôi đấy.”

Lợi dụng! Rõ ràng Tiểu Mạn đang làm bữa tiệc an ủi cho cô mà, anh ta xem náo nhiệt cái gì? Còn cái xưng hô mắc ói ấy mà anh ta cũng nói ra miệng được sao? Không đúng! Rõ ràng Tiểu Mạn ngốc nghếch đã bị người đàn ông trong ngoài bắt nạt này lừa mất rồi!

Khang Nghiên Đình lập tức thoát khỏi buồn bực, chuẩn bị một bụng lời nói để tẩy não Đỗ Tiểu Mạn. Rất nhanh, mùi thơm khiến người ta thèm ăn kèm theo bóng dáng của Tiểu Mạn đang nhẹ nhàng bước tới.

Mì sợi, mặt trên còn có trứng chần nước sôi và nước sốt thơm ngào ngạt. Ôi! Cảm động muốn khóc, Khang Nghiên Đình không khách khí nâng ly lên chuẩn bị cụng.

“Cậu ăn trước đi, mình sẽ xuống nhanh thôi.”

“Uhm.” Ăn hai miếng lót bụng, cô mới phản ứng kịp, Tiểu Mạn làm đồ ăn khuya cho tên trên lầu kia à. Cô miễn cưỡng ăn thêm hai miếng, vừa thấy Đỗ Tiểu Mạn xuống lầu lập tức mời cô ấy tới, “Tiểu Mạn! Xem ra anh ta không phải là người gì tốt đâu, làm sao cậu dám cho anh ta thuê phòng?”

Đỗ Tiểu Mạn vỗ vỗ đầu vai cô bạn: “Yên tâm đi, mình đã từng học qua Taekwondo rồi.”

“Ngừng, cái công phu mèo cào đó của cậu thì có thể đối phó được ai chứ?” Rõ ràng Khang Nghiên Đình sợ bạn tốt bị xấu nam lừa đi. “Móa nó, nói ra thì cả bụng tức.” Cô nàng nói xong nước mắt một vòng quanh mắt, thờ phỉ phò đập mạnh xuống bàn.

“Cái kia, hôm nay cậu không định về à? Không nói với Lưu Chương một tiếng sao?”

“Mình mới không thèm để ý đến anh ta.”

Đỗ Tiểu Mạn đầu đầu, tay chân không biết nên làm gì, từ ghế nghèo nàn, “Không sao, không sao, ở đây với mình.”

“... À, Tiểu Mạn, cậu cũng 25 tuổi rồi đúng không? Mình giới thiệu bạn trai cho cậu nhé?”

Cô không nói gì, chỉ nhìn người vừa nãy còn rối rắm vì giận chồng, tâm tình bi thương đã biến mất trong nháy mắt.

“Đừng nhìn mình như vậy, mình chỉ muốn đánh chút không khí vui mừng thôi mà, không được sao?” Khang Nghiên Đình vung tay lên, rất có khí thế đại tể, “Đội lão nương xử lý tên xấu nam này xong sẽ giới thiệu đàn ông cho cậu!”

“Nói như hát hí khúc! Lại còn ‘Đội lão nương’, ha ha ha ha ha...”

Khang Nghiên Đình lập tức bay qua ôm cổ của cô, “Này này này, muốn chết phải không? Dám cười lời mình nói?”

“Không dám không dám... Nhẹ chút, cổ của mình...”

Hai người cãi nhau ầm ĩ một chút, Đỗ Tiểu Mạn buộc Khang Nghiên Đình phải ăn hết nửa bát, “Đi lên lầu tắm rửa đi, mình dọn xong sẽ lên với cậu.”

“Ừ.”

“Quần áo thì tự lấy đi nhé.” Nghĩ đến việc có thể tâm sự với bạn tốt trắng đêm, tâm trạng của Đỗ Tiểu Mạn tốt lên hẳn, vì đi cả mà khó chịu cũng bốc hơi thành mây khói.

Chỉ có điều cô quên mất, trong phòng cô còn một thực khách khác.

“Ấy! Sao anh lại ở trong phòng Tiểu Mạn?”

“Người phụ nữ này, sao cô còn chưa đi?” Trong mắt Khang Nghiên Đình, người này chỉ là người ngoài vậy mà anh ta lại như đại gia, nghiêng chân ngồi lên chiếc ghế sofa duy nhất trong phòng ăn đồ ăn vặt.

Trông mặt cô híp lại, “Anh muốn đánh chủ ý lên Tiểu Mạn?” Thù mới hận cũ đối với người đàn ông này phun trào, cô hung hăng buông lời: “Hừ, Tiểu Mạn không thể nào nhìn trúng anh đâu!”

“Mắc mớ gì tới cô?” Mạnh Cảnh Vãn đá mắt qua.

Đáng giận!

Đang lúc hai người còn mắt to trừng mắt nhỏ, nữ đầu bếp đại nhân đẩy cửa ra, “Hà? Hai người đều tụ họp ở phòng mình sao?” Mắt thoáng nhìn qua, đột nhiên cô nổi giận, “Mạnh Cảnh Vãn! Anh anh anh!!! Lúc chiều là ai đã khinh bỉ tôi mua mấy thứ này hả?” Nhìn bây giờ xem, người ăn nhiều nhất lại là ai hả?

“Chưa ăn no.” Mạnh Cảnh Vãn tùy tiện nhét tiếp khoai tây chiên vào miệng.

“... Ngay vị yêu thích của tôiiiii!!!” Đỗ Tiểu Mạn phồng miệng vạ phần oán hận.

Khang Nghiên Đình nhìn hai người cãi nhau, nghi ngờ mãnh liệt nhìn về phía Mạnh Cảnh Vãn, cảm thấy người đàn ông này không có ý tốt với Đỗ Tiểu Mạn. Lúc này, một trận gào khóc om sòm phá hủy bầu không khí.

Đỗ Tiểu Mạn và Mạnh Cảnh Vãn cùng quay đầu lại nhìn Khang Nghiên Đình, cô nàng ho nhẹ một tiếng, nhận điện thoại. “... ừ, hả? Tốt nhất, là nên hỏi Đỗ Tiểu Mạn? Ừm, tớ sẽ chịu trách nhiệm liên lạc với cậu ấy, có tới hay không tớ cũng không dám cực đâu...”

Hà hà hà? Có nhắc tới cô? Đỗ Tiểu Mạn tạm thời buông tha cho con sâu bòn rút đồ ăn vặt của cô, chuyển ánh mắt thăm hỏi sang Khang Nghiên Đình. Đợi đến khi Khang Nghiên Đình cúp điện thoại, thấy cô bạn mình giống như con chó nhỏ mong chờ đáp án.

“Sau lễ không phải có kì nghỉ dài sao? Bạn đại học hẹn họp nhau ba năm một lần, yêu cầu dất người nhà tới luôn.”

Đỗ Tiểu Mạn sùng sốt một chút, sau đó lập tức quay đầu đi vờ như không nghe thấy.

“Chẳng lẽ là bắt buộc à?” Mạnh Cảnh Vãn ở một bên xem náo nhiệt chen miệng vào.

“Lớp bọn tôi nhắc tới thì đúng là trăm năm khó họp một lần, từ khi tốt nghiệp chỉ trừ cái đứa này...” Khang Nghiên Đình chỉ chỉ cái người đang cố thu mình xuống mức thấp nhất, Đỗ Tiểu Mạn, “Không chịu đi một mình! Cho nên lúc tốt nghiệp đã hẹn ba năm sau sẽ họp mặt, người người đều phải dẫn người nhà đi, đặc biệt là cái tên này này.”

Mạnh Cảnh Vãn che miệng cười: “Khụ, nhân duyên của cô ta tốt thật đấy.”

“Dừng ngay, là vì cô ấy ngốc mà!” Khang Nghiên Đình liếc mắt. Cảm thấy trước mắt phải kích thích cô ấy ra khỏi nhà!!!!

“Cậu mới ngốc, cậu mới là ngốc í!”

“Xem đi, chỉ cần tùy tiện kích thích một chút đã xù lông lên rồi, đầu năm nay rộ lên em gái ngốc nghếch như thế này này.” Như tú bà, Khang Nghiên Đình cười vô cùng hèn mọn bỉ ổi, “Nói thật, mình có một người bạn học cũng không tệ, để mình giới thiệu cho cậu rồi tuần sau mang người theo cho nở mày nở mặt nhé?”

Đỗ Tiểu Mạn liên tục khoát tay, bất chấp trong phòng vẫn còn hai người, bỏ lại hết đề chui vào nằm trong chăn, cuối cùng chỉ chừa lại đôi mắt ở ngoài, tiện thể nặng nề ném lại hai chữ: “Không cần.”

Khang Nghiên Đình dùng ánh mắt giết người lảng trí Mạnh Cảnh Vãn: “Anh có thể cút ra ngoài được rồi đấy.”

Xưa nay trời đất bao la ông chủ Mạnh Cảnh Vãn là lớn nhất, ngửa đầu lên uốn éo giả bộ không nghe thấy gì. Hơn nữa, người trong phòng trong kia bọc chăn thật tốt, nhìn cô ấy như vậy, có vẻ như vốn không cho anh là đàn ông, cũng không đặt anh vào mắt, anh có ở đây hay không cũng không có ảnh hưởng gì mà? Nghĩ tới đây, đột nhiên anh nhủ thầm, sao cách nghĩ này lại khiến người khác không thoải mái thế nhỉ?

Anh liếc nhìn cô gái chị em với người xem anh không phải là đàn ông kia, khoe miệng đột nhiên nhếch lên: “Cuộc họp mặt tuần sau của hai người, tôi sẽ đi với cô ấy.” Trong lòng anh đang tính toán kế hoạch để bắt người.

“Không cần.” Diễn viên đang thấp thòm chờ mong lại ném sang cho anh hai chữ.

Mạnh Cảnh Vãn nhủ thầm, lòng tràn đầy mong đợi và hi vọng lập tức bị giết chết trong phút chốc, anh hung dữ quát về phía Đỗ Tiểu Mạn: “Đây là quyết định! Không phải là thương lượng với cô.” Nói xong thì nghe thấy âm thanh như cô vừa làm một động tác mạnh muốn đứng lên đạp anh rồi phản bác lại, anh lại bổ sung thêm một câu, “Tôi muốn đi xem xem dựa vào khuôn mặt bánh bao này thì có nhân duyên tốt như thế nào.”

Cái lý do này mà anh ta không thấy gượng ép à? Đỗ Tiểu Mạn sớm đã thành quen với thói ông chủ của anh chàng này rồi, chui cả đầu vào trong chăn, “Đình Đình, lúc lên giường nhớ tắt đèn nhé.”

Hả? Khang Nghiên Đình quay qua quay lại nhìn hết người này lại nhìn sang người kia, tình huống như vậy hình như có chút không thích hợp. Mạnh Cảnh Vãn đứng lên đồng thời cầm một bao đồ ăn vặt đi ra ngoài, không thêm để ý người đứng trong phòng còn sững sờ, khoát tay nghe lời tắt đèn đi.

“Á?!?” Khang Nghiên Đình phát ra một tiếng thét chói tai ngẩn ngui, sao trên đời này lại có người đàn ông xấu xa như vậy?

Đỗ Tiểu Mạn trò chuyện với Khang Nghiên Đình không bao lâu thì đã đi đánh cờ cùng Chu Công. Mặc dù như thế, sáng ngày hôm sau cô thức dậy vẫn bị đi cả giày vò đến mặt trắng bệch.

Mạnh Cảnh Vãn cau mày xem cô mấy lần, sau đó chê bai thể chất yếu ớt của cô, vừa thuận thực giúp cô xử lý công việc buôn bán đã dừng mấy ngày.

Vốn có bạn tốt ở đây, hẳn là anh ta không cần phải nhiều chuyện như vậy, nhưng lần nào lên lầu, ngay cả buổi anh cũng không mở ra xem, bực bội vuốt vuốt trán, sau đó quyết đoán bấm số điện thoại của bác sĩ Lý ngày hôm qua.

“... Nước đường đỏ?” Đó là cái lông gì vậy? Mạnh Cảnh Vãn vừa hỏi ra miệng đã hối hận, nghe thấy đáp án thì lập tức cúp điện thoại. Kỳ quái, tại sao anh cần phải lo lắng cho Đỗ Tiểu Mạn? Anh ngã lên giường, suy nghĩ cả buổi mới tìm cho mình một lý do quang minh chính đại. Sức khỏe cô ấy không tốt thì không thể xuống bếp, người khổ là cái dạ dày của anh mà!

Cơ thể nhanh hơn suy nghĩ. Chờ anh kịp phản ứng mình đang làm gì, thì đã sắp lật tung phòng bếp lên rồi.

“Này! Anh thừa dịp Tiểu Mạn không thoải mái phá hư đúng không?” Khang Nghiên Đình vừa đứng lúc xuống bếp bị dọa sợ.

Mạnh Cảnh Vãn khinh thường giải thích, tiếp tục tìm kiếm thứ gọi là đường đỏ mà anh chưa từng thấy.

Khang Nghiên Đình bị gạt sang một bên cũng không giận, sau khi thấy anh ta lục lục tìm loạn một hồi, cô lắc lắc trên tay cái gì đó, “Đang tìm cái này?”

Hai chữ “Đường đỏ” chà bá lửa suýt chọc mù mắt anh. Anh đứng thẳng, khẽ dựa vào khung cửa, “Cô ấy uống rồi?”

“Ừ.” Khang Nghiên Đình gật nhẹ đầu, “Vẫn là đau đến mức không ngủ được.” Người đàn ông này đối với Tiểu Mạn không tầm thường, theo như cô lần lộn tình trường đã nhiều năm, chắc chắn, hấp dẫn, hấp dẫn mà!

Quả nhiên, lòng mảy Mạnh Cảnh Ván khẽ nhượng, anh nhếch môi, bước nhanh lên lầu.

Hi hi, Khang Nghiên Đình vụng trộm cười ở phía sau. Duyên phận ấy mà, thời điểm nên đến thì thật muốn ngăn cũng không ngăn được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Đỗ Tiểu Mạn cuộn mình trong chăn để tìm tới con buồn ngủ, nhưng đau đốn ở bụng cứ quặn từng cơn mặc cho cô thôi miên cũng không có tác dụng gì.

“... Uống nước.”

Uống nước đâu đó? Mơ hồ nghe trong phòng có tiếng đàn ông, Đỗ Tiểu Mạn lại rụt vào chăn một lần nữa, chỉ còn thiếu cuộn cả người thành một đoàn thôi.

Đột nhiên chăn mền bị xốc lên, Đỗ Tiểu Mạn cố sức mở mắt nhìn Mạnh Cảnh Ván, “Liên tục không mở quán hai ngày rồi...” Đều là do hộp nước đá bảo gây họa cả, mặc dù lúc trước cô cũng bị đau nhưng chưa bao giờ đau như lúc này. Xưa nay về phương diện ẩm thực cô rất chú ý.

“Hừ, giảm của cô bao nhiêu tiền được chứ?” Ông chủ lớn rất khinh thường chút tiền lẻ này.

“Xì! Tiền hai ngày buôn bán lặn đáy!” Đỗ Tiểu Mạn đau lòng đến không chịu nổi, còn phải cung phụng cho tên tham ăn kia một ngày n com, tổn hại to lớn quá mà, đúng không?

Mạnh Cảnh Ván tiếp tục hừ lạnh, “Giúp cô kiểm số tiền mua bán hai ngày là được chứ gì.”

Nghe vậy, ánh mắt của cô đột nhiên sáng ngời, ông chủ lớn nói muốn giúp đỡ kia! Anh đảo mắt qua, thấy bộ dáng vui mừng của cô, chịu hết nỗi phải trả một kích: “Đừng ảo tưởng nhiều, cùng lắm chỉ giúp cô kết số mà thôi.”

“Chỉ như vậy? Tôi còn tưởng anh cho chiến lược đánh đâu thắng đó gì chứ.”

Cách để cái quán nhỏ này của cô phát triển không ngừng thì anh có rất nhiều, nhưng anh không muốn nói. Mạnh Cảnh Ván bĩu môi, anh không làm chuyện xấu để cái quán nhỏ này đóng cửa là hay rồi, thật là gần đây anh bị cô nàng này nuôi tốt quá, làm anh dễ nói chuyện quá đi mất. Anh rất muốn đưa cô nàng này về cả đời nấu ăn cho anh... Anh liếc mắt, nặng nề thở dài, giọng điệu ác liệt, “Mau ngủ! Nhắm mắt! Ngày mai mà ngã trên giường còn bảo tôi giúp cô khắc phục hậu quả, cô tự xử lý.”

Ngày hôm sau, cuối cùng Đỗ Tiểu Mạn cũng đã thoát khỏi quần cảnh mềm thân để đứng lên được rồi, vô cùng vội vàng chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn. Đầu tiên cô chọn chọn lựa lựa trong đồng nguyên liệu chuẩn bị từ hai ngày trước, lòng tràn đầy mong đợi nhưng đợi mãi đến giữa trưa buôn bán cũng không khá khẩm gì.

“Mạnh Cảnh Ván, không phải anh nói sẽ giúp tôi lấy lại lợi nhuận sao?” Buôn bán thăm đăm cộng với chi phí phát sinh khiến tim cô lên lên xuống xuống mãi.

Mạnh Cảnh Ván vừa cảm chén đĩa không vừa ăn xong xuống lầu, dự định ăn thêm một món điểm tâm ngọt nữa lại bị Đỗ Tiểu Mạn giữ chặt. Anh ló đầu nhìn ra ngoài, quả nhiên, cơ bản bình thường người hận không thể có thêm ba đầu sáu tay sao hôm nay lại có thời gian đứng giữ anh lại? Anh chịu không nổi cười nhẹ một cái, nói thật, trong lòng anh đã muốn vì tình hình này mà vỗ tay ăn mừng rồi, nhưng anh dám thề nếu anh làm thật thì cô đầu bếp nhỏ này sẽ hoàn toàn trở mặt với anh mất... không chịu nấu cơm cho anh nữa. Cái đó tuyệt đối không được!

Trong đầu anh suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng chịu thua dưới ánh mắt mờ nước của cô. Một lát sau đó, anh cầm laptop, chiếm vị trí ngoài cùng của sofa.

Khang Nghiên Đình đang ở quầy bar giúp order món thấy vậy trong mắt tràn đầy cảm xúc buồn dứa lê, cô lấy cớ đi vào nhà vệ sinh để chạy đến bên cạnh Đỗ Tiểu Mạn: “Sao đột nhiên anh ta lại chạy xuống đây vậy?”

“Anh ta đã hứa sẽ giúp mình lấy lại doanh thu buôn bán của hai ngày trước rồi.”

“Ha ha, ai u! Đây gọi là hi sinh nhan sắc đó đúng không?”

“Chiều này mà hữu dụng à?” Coi đây là tiểu thuyết sao? Đỗ Tiểu Mạn tỏ vẻ từ chối cho ý kiến, “Đúng rồi, cậu định bao giờ thì về? Chồng cậu an tâm để cậu ở đây với mình à?”

“Đừng nhắc tới anh ta nữa.” Khang Nghiên Đình khoát khoát tay, “Cậu yên tâm, mình dùng hết ngày nghỉ phép của năm nay rồi, qua đây làm không công cho cậu vài ngày không được sao?”

Đỗ Tiểu Mạn co co cổ lại, “Được, sao lại không được chứ.” Cô chỉ sợ ông xã Khang Nghiên Đình không đợi nổi đến khi cậu ấy tự mò về nhà, đến lúc đó khí thế đặng đặng đến chỗ của Đỗ Tiểu Mạn này mà thôi, hậu quả có vẻ khôn lường.

Ước chừng một phút đồng hồ sau, Đỗ Tiểu Mạn bắt đầu bận rộn loay hoay, đương nhiên sống chết cô cũng không chịu thừa nhận đây là tác dụng của vị nào đó đang ngồi bên ngoài. Hiệu ứng trai đẹp đến đâu cũng có người cổ vũ!

Cô vui tươi hơn hờ bận rộn mãi trong bếp cho đến hơn một giờ chiều, Mạnh Cảnh Vãn hoàn thành nhiệm vụ đi lên lầu thay đồ ở nhà rồi lại mò xuống bếp, anh gõ gõ cửa, ý muốn người đang nhìn chăm chăm vào lò nướng kia chú ý.

“Hả?”

Bất mãn vì một ánh mắt đối phương cũng không cho mình, Mạnh Cảnh Vãn cất bước vào phòng bếp, nhìn thấy trên mặt bàn đầy ô mai tươi thì từ bỏ suy nghĩ của mình, anh vốn hợp với ăn hơn mà.

Đỗ Tiểu Mạn nhanh tay lẹ mắt vội ôm chậu lớn kia, liệu mạng giữ trong ngực, trừng mắt hung hăng nhìn người nào đó vừa lập được công lập tức bị tước bỏ công lao.

Bộ dáng bảo vệ như bảo vệ con của cô lọt vào mắt Mạnh Cảnh Vãn, anh cũng nhịn không được bước lên một bước, đưa tay dùng sức vuốt vuốt đầu cô, khả khả, chẳng lẽ cô lại không biết, cô là bảo bối trong lòng anh, sao anh nỡ cướp đồ ăn trong lòng cô chứ? Mạnh Cảnh Vãn hé mắt, vừa muốn trêu chọc cô thì cửa phòng bếp nặng nề mở ra.

“Tiểu Mạn ơi cứu mình với!” Khang Nghiên Đình lao đảo vọt vào.

Đỗ Tiểu Mạn vô thức thẳng lưng lên định che cho cô bạn, ngay sau đó quả nhiên thấy chồng cô ấy xuất hiện tại cửa phòng bếp. Lúc đó mạch suy nghĩ của cô vẫn còn đang phiêu diêu trong nghi hoặc “Lại bị cô nói đúng, chẳng lẽ cô đúng là quạ đen à?”...

“Đình Đình đã làm phiền cô, tôi mang cô ấy về.” Chồng Khang Nghiên Đình, Lưu Chương áy náy nói chuyện, nhân tiện nhìn người như đứng tùy ý bên cạnh, nhưng thực ra Mạnh Cảnh Vãn bảo vệ Đỗ Tiểu Mạn trong phạm vi cho phép gật nhẹ đầu.

lưng Đỗ Tiểu Mạn bị Khang Nghiên Đình dùng sức néo néo, ý là ‘chị em tốt ơi mau giúp mình nói một chút đi!’ Cô đành ho nhẹ một tiếng, giọng nói không hề có chút lực uy hiếp nào, “Anh có ức hiếp Đình Đình!”

“Ha ha.” Tiếng cười này không thể nghi ngờ là do tên tham ăn đứng kế bên vọng lại. Mạnh Cảnh Vãn cúi đầu đối diện với đôi mắt đặng đặng nộ khí của cô, anh nhún vai, khẽ nói: “Lúc em nói lời này, có thể để giọng nói xuống thấp một chút, học sinh cấp ba còn có khí thế hơn em”

Không đợi Đỗ Tiểu Mạn phản kích, ông chồng đối diện đã đáp lại: “Không có.” Lưu Chương bắt lực, anh ta làm sao dám chứ, “Tôi thề đấy, hơn nữa nếu tôi ức hiếp cô nhóc này thật thì nhóc này đã sớm đòi ly hôn rồi.”

Nghĩ lại thấy cũng có lý, hơn nữa biểu hiện của Lưu Chương xưa giờ rất tốt. Bàn tay nhỏ của Đỗ Tiểu Mạn vỗ vỗ vai cái rồi tránh sang một bên, suýt nữa đúng trúng Mạnh Cảnh Vãn, người đang xem cuộc vui ở phía sau, được anh giữ vai mới đứng vững.

Vì vậy, Khang Nghiên Đình không có chỗ trốn lập tức bị bắt.

Đỗ Tiểu Mạn nhiều chuyện chạy hai bước tới cửa để xem kịch vui, thấy cô bạn thân nhìn mình, còn đặc biệt quơ quơ hai móng vuốt.

“Bà chủ.”

Kính ngạc quay đầu lại, thẳng thắn này bình thường không có chuyện gì chắc chắn sẽ không gọi cô, rồi nhìn theo tay chỉ của anh đến lò nướng, lập tức giật mình nhảy dựng lên! Câu cổ ngữ ‘Cực nhạc sinh bi’ sao lại được áp dụng nhanh như vậy! Bánh ngọt đã bị cháy tầng dưới cùng mất rồi, cô đau lòng cực kì, thật lãng phí nguyên liệu, tháng này có lẽ là lỗ vốn mất rồi nhỉ?

Mạnh Cảnh Vãn nén cười, khẽ ho một tiếng định lên lầu xử lý công việc. Mà Đỗ Tiểu Mạn thì chuẩn bị nướng bánh ngọt lại một lần nữa, đợi cô đám đám lưng đi ra phòng khác, đột nhiên có tiếng lạnh lạnh quen thuộc: “... Hả? Đỗ Tiểu Mạn?!”

Toàn thân cô run lên, nhìn qua nhìn lại thấy mình không thể trốn ở đâu được. Vừa nãy nhìn bạn thân hơi há hê, lúc này thì tới lượt mình rồi. Đỗ Tiểu Mạn gập đến độ chỉ còn kém xoay người lại thôi.

“O! Thì ra chị vẫn luôn ở thành phố A à, khó trách cả nhà không liên lạc được với chị.” Người nói là một cô nàng tóc xoăn từng lọn, chính là em họ Trương Lộ đã đụng phải hôm đi siêu thị.

“À, em đến thành phố A học đại học à?”

“Đúng vậy, đàn chị bảo tiệm này bán bánh ngọt ngon lắm, nên bọn em đến.”

Đỗ Tiểu Mạn gật đầu, nhìn về phía sau của cô em họ, “Nếu đã là bạn học của em vậy thì hôm nay để chị mời khách vậy, hai người tự nhiên nhé, chị còn có việc phía sau.”

“Ha ha, được, thanks!” Trương Lộ nhìn lên phía trên rất vui vẻ, “Chờ chị hết bận chúng ta lại nói tiếp.”

“... À được.” Trong lòng Đỗ Tiểu Mạn rơi lệ, một chút cô cũng không muốn nói chuyện! Lúc này bị bắt rồi, không biết bao giờ cô mới trốn tiếp được.

Hai ba giờ chiều, buồn bán vui đi, cô bảo Trương Lộ lên lầu nói chuyện. Không hiểu tại sao Trương Lộ còn ngồi đây là cô còn bất an, làm việc gì cũng không ổn, vẫn là nên nói chuyện sớm một chút, cái đó gọi là duỗi đầu cũng một đao, co đầu cũng một đao.

“Đề chị lên dọn phòng một chút, chờ chị năm phút.” Đỗ Tiểu Mạn nói xong cũng không đợi Trương Lộ phản ứng hay trả lời, lập tức chạy như bay lên lầu ba.

Mạnh Cảnh Ván từ khi cười nhạo cô nướng bánh cháy thì vẫn chưa từng xuống.

“Mạnh Cảnh Ván.” Đỗ Tiểu Mạn gọi một tiếng, “Tôi vào nhé.”

“Hửm?” Mạnh Cảnh Ván ngẩng đầu lên khỏi mớ bản vẽ nhìn cô, không vì bị cắt ngang mà không vui.

“Trương Lộ muốn nói chuyện với tôi, lát nữa anh nhớ cứu tôi với nhé.” Đỗ Tiểu Mạn nhìn đồng hồ, “Trong vòng nửa tiếng, nhớ tìm lý do xuống cứu tôi đây nhé.”

Anh buồn cười nhìn bộ dáng căng thẳng của cô, “Tôi suy nghĩ đã.”

“Còn phải suy nghĩ? Mỗi lần gọi com anh muốn ăn cái gì chẳng phải tôi đều chịu anh sao? Giờ thấy chết mà không cứu sao chứ T^T?”

“Sao, em họ em có thể ăn em được sao?”

Đỗ Tiểu Mạn tích cực gạt đầu, “Không nói với anh nữa, tôi xuống đây, nhớ rõ lời tôi nhé.” Cũng như lúc tới, cô đi như một làn gió.

Mạnh Cảnh Ván nhú mày, nhìn có vẻ Đỗ Tiểu Mạn rất sợ bị nhà cậu cô ấy tìm được, không biết quyết định tiếp theo của cô ấy là gì? Nếu quyết định rời thành phố A, vậy thì chỉ bằng cô ấy tới thành phố R với anh đi? Anh rất không phúc hậu mà sờ sờ cằm, vị “Em họ” này tới thật đúng lúc, ngược lại đã giúp anh giải quyết một vấn đề.

“Vào đi, muốn uống gì?”

“Không cần đâu, lúc này đã ăn rất no rồi.” Trương Lộ tự sờ cái bụng tròn vo của mình, cô nhớ tới việc chính phải làm, “Chị họ à.....”

“Uhm” Mặc dù bị cô ta gọi bằng cái giọng ngọt ngào tới buồn nôn nhưng Đỗ Tiểu Mạn vẫn làm đủ công tác chuẩn bị ‘Xin rửa tai lắng nghe’.

Trương Lộ cười với cô, “Đúng lúc tháng trước em gặp được mẹ chị, sau đó bà nói dạo này chị kiếm được rất khá, đến mức tự mình mở cửa tiệm được rồi. Đàn chị cũng nói cửa tiệm của chị là buôn bán tốt nhất khu này rồi.”

“Gặp may thôi.” Bên ngoài nhìn như không tệ, nhưng thật ra cô kinh doanh vô cùng vất vả. Đỗ Tiểu Mạn cũng tủm tỉm cười, aiz, mặc dù vất vả nhưng sao mặt của cô không thon lại chút nào vậy chứ, cứ tròn mồm như vậy khiến cô rất buồn lòng.

“Tuần sau được kì nghỉ nhỏ dài hạn, chị có muốn về thăm ông bà ngoại với em không?”

“Kì nghỉ dài hạn chị bận rồi, hơn nữa việc buôn bán là tranh thủ lúc người ta nghỉ ngơi mình phải bận hơn gấp nhiều lần.” Đỗ Tiểu Mạn thấy cô ta nói này nói nọ, không khỏi khẽ thở dài, “Cái kia, cậu mợ có khỏe không?”

Trương Lộ cười ha ha, “Rất tốt, mấy ngày hôm trước còn thắng một số tiền nhỏ.”

Đỗ Tiểu Mạn mở miệng mà nói không nên lời, nên nói đã nói từ sớm rồi, thế nhưng mấy thứ như cờ bạc cá độ thì không phải nói bỏ là bỏ được, cô chỉ nhẹ nhàng đáp, “Uhm”

Trước khi cô đến thành phố A phát triển, đúng lần cậu mợ bị đòi nợ ghê gớm nhất, chủ nợ đã đến cửa đòi nợ rồi. Bà ngoại đau lòng cực kì, mặc dù chỉ tiếc rên sất không thành thép, nhưng vẫn không nỡ bỏ đứa con út mặc người chặt tay chặt chân. Mẹ của cô thì sống chết không chịu tham ô tiền công ty để trả nợ, lúc ấy dưới ánh mắt đăm lẹ của bà ngoại chính cô phải bán căn hộ nhỏ của mình mới trả sạch khoản nợ. Nghĩ lại vẫn thấy đáng giá, hiện giờ cô có thể sống thoải mái ở thành phố A một thời gian, nhưng có phải quyết định bán căn hộ chỉ là chó táp phải ruồi không?

“À, chị họ à, em thấy ở đây người phụ chị rất ít, có cần trợ thủ không?” Cuối cùng Trương Lộ cũng nói mục đích của mình ra. Đỗ Tiểu Mạn nghe thấy, trong lòng lộp bộp một tiếng, muốn từ chối nhưng lại ngại mở miệng, liên tục nuốt nước miếng để che dấu bối rối của mình.

Ngay lúc Trương Lộ chuẩn bị tiến thêm một bước, đột nhiên cửa phòng lại bị mở ra, “Vợ à, em nói chuyện với cô ta xong chưa?” Giọng điệu Mạnh Cảnh Ván bắt mắt phản nản hết như oán phụ bị ghê lạnh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

May mà Đỗ Tiểu Mạn và Trương Lộ cùng quay đầu nhìn về phía Mạnh Cảnh Vãn nên Trương Lộ mới không phát hiện vẻ mặt đàn ra của Đỗ Tiểu Mạn.

“Khụ, người này, đây là em họ của em.” Đỗ Tiểu Mạn không thể nào phun ra được hai chữ “Ông xã”, chỉ có thể bò đến bên cạnh Mạnh Cảnh Vãn nắm tay anh ta tỏ vẻ tình cảm vợ chồng mặn nồng thấm thiết.

“Anh ta thật là chồng chị? Đúng là chị đã kết hôn? Chị không nói với ông ngoại và bà ngoại sao?” Trương Lộ liên tiếp đặt vấn đề, “Chuyện khi nào?”

Mạnh Cảnh Vãn hừ lạnh một tiếng: “Nhà của chúng tôi không chào đón cô, cô lặn được rồi. Mặc khác, nhà mấy người thiếu nợ tiền đánh bạc, đừng tới đòi nợ tôi nữa, tiền của vợ tôi là để nuôi tôi thôi, đã nghe rõ chưa?” Dứt lời, anh ấn Đỗ Tiểu Mạn vào lòng mình, rõ ràng không cho phép cô vùng ra. Sau đó ra dấu đuổi Trương Lộ như một tên côn đồ.

Trương Lộ hiển nhiên đã bị Mạnh Cảnh Vãn dọa sợ, sợ sệt hét lên: “Chuyện này tôi nhất định sẽ nói với ông bà ngoại! Mới mấy năm không gặp mà chị đã... như vậy... Tôi đi trước, tạm biệt!”

Đỗ Tiểu Mạn vô lực đến muốn khóc, cô ngã lên ghế salon, “Biện pháp anh nghĩ ra đặc biệt thật.”

“Ngốc quá, lần trước trong siêu thị đã dùng lý do này rồi, bằng không em giải thích về sự có mặt của tôi ở đây thế nào mà lại còn ăn mặc thoải mái như vậy?” Mạnh Cảnh Vãn không hề khách khí gõ đầu cô, “Được rồi, bà chủ không ở dưới quán trấn giữ mà chạy lên đây lười biếng, có phải không xem cửa tiệm đối diện vào mất nữa không? Mau xuống làm sập tiệm đó đi.”

“Không sao, tôi tính đổi thành phố ở.” Đỗ Tiểu Mạn khoát khoát tay, lầu bầu xuống lầu.

Tại Mạnh Cảnh Vãn hơi động anh nghe rất rõ ràng, lúc này anh phải nhanh chóng nghĩ cách để thuận tiện bắt cóc cô gái này, anh bước nhanh đuổi kịp cô, “Có nghĩ sẽ đến thành phố nào hay không?”

“Cách thành phố T càng xa càng tốt.” Đỗ Tiểu Mạn thuận miệng đáp.

Mạnh Cảnh Vãn hiểu rõ gật đầu, âm thầm tính toán.

“Hà? Anh xuống lầu là để giúp tôi tính số à?” Đỗ Tiểu Mạn thấy anh không yên lòng đi sát phía sau cô, không có ý tốt muốn dụ anh ta đồng ý hiệp ước bất bình đẳng.

“Tôi đi tìm chút đồ ăn để bổ sung dinh dưỡng.” Nếu dễ như vậy đã bị gạt thì anh không cần lăn lộn trong nghề nữa.

“Mới ăn mà!?”

“Bà chủ à, vừa nãy nghĩ cách cứu em tiêu hao không ít tế bào não của tôi rồi, buổi tối nhớ hầm cách thủy chút canh bổ cho tôi nhé.” Càng nói anh càng cảm nhận người bên cạnh đang tức giận, anh không sợ còn mỉm cười với cô, “Hôm nay tôi muốn ăn canh cá.”

Giận! Lật bàn! Trong đầu Đỗ Tiểu Mạn tự suy diễn một màn kịch kì sáng khoái, cô hung hăng đá Mạnh Cảnh Vãn một cước, “Mau xuống lầu giúp tôi tính tiền! Tôi ra ngoài mua đầu cá cho ngài, ông chủ Mạnh.

“Em lại sai bảo người khác.” Mạnh Cảnh Vãn nói vài câu, gãi đầu nghe lời đi tính tiền. Ngẫm lại, anh đối với dạ dày và miệng của mình vô cùng ưu ái, tình nguyện chịu cực chính mình dùng thể lực làm việc chứ không muốn bỏ qua bất kì mĩ vị nào.

“Tiểu Mạn à, con kết hôn sao không báo cho ông bà biết một tiếng, bà biết tuổi trẻ bây giờ thịnh hành cái gì mà “Lỏa hôn*”, nhưng con không thể kết hôn với một đứa tiểu bạch kiểm được...” Về mặt Đỗ Tiểu Mạn cực kì đau khổ nghe bà ngoại lải nhải, trong lòng vô cùng bức bối. Cô cố ý lượn qua lượn lại trước mặt Mạnh Cảnh Vãn, cô không dễ chịu, cái tên đầu sỏ này đừng hòng thoát. Cô che điện thoại, dùng khẩu hình miệng nói với Mạnh Cảnh Vãn: “Tiểu bạch kiểm”

*Lỏa hôn: là không mua nhà, không mua xe, không làm hôn lễ thậm chí không có cả nhẫn cưới mà trực tiếp nhận giấy chứng nhận kết hôn, đây là một loại kết hôn cực kì đơn giản, là từ ngữ mới xuất hiện vào năm 2008.

Mạnh Cảnh Vãn vô tội chỉ chỉ vào mình, thấy Đỗ Tiểu Mạn gật đầu, anh không vui nheo mắt lại, hung hăng vỗ xuống ót cô một cái. Được lắm, anh mới là chủ nợ của cô, hôm nay còn cố ý làm một chén canh cá hương vị kì lạ để độc hại dạ dày anh, anh phải kéo dài phúc lợi gọi món thêm mười năm nữa mới được.

“... Biết rồi bà ngoại, gặp lại sau nhé.” Vắt và lăm mới cúp điện thoại, Đỗ Tiểu Mạn vuốt ve tai mình, sắp nóng lên luôn rồi. “Đầu đầu quá, đến lúc đó nói tôi với anh nói là cưới chui rồi bỏ trốn, anh nói xem chúng ta có bị mắng một trận không?”

“Em thì không, còn tôi thì bị bọn họ mắng sau lưng tới chết.” Mạnh Cảnh Vãn trừng mắt nhìn cô, dứt khoát khép laptop lại, giải quyết phiền não của cô trước, “Sợ gì chứ, đến lúc đó tôi với em cùng diễn một lần, họ còn không tha?”

Đỗ Tiểu Mạn ném cho anh một ánh mắt ghét bỏ, “Anh cho rằng anh là vua màn ảnh à, hai tháng nữa anh cũng nên trở về làm ông chủ lớn của anh rồi chứ nhỉ?”

“Đúng rồi, lúc trước em có đề cập đến việc đổi thành phố, không bằng đi thành phố R với tôi đi, thế nào?” Mạnh Cảnh Vãn âm thầm ném mồi như.

“Thành phố R?” Đỗ Tiểu Mạn suy nghĩ, lập tức lắc đầu bác bỏ, “Bên đó tiền thuê nhà cao lắm, phòng chừng tôi chưa kịp mở quán đã bị chết đói ven đường rồi.”

“Chuyện mở quán tôi có thể giúp em, chuyện phòng ở cũng dễ giải quyết thôi, chỉ là ...”

Ông trời vừa làm rơi cái bánh nện xuống người cô sao? Đỗ Tiểu Mạn bị nện đến chóng mặt: “Chỉ là sao?”

“Đương nhiên là cả đời nấu cơm cho tôi rồi!” Cuối cùng Mạnh đại gia cũng nói mục đích ném bánh ra.

Lúc này Đỗ Tiểu Mạn đã bị đập đến choáng váng: “Mặc kệ!” Người này soi mói muốn chết, nếu như đúng thật làm công cho anh ta, chỉ sợ cô sẽ trở thành thanh niên chết sớm mất.

“Gi? Điều kiện mặc em ra, chuyện mở quán tôi có thể giúp em xử lý, như thế nào, suy nghĩ một chút đi.”

“Hết hợp đồng anh lập tức rời khỏi đây!” Đỗ Tiểu Mạn bắt chéo trước ngực, “Anh nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.”

Mặt Mạnh Cảnh Vãn xệ xuống, “Tôi thấy hình như em ... không còn cách nào với ông bà ngoại em nữa, tôi giúp em đuổi thân thích kia đi, em còn bội tình bạc nghĩa...”

“Hừ!!! Da mặt anh còn dày thêm được không!”

“Đa ta, thế nào?”

“Vẫn không muốn, anh giỏi đi nói đi, coi chừng họ quán anh đòi anh trả nợ đấy.” Đỗ Tiểu Mạn ác độc nguyên rửa anh.

Mạnh Cảnh Vãn thờ ơ nhún vai: “Tôi không sợ, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng cho rằng tôi là chồng em, cuối cùng còn không tìm em sao?”

Đỗ Tiểu Mạn bị anh chọc giận đến mắt cũng thấy chua chua rồi, cô dùng sức đập gối vào anh: “Tôi muốn hủy hợp đồng với anh, bây giờ anh có thể gói đồ đi khách sạn được rồi đấy.”

Lần đầu tiên có người phát giận lớn như vậy với anh, mà hết lần này tới lần khác anh lại cam tâm tình nguyện nhận lấy... Mạnh Cảnh Vãn cảm thấy rất ... mâu thuẫn, “Tiểu Mạn Mạn?!”

“Hừ!”

“Tôi sai rồi.”

Tiếp tục quay đầu không để ý đến anh.

“Này, vậy hủy bỏ phúc lợi gọi cơm một ngày nhé?”

Thiệt cho anh còn không biết xấu hổ “Một ngày”? Đỗ Tiểu Mạn cố gắng bỏ qua tên nào đó đang cố tỏ vẻ dễ thương!

“Vậy thì hai ngày được không...” Thệt anh giờ đau quá. Vậy còn không chịu tha thứ cho anh à? “Một tuần? Không thể hơn nữa rồi!”

“Phoscp.” Đỗ Tiểu Mạn nhin không được bật cười.

Mạnh Cảnh Vãn nặng nề thở dài, anh vì bữa cơm dễ dàng lắm sao! “Em có điện thoại kia.”

“Hả! Tôi không tiếp.” Đỗ Tiểu Mạn đã bị oanh tạc quá nhiều nên lần này nhìn cũng không thèm nhìn, dự tính lập tức trốn ra ngoài.

“Ài, tôi giúp em nhận.” Mạnh Cảnh Vãn mạnh mẽ kéo người lại, đây chỉ là động tác theo bản năng của anh mà thôi, “Alo? Hiện giờ Đỗ Tiểu Mạn không rảnh, có gì cứ nói với tôi! Hả, là cô à... Tụ hợp? Tôi sẽ đưa cô ấy đi. Sao? Cô ấy mà dám trốn?” Mạnh Cảnh Vãn liếc qua, vừa nói chuyện điện thoại, vừa ngăn không cho cô cướp điện thoại. “Biết rồi, không còn gì nữa thì cúp.”

“Là Đình Đình.” Vừa này Đỗ Tiểu Mạn cũng nghe loáng thoáng giọng nói của đầu dây bên kia.

“Thứ bảy hợp mặt, đừng quên, hôm đó bảo mấy sinh viên đến trông tiệm.” Mạnh Cảnh Vãn nghĩ lại cô bảo người tới quá hơi hợp, không chừng lại còn bị lừa cái gì nữa, “Thôi, đóng cửa một ngày đi.”

“Này, đây không phải quán của anh nên anh không đau lòng gì cả!” Đỗ Tiểu Mạn hét lên, rồi lại quen thói lâu bầu, “Lại nói, tôi đâu có đồng ý sẽ đi, anh đừng làm hư giá tôi.”

Mạnh Cảnh Vấn đến gần cô, “Em muốn kết hôn rồi à?” Chưa tới hai lăm tuổi nữa cơ mà, cô gái này quá nóng lòng rồi phải không?

“Đương nhiên là tôi vội rồi! Nếu tìm không được đối tượng kết hôn thì tôi không gả được rồi.” Đỗ Tiểu Mạn cố kéo khóe miệng lên, muốn cười thật tươi, nhưng cuối cùng chỉ như đang bĩu môi.

“Vậy điều kiện của em là gì? Nói nghe một chút xem, nể tình tay nghề nấu ăn của em tốt, tôi sẽ giới thiệu cho em một người.” Mạnh Cảnh Vấn sờ cằm, từ từ nói lời khách sáo.

Đỗ Tiểu Mạn xòe tay ra: “Cao hơn tôi, lực mạnh hơn, còn phải có cảm giác an toàn nữa.”

“Cái này mà cũng gọi là điều kiện à?” Khóe miệng Mạnh Cảnh Vấn rụt rụt, “Cái mà ‘Lực mạnh hơn’ là cái yêu cầu kì quái gì vậy?”

“Cứ ôm cứng người đàn ông của tôi làm gì!” Đỗ Tiểu Mạn buột miệng, giật mình phát hiện nhẽ ra mình không nên quá tin tưởng mà tham khảo chủ đề này với một tên tham ăn, lập tức tìm lý do chuồn xuống lầu.

Anh cũng không có ý tiếp tục nói chuyện, chỉ là bên môi lộ ra vui vẻ. Anh đưa mắt nhìn Đỗ Tiểu Mạn thoáng cái đã chạy ra khỏi phòng, anh chuyên tâm làm công việc trên tay, bất đắc dĩ chấp nhận lời mời video.

“Lão đại à, sao dạo gần đây anh không để ý đến em?” Trên màn hình lập tức phóng to một gương mặt lên, Mạnh Cảnh Vấn nhìn chỉ thấy chướng mắt.

“Tôi bẽ bộn nhiều việc.” Mạnh lão đại bày tỏ không muốn chà đạp tâm ý của cậu ta.

“Rõ ràng là anh...”

Mạnh Cảnh Vấn trừng mắt, đối phương lập tức ngậm miệng. Ước chừng vài giây sau, anh chàng mặt to mới rõi rắm mở miệng: “Lão đại à, rốt cuộc anh muốn nghỉ ngơi đến khi nào?”

“Chờ đến lúc nào tôi lừa được vợ đã.” Mạnh Cảnh Vấn thuận miệng đáp.

“Sặc... Lão đại! Anh thật muốn tìm chị dâu cho tụi em rồi à?”

“Cho nên hãy trật tự đi, đừng làm phiền tôi.”

“Đừng như vậy mà lão đại, bọn em có thể hiến kế cho anh, để nhìn chị dâu tương lai một chút đi!”

Mạnh Cảnh Vấn lắc đầu bác bỏ: “Cậu nghĩ hay nhi...”

Bên này đang nói chuyện bát quái, bên kia nữ chính lại vô cùng lo lắng đột nhiên vọt vào, “Mạnh Cảnh Vấn, mau giúp tôi mở cái hộp này với.” Cô đã dùng hết lực, dùng thêm cả dao cũng không mở được, nhất định là hộp bị ngã, tương hoa quả bên trong bị lật xuống dính chặt nên không mở được.

Vì vậy anh chàng mặt to ở đầu video bên kia không hề có hình tượng mà há to miệng. Vừa nãy còn cho rằng lão đại chỉ đùa với cậu thôi, không ngờ lão đại thật muốn theo đuổi vợ...

“Nhanh lên nhanh lên, bên dưới còn đang mở lửa nhỏ...” Đỗ Tiểu Mạn giục Mạnh Cảnh Vấn nhanh giúp một tay, hoàn toàn không chú ý đến việc mình đã lọt vào khung hình.

Người đàn ông bị sai bảo yên lại làm việc.

“Chị dâu!”

Đột nhiên một tiếng la hơi thô thảm làm Đỗ Tiểu Mạn sợ tới mức loạng choạng, suýt chút nữa là ngồi luôn trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Mạnh Cảnh Vấn đỡ sau lưng Đỗ Tiểu Mạn, ăn chút đậu hủ non, thuận tiện quét mắt nhìn về phía gã mặt to kia, “Mã Thần Thần, cậu ngựa da à?”

“Em sai rồi lão đại!” Mã Thần Thần lập tức nhận sai kèm theo một khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, “Chị dâu, em không quấy rầy hai người nữa đâu ha.”

“Nè nè nè, anh lại nhồi nhét suy nghĩ gì cho người khác vậy?” Đỗ Tiểu Mạn nghi ngờ nhìn chằm chằm dò xét Mạnh Cảnh Vấn.

“Ừm? Không phải dưới lầu còn đang nấu đồ à? Nè, của em.” Mạnh Cảnh Vần dễ dàng đổi chủ đề, cầm đồ hộp trong tay đưa qua.

Quả nhiên, cô lúng ta lúng túng chạy như bay ra khỏi phòng, hệt như lúc đến.

Mạnh Cảnh Vần lộ ra nụ cười, dường như anh tuyệt không hề quên chuyện quan trọng lúc này. Cô vội vã muốn kết hôn, anh thì cần tài nấu nướng của cô, sao không cưới cô về làm vợ?

Anh đẩy toàn bộ bản vẽ văn kiện lộn xộn trên bàn qua một bên, một lần nữa nhìn vào video trên màn hình.

“Vâng? Lão đại?”

Mạnh Cảnh Vần vào thẳng vào chủ đề, “Đến thành phố R mua giúp tôi một căn nhà hai lầu cạnh công ty, mấy ngày nữa tôi sẽ đưa bản thiết kế cho cậu. .”

Làm việc mệt mỏi mấy ngày liên tiếp nên mọi người vui mừng nghênh đón kỳ nghỉ nhỏ dài hạn, dưới sự áp bức của bạn thân và anh Đại địa chủ Mạnh Đỗ Tiểu Mạn rơi lệ nghỉ kinh doanh một ngày.

“Mình không muốn đi mà, Đình Đình. .”

“Không được, cậu xem ông chủ Mạnh cũng đã phối hợp như vậy, cậu còn không dám đi à?”

“Òa — —”

Vì vậy, Lưu Chương trong xe chờ bọn Khang Nghiên Đình mòn mỏi, anh nhìn không được vào quán xem thử một phen, kết quả đứng ngốc ở cửa ra vào cảm giác như mình có thể đã đi nhầm chỗ rồi. Trong phòng khách, Đỗ Tiểu Mạn liều mạng muốn trốn, Mạnh Cảnh Vần và Khang Nghiên Đình cùng níu tay cô, tạo thành cục diện hai người cùng lôi kéo cô gái này đi về phía trước. Cái tình hình này không thể nói nên lời, tựa như lúc còn bé phải đi nhà trẻ vậy, khóc rống lên không chịu đi.

“Khụ, không đi nữa là sẽ trễ mất.” Lưu Chương sờ sờ cái mũi, cắt đứt thế giằng co giữa ba người.

Mạnh Cảnh Vần hừ lạnh một tiếng, một tay trực tiếp dùng sức kéo người vào trong ngực mình, “Đã thành, xuất phát!”

Vừa vào trong xe, Đỗ Tiểu Mạn liền co lại vào một góc, mãnh liệt bày tỏ ý muốn cách Mạnh Cảnh Vần thật xa, cô còn thừa dịp lúc đôi vợ chồng ngồi ghé trước không chú ý, phồng miệng lên hung hăng trừng Mạnh Cảnh Vần năm giây. Ngụ ý trong mắt là không bao giờ nấu cho anh ta ăn nữa.

“Sao lại phản ứng kịch liệt như vậy?” Mạnh Cảnh Vần cầm cánh tay cô, để cô ngồi thoải mái một chút, “Vẫn không muốn đi?”

“... Tôi không muốn nói dối.” Đỗ Tiểu Mạn ríu rím thật lâu, lúc này mới nói ra suy nghĩ của mình.

Mạnh Cảnh Vần nhướn mày, không nói tiếp. Anh tương đối muốn nói là, anh muốn lừa cô về nhà, cái này dĩ nhiên là không tính là lời nói dối chứ. Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, đặc điểm này không biết nên nói cô thành thực hay là gốc rễ không vững vàng nữa!

Tới khi đến trước quán ăn, Đỗ Tiểu Mạn lại phí công giấy dựa thêm lần nữa, khiến Khang Nghiên Đình cười quá xá. Náo thì náo, đẩy ra cửa phòng bao ra thấy mấy gương mặt quen thuộc đã lâu không gặp, cô và Khang Nghiên Đình trầm miệng một lời gọi: “Lớp trưởng!”

Lớp trưởng vẫn như trong ấn tượng của Đỗ Tiểu Mạn, hơi ngại ngùng vung nhẹ tay với hai người bọn họ, “Phòng ngủ mấy người là tới trễ nhất đấy, được rồi, hai người mau đến đây, còn thiếu Quý Hiểu Diễm chưa tới nữa thôi.”

“Hi hi, Tiểu Mạn Tiểu Mạn! Cuối cùng cậu cũng có đàn ông rồi!”

“Oa! Đàn ông nhà cậu nhìn có vẻ không dễ ở chung ha!”

“Tiểu Mạn! Mau tới đây để tớ ôm cái nào!”

Liên tiếp mấy tiếng gọi thân thiết làm cho Mạnh Cảnh Vần bị dọa hết hồn, mặc dù có chuẩn bị tâm lý nhưng hiển nhiên nhân duyên của tiểu quý Đỗ Tiểu Mạn vô cùng tốt. Anh mở to mắt nhìn cô hình như ai cũng ôm một chút, nặt tròn đỏ bừng, sắc mặt hưng phấn tình cảm tràn trề mà không lời nào có thể miêu tả được, nào có bộ dạng muốn chết muốn sống không chịu vào chơi như vừa rồi?

“Đỗ Tiểu Mạn, anh ta tên gì vậy?”

“A, uhm, cái đó, anh ấy tên là Mạnh Cảnh Vần.” Đỗ Tiểu Mạn vẫn không thể nói gì ngoài chấp nhận mác giả danh bạn trai.

Ngược lại Mạnh Cảnh Vần hiếm khi có sắc mặt tốt, bản sắc nói lời độc ác không hề thuyên giảm chút nào, “Tôi biết vợ tôi ôm rất thoải mái, nhưng mà chỉ duy nhất lần này thôi đấy.”

Anh còn chưa dứt lời thì mấy tiếng cười mập mờ đã vang lên, trong tiếng cười lộ ra “Chúng tôi hiểu mà.”.

Đỗ Tiểu Mạn tặng một cái khủy tay qua, lần trước Mạnh Cảnh Vãn đã ném qua nên lần này thân thủ tránh kiện ngăn thế công của cô lại, đồng thời vẫn không quên kéo người qua bên cạnh mình.

Đợi mọi người cùng vào chỗ ngồi, Đỗ Tiểu Mạn mới từ từ nhìn một vòng các bạn đã học cùng bốn năm đại học. Thật ra không phải ai cũng dẫn theo bạn tham gia, thoáng nghe bát quái trên bàn com là biết ai còn độc thân, hoặc là ai có nửa kia không rảnh. Đỗ Tiểu Mạn than ngắn thở dài trong lòng một hồi, rõ ràng là có thể độc thân tới mà! Đinh Đinh nói dối quân tình, câu kết với ông chủ Mạnh tính kể cô! Nói như cô ế lắm vậy. . .

“Tiểu Mạn, bây giờ cậu đang làm ở đâu?”

“Tiệm bánh ngọt.”

“Tiểu Mạn đã là bà chủ rồi!” Khang Nghiên Đình ngắt lời cô nói.

Vì vậy, sau đó là các tiếng “Woa” nối tiếp nhau, cô nghe thấy một mùi vui đầu vào uống nước trái cây. Lúc món ăn đầu tiên được bung lên, Quý Hiểu Diễm khoan thai bước vào sau lưng người phục vụ.

Trang điểm tinh xảo càng khiến cô nàng trưởng thành quyến rũ hơn so với ngày còn học đại học, tay cô ấy khoát tay một người đàn ông có vẻ ngoài khá tùy tiện, nhưng nhìn lại động tác lúc anh ta giúp Quý Hiểu Diễm kéo ghế, thì ra là một người đàn ông ngoài thô trong tinh tế.

“Người em đang nhìn chăm chăm cũng là bạn học của em à?” Đột nhiên Mạnh Cảnh Vãn đến gần sát bên tai Đỗ Tiểu Mạn nói chuyện, thổi ra luồng nhiệt khiến tai cô ngưa ngưa.

Cô rụt cổ một cái rồi nói: “Là đại mỹ nữ lớp bọn tôi đấy!”

“Ồ.” Mạnh Cảnh Vãn khẽ dựa lưng vào ghế ngồi, “Sao em thích ngắm mỹ nữ thế?”

“Mỹ nữ ai chẳng thích!” Đỗ Tiểu Mạn cười hi hi nói: “Nhưng góc độ tôi thường thức không hề giống mấy anh đâu.”

Mạnh Cảnh Vãn cứng người nói lảng sang chuyện khác, “Đồ ăn ở quán thật khó ăn!” Dường như anh không hề chạm tới đôi đũa.

“Cũng được mà! Bất bẻ như vậy. . .” Đỗ Tiểu Mạn nói được một nửa lại nuốt trở về, nếu nói tiếp có phải là cô sẽ cổ vũ anh ta bất bẻ không? “Khụ khụ, cái cánh gà này nấu không tệt lắm, anh ném xem”

“Xem, bán nát bét.” Mạnh Cảnh Vãn tình bơ ghét bỏ gầy gầy cái cánh gà kia một chút, cuối cùng vẫn không há miệng.

Đỗ Tiểu Mạn nhìn anh một cái rồi nói: “Được rồi, anh không thích ăn mấy loại thức ăn móng vuốt thì cứ nói, sớm biết như vậy đã không gấp vào chén anh rồi, lãng phí lương thực.”

Mạnh Cảnh Vãn vừa định phản bác đã bị món ăn chiêu bài vừa được mang lên hấp dẫn rồi, lúc đứng trước cửa tiệm com anh đã thấy món này rồi. Anh đồ mất chờ món ăn này xoay đến trước mặt, động đũa thôi.

Bởi vì cái gọi là cá dê vị tiên, Mạnh Cảnh Vãn mạnh mẽ thử một miếng thịt dê rồi lại uống thêm một ngụm nước súp, nhúu mày nhấp một ngụm nước ấm. “Vị bột ngọt quá nhiều, thất bại!”

Lúc này Đỗ Tiểu Mạn không hề phản bác lại tên tham ăn mà trong lòng còn điên cuồng gặt đầu phụ họa, về phải làm một bữa thật ngon khao dạ dày mình mới được.

“Họ ăn xong còn làm gì khác không?”

“Chuyện gì?” Về mặt Mạnh Cảnh Vãn nghiêm túc quá làm Đỗ Tiểu Mạn cũng bất giác căng thẳng, “Nếu anh có việc, chúng ta có thể đi trước cũng được.”

“Vậy là tốt rồi.”

Đỗ Tiểu Mạn đâm đâm hấn, “Chuyện gì vội vậy?”

“Về nhà làm bữa ngon cho tôi.” Mạnh Cảnh Vãn lời lẽ hùng hồ yêu cầu, mắt thấy nữ đầu bếp đại nhân sắp nổi đóa, anh lập tức chân chó đưa đồ uống lên cho cô, cố gắng tỏ ra đáng thương, “Hạ hoá đi, tôi chỉ là rất thích món ăn em làm thôi mà.” Anh tương đối hiểu rõ Đỗ Tiểu Mạn, điển hình của loại người thích mềm không thích cứng.

Cô uống chút nước chanh, cuối cùng nhẹ nhàng gặt đầu tỏ vẻ đồng ý. Khang Nghiên Đình đã sớm chú ý tới hai người thăm thì bên này, trộm bảo Trương Giác chụp vài tấm ảnh mập mờ, cô nàng cực kì vui vẻ.

“Đinh Đinh! Cậu vừa chụp cái gì đấy? Mau đưa mình xem!”

“Không cho! Mình sẽ để cả lớp cùng hưởng chung thôi!”

Đỗ Tiểu Mạn nhào qua muốn cướp điện thoại Khang Nghiên Đình, thiếu chút nữa trúng phải Quý Hiểu Diễm. Cô ta thuận thế ôm nhẹ cô một cái, “Đã

lâu không gặp!”

“Uhm!” Đỗ Tiểu Mạn thích mỹ nữ nên cười với Quý Hiểu Diễm cũng rạng rỡ hơn hai phần.

“Ha ha, vẫn đáng yêu như thế! Tôi nghe nói cậu dẫn chồng theo phải không, kết hôn cũng không mời khác bọn tôi nhé! Là muốn cho bọn tôi kinh hi à?”

Ai bịa đặt nói Mạnh Cảnh Vần là chồng cô?! Đỗ Tiểu Mạn bắt thẳng ánh mắt giết người về phía bên cạnh, quả nhiên Khang Nghiên Đình thè lưỡi chột dạ. Cô chỉ gạt đầu, chỉ chỉ Mạnh Cảnh Vần đang ngồi như đại gia, “Là anh ấy.”

Quý Hiểu Diễm chỉ cảm thấy người này nhìn hơi quen mắt, nhưng không thể nhớ ran gay được, lập tức liệt khuôn mặt ấy vào loại mặt phổ biến. Lúc này Mạnh Cảnh Vần có thể an phận ngồi đợi bên cạnh, đều là nhờ Đỗ Tiểu Mạn đã cam đoan về sẽ làm đồ ăn ngon cho anh ta. Muốn anh chủ động chào hỏi? Hừ, đợi kiếp sau đi!

Lập tức, bên này không khí có phần căng thẳng. Cuối cùng là chồng Quý Hiểu Diễm đến tìm vợ, lúc này mới đánh vỡ cục diện bế tắc. Đỗ Tiểu Mạn rất nhanh lùi về chỗ ngồi bên cạnh Mạnh Cảnh Vần, “Đợi thêm lát nữa chúng ta chuẩn nhé?”

Mạnh đại gia tỏ vẻ hài lòng vỗ vỗ đầu vai của cô, cuối cùng cô nàng này cũng nói một câu nghe được.

“Tiểu Mạn Tiểu Mạn, mau uống với bọn này một ly!” Vào lúc cô không chú ý đã có người đi tới bàn cô náo loạn cụng rượu rồi.

“À. . .”

“Ha ha, lúc trước hai chúng ta còn chọn giờ học giống nhau nữa, giờ thì giữa trưa giờ thì tối, quả đúng là một đại bi kịch!” Người tới vuốt đuôi ngựa thật sạch sẽ, giọng nói cũng cực kỳ trong trẻo.

“À ừ, âm ảnh của Vu lão đầu đúng là cả đời khó quên!” Đỗ Tiểu Mạn lập tức nhớ tới thăm trạng lúc trước.

“Cậu xem, tớ đã uống một ly rượu đỏ, ít nhất thì cậu cũng phải uống một ly chứ?”

Đỗ Tiểu Mạn nhìn trong tay ly rượu đỏ được rót đầy trong tay mình, muốn chạy cũng không biết nên chuẩn đi đâu, “. . . Được rồi, một ly thì một ly!” Dứt lời hai người cùng ly, một ngụm buồn bực. Một ly rượu này chính là ngọn nguồn của sai lầm, người sau đập người trước không chịu yếu thế, nếu cô không cạn ly thì chính là không nể mặt họ.

Hu hu! Đỗ Tiểu Mạn đau khổ giựt giựt khoe miệng, đưa mắt cầu cứu về phía Mạnh Cảnh Vần. Sao lúc quan trọng lại không giúp cô!!!!

Mạnh Cảnh Vần rất tự nhiên nhận lấy ly rượu của cô, nói nhỏ bên tai: “Em hiểu chưa, em còn thiếu “Mặc tôi gọi com” bao nhiêu lần, đời này em từ từ trả cũng được.”

“Ha ha, người nhà muốn giúp đỡ? Vậy phải gấp đôi đấy.”

Mạnh Cảnh Vần hừ lạnh một tiếng, với tính tình trước kia của anh khi đứng nơi công cộng, thật là chửi cũng không chửi người khác. Nhưng bây giờ Đỗ Tiểu Mạn đang chăm chú nhìn anh, nếu như không phải anh ảo giác thì dường như trong đôi mắt ấy có sự sùng bái của cô gái nhỏ dành cho anh.”Muốn uống rượu với vợ tôi, vậy mỗi người uống được một chai rồi hẵng đến.”

Mấy người sùng sốt một chút, sao đột nhiên quyền chủ động chuyển sang anh ta rồi?

Hiện giờ anh đang nhập vai “chồng Đỗ Tiểu Mạn”, càng diễn càng thuận buồm xuôi gió, “Hừm? Không uống vậy thì xong nhé!”

“Không như vậy được, vừa nãy Đỗ Tiểu Mạn đã đồng ý rồi.”

“Đồng ý? Hừ, nhưng tôi không đồng ý, hiện giờ cô ấy do tôi quản, tôi nói mới tính.”

Quả nhiên là đại gia! Ý đồ cụng rượu thất bại, nguyên đám ủ rũ quay về, “Không phải bây giờ thịnh hành chồng nghe lời vợ sao. . . Sao Đỗ Tiểu Mạn tìm được ông chồng quản chặt vậy chứ. . .”

Miệng Đỗ Tiểu Mạn mở rộng, cái tên đáng giận này làm cô mất hình tượng quá!

Mạnh Cảnh Vần khẽ ngồi dựa vào ghế, tiện thể túm Đỗ Tiểu Mạn đang hồ đồ cũng ngồi xuống, “Không cần cảm ơn tôi lắm đâu.”

Quý mới cảm ơn anh! Trong lòng Đỗ Tiểu Mạn oán một ngàn một vạn lần, nhưng trên mặt chỉ trưng ra vẻ mặt cười cứng nhắc, “Vâng! Khô cực rồi, ông chủ Mạnh!”

Cuối cùng hoa quả được đưa lên, tất cả mọi người đều ăn không ít. Mạnh Cảnh Vần đã chờ đến cực hạn, anh bứt Đỗ Tiểu Mạn, “Mau nói chúng ta có việc gấp đi.”

“Khẩu khí này của anh sao như ăn cướp vậy?”

“Hừ, còn đói nữa tôi biến thành ăn cướp thật đấy!” Phải mau cướp cô đầu bếp này về mỗi ngày nấu ăn cho anh mới được! Mạnh Cảnh Vần không hiền

hậu mà nghĩ.

Đỗ Tiểu Mạn cũng nhớ lúc này phải về để chuẩn bị cho việc buôn bán ngày mai, cô nghĩ nghĩ rồi nói: “Tớ với anh ấy có việc phải về trước, lần sau có cơ hội lại tụ họp nhé.”

“Cái gì? Về thế giới hai người sao?”

Cô gật bừa loạn xạ, bởi vì Mạnh Cảnh Vãn âm thầm chọc chọc sau lưng cô.

“Ha ha, Đinh Đinh nói hai người vừa mới kết hôn, ngọt ngào lắm, lúc này tha cho hai người đi, lần sau sẽ không đơn giản như vậy đâu nghen!”

Đỗ Tiểu Mạn lặng lẽ gờ ngón cái với Khang Nghiên Đình, bạn tốt đúng là bạn tốt!

“Àn, vậy bye bye nhé!”

Bye bye xong, hai người bọn họ thuận lợi chuồn khỏi vòng vây, trực tiếp ngồi vào xe taxi đậu trước cửa tiệm ăn.

“Tôm cách thủy.” Mạnh Cảnh Vãn mới vừa lên xe đã bắt đầu báo tên đồ ăn muốn ăn.

“Tôi van anh, anh nói chút đồ ăn dầm đường khoai tây các loại món ăn đơn giản thôi được không?” Vừa nãy hình như uống rượu đỏ hơi nhiều một chút, Đỗ Tiểu Mạn cảm thấy đầu mình choáng váng cực kỳ, cô vội vàng dặn dò Mạnh Cảnh Vãn, “Tôi không thoải mái lắm, một lát thôi, về đến nhà anh đánh thức tôi nha.”

Trong xe nhỏ hẹp cộng với thân xe xóc nảy, Đỗ Tiểu Mạn ngủ không an ổn, cô bất đắc dĩ nhìn ngó cửa xe bên trái rồi bả vai của người nào đó bên phải, dù sao đã thiếu anh ta nhiều lần như vậy rồi, không quan tâm nữa! Cô AQ vỗ ngực một cái, “Đề tôi dựa vào một lát thôi.” Có lẽ là sợ bị từ chối, sau khi cô đặt đầu lên vai anh, lập tức chăm chú nhắm mắt.

Mạnh Cảnh Vãn hơi buông lỏng thân thể, không được tự nhiên nhưng vẫn không dám nhúc nhích. Anh hoàn toàn không hề có kinh nghiệm cho người khác mượn vai, lúc này hẳn là anh không được lộn xộn đúng không? Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, âm thầm tính toán đường về nhà còn bao lâu nữa, cánh tay của mình có thể tê dại hay không.

Không biết đã đếm bao nhiêu cái đèn xanh đèn đỏ, anh lay gọi Đỗ Tiểu Mạn dậy. Thật ra bình thường Đỗ Tiểu Mạn luôn giữ khoảng cách với anh một chút, hiện giờ với tình hình này, anh có thể xác định, cô đầu bếp này ngủ đến trời đất quay cuồng luôn rồi.

“Đến à?” Đỗ Tiểu Mạn dụi mắt, mở túi lấy tiền.

Mắt Mạnh Cảnh Vãn hơi nhảy, cô gái này coi anh là người chết à? Khi có một người đàn ông kề bên là anh đây cô còn cần phải bỏ tiền sao? Anh nhìn Đỗ Tiểu Mạn mơ mơ màng màng trả tiền, mơ mơ màng màng xuống xe, lúc này anh mới hậu tri hậu giác nhớ tới hẳn là cô nàng này hơi say rồi. Anh chạy nhanh hai bước bắt lấy tay cô, bốt chuyện cô dùng đất làm giường để ngủ. Anh cầm lấy túi của cô, lục lọi bên trong hồi lâu mới tìm thấy chìa khóa.

Mạnh Cảnh Vãn ném Đỗ Tiểu Mạn lên sofa, rồi thuận thực xông vào phòng bếp cầm miếng bánh ngọt đi ra ngoài, anh mà không ăn lót dạ một chút thì dạ dày anh đau mất. Sau khi một khối bánh ngọt chocolate đậm đặc lớn xuống bụng, anh mới đi tới vỗ vỗ Đỗ Tiểu Mạn, “Về đến nhà rồi, dầm đường khoai tây của tôi đâu!” Vừa nãy cô đầu bếp nói món ăn này đơn giản, vậy thì món này đi . .

“Uhm . .” Đỗ Tiểu Mạn thật sự mệt đến không dậy nổi, cô miễn cưỡng hé mắt, sau khi một lần nữa khép lại, cô liền ngủ như heo, mặc kệ Mạnh Cảnh Vãn gọi như thế nào thì vẫn không dậy.

Anh nhìn cô nàng đang ngủ say đến chảy nước miếng này thật lâu, sau đó nhìn hai tay của mình, suy nghĩ làm sao để đưa người về phòng. Anh không kinh nghiệm ôm người khác, ngược lại xách cổ áo người khác thì kinh nghiệm mười phần, luận độ thành thạo anh xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất.

Ông chủ Mạnh rồi rầm rì thường, nhìn tướng ngủ của cô gái này cả nửa tiếng đồng hồ mới đưa tay cứng ngắc ôm ngang kiểu công chúa. Lần đầu tiên thiếu chút nữa anh không đứng vững vút người xuống đất. . . Ông chủ Mạnh thầm than nhìn bề ngoài cân nặng này ở đâu ra chứ, quay đầu lại muốn dạy dỗ cô nàng một phen, phải giảm cân!

Chắc chắn là cô ta ở trong bếp ăn rồi lại ăn mới có thể phát triển đến cân nặng này.

Đỗ Tiểu Mạn người này ngủ thẳng một giấc đến hơn tám giờ tối mới dậy. Cô muốn lẩn theo thói quen nhưng bị vướng cái chân, phát hiện cái chân đè lên mình cảm giác không như bình thường. Hiển nhiên, người không có kinh nghiệm chăm sóc người khác như Mạnh Cảnh Vãn chỉ tùy tiện hất chân lên người cô một cái, sớm đã bị tướng ngủ không tốt, khó coi của nữ đầu bếp đại nhân một đạp xóc lên rồi.

Cô xoa xoa trán, lưng la lưng lay đi thay quần áo. Thử thư giãn tắm rửa xong, cảm giác cả người như thay da đổi thịt vậy! Đỗ Tiểu Mạn kéo dép đi xuống lầu kiểm tra một phen, tủ lạnh bị cướp sạch không còn gì hoàn toàn trong dự liệu. Nghĩ đến mình đã đồng ý về nhà nấu cơm cho anh nhưng lại nuột lòi, trong lòng cũng hơi áy náy. Cô nhẹ tay nhẹ chân bò lên lầu ba, đèn trong phòng Mạnh Cảnh Vãn vẫn sáng, cô vừa định gõ cửa thì phát hiện cửa vốn không khóa.

Sau khi Đỗ Tiểu Mạn gõ hai cái mới đẩy cửa ra.

Phòng bày tùm lùm đồ và bàn vẽ, ông chủ Mạnh đã ngủ khò trên giường, ngay cả đèn cũng không tắt. Đỗ Tiểu Mạn lắc đầu, tự nói làm nhảm: “Buổi chiều anh đắp chăn cho tôi, bây giờ đòi lại tôi giúp anh. Hai ta xem như huê nhé. . .” Cần thận giúp anh ta ém góc chăn, tắt đèn rồi rời khỏi phòng.

Sáng hôm sau, Đỗ Tiểu Mạn vừa mới chuẩn bị mở cửa quán, đã bị mấy người nhìn như lưu manh bên ngoài dọa sợ. Cô nhanh chóng lùi về phòng bếp, vụng trộm nhìn ra ngoài. Thấy hình như bọn họ không phát hiện ra cô, lúc này mới thở nhẹ một hơi.

“Ồ, hiếm khi được ngày cô dậy sớm hơn tôi đấy, đáng khen đáng khen.” Mạnh Cảnh Vãn vừa ngáp vừa từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy bộ dạng thò đầu lộ cổ của Đỗ Tiểu Mạn, nhin không được trêu chọc cô một câu.

Mà lúc này, người ngoài cửa cũng nhìn thấy bóng dáng của Mạnh Cảnh Vãn, bắt đầu không khách khí nặng tay gõ cửa thủy tinh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“Em quen họ không?” Mạnh Cảnh Vãn không quay đầu nhìn Đỗ Tiểu Mạn, chỉ nhú mày.

“Không hề quen.” Đỗ Tiểu Mạn dùng sức lắc đầu, tình hình như thế này gọi lại kí ức trước kia. . .

Mạnh Cảnh Vãn thấy người bên ngoài càng lộ vẻ mất kiên nhẫn, chỉ vào anh muốn anh mau mở cửa. Anh nhếch miệng lên, rất tốt, đã lâu rồi anh chưa gặp phải mấy tên không có mắt như mấy tên này.

“Này, đừng mở cửa, bọn họ. . . Chắc là đến đòi nợ.” Đỗ Tiểu Mạn rồi rầm nói ra kết luận của bản thân.

“Đương nhiên là tôi biết.” Bước chân Mạnh Cảnh Vãn vẫn không dừng lại, “Em gọi điện thoại cho Tôn Thần, bảo cậu ta tìm một luật sư tới đây khắc phục hậu quả.” Mấy ngày không hoạt động gân cốt, vừa lúc có đối tượng đưa tới cửa cho luyện tập, có thể giúp anh đốt cháy bớt thịt do bị cô đầu bếp này nuôi ra.

Đỗ Tiểu Mạn hít sâu, sau đó dựa theo lời anh bấm số gọi điện thoại. Tôn Thần đầu bên kia ngược lại vui sướng lạ thường, xác nhận với cô xem Mạnh Cảnh Vãn có thật muốn đánh nhau hay không.

“Không giống đánh nhau, hẳn là anh ấy đi đàm phán thôi, đi, đi. . .” Đỗ Tiểu Mạn chưa nói hết nửa câu, bên ngoài đã đánh nhau thật, cô vội nên nói tục, “Móa nó, anh ta thực đang đánh nhau! Tôi cúp!” Cô ngắt điện thoại lập tức muốn phóng ra cửa, nhưng lý trí giữ cô lại. Đỗ Tiểu Mạn bắt buộc mình phải tỉnh táo lại. Bây giờ cô đi lên cũng chỉ làm vướng bận thêm chứ chả giúp ích gì. Trước đó anh có nói tìm luật sư, vậy có lẽ không mong cô gọi cho cảnh sát đâu nhỉ, cô nhanh chóng suy nghĩ rõ ràng.

Rất nhanh Đỗ Tiểu Mạn đã biết nguyên nhân Tôn Thần hưng phấn như vậy. Mạnh Cảnh Vãn đúng là vô cùng lợi hại! Xuống tay hung ác dị thường, cũng không quan tâm một địch bao nhiêu người, trong lúc cô còn đang nghĩ cách giải quyết thì anh đã sắp xừ lý xong.

Quả nhiên không phụ đáng người tốt của anh ta! Đỗ Tiểu Mạn bị cách nghĩ đột ngột của bản thân làm giật mình, nói ra thì đây cũng là lần đầu tiên cô chú ý đến đáng người của anh ta. . . Vậy mà cô còn nghĩ mình có thể đối phó được vị đại gia này bằng công phu mèo ba chân của mình. . . Đau đầu đỡ trán, tìm luật sư đến khắc phục hậu quả là ý này à?

Cô rành rang kéo một cái ghế ngồi xuống, chỉ chốc lát sau trên mặt đất có bốn người nằm rên hừ hừ không thôi, mà không hiểu sao ông chủ Mạnh dùng phát tiết thì giống như bắt mẫn về tiệm.”Có gì muốn hỏi mau đi.”

“Ủm. . . Hà? Thì ra anh chưa hỏi trước luôn hả? Lỡ như bọn họ không phải đến đòi nợ thì làm sao bây giờ?”

“Đánh cũng đã đánh, còn có thể làm sao?”

Đỗ Tiểu Mạn không qua đó, cô tìm một khoảng cách an toàn, “Mấy người là ai?”

“Khụ khụ, cô có phải là thân thích của Trương Hâm Kiệt hay không?”

“. . .” Đỗ Tiểu Mạn không phản bác được.

“Không quen biết.” Mạnh Cảnh Vãn cười lạnh một tiếng, có lẽ là nhìn thấy mặt Đỗ Tiểu Mạn hơi ửng oai khiến tâm tình của anh cũng theo không khá hơn, bước mấy bước qua đó, những người kia lập tức đồng loạt lùi về sau. “Không nghe lời tôi nói à?”

Lắc đầu! Thống nhất trên phạm vi lớn mà lắc đầu!

“Vậy còn chưa cút?”

Chưa đến năm giây, mấy người đó liền biến mất trước mắt Đỗ Tiểu Mạn. Cô trợn mắt há hốc mồm nhìn Mạnh Cảnh Vãn, rồi lại nhìn mấy người vừa biến mất nơi góc đường, “Anh là lão đại xã hội đen?” Vừa nói xong, bản thân cô nở nụ cười đầu tiên trong ngày.

“Hừm?” Mạnh Cảnh Vãn phát ra tiếng khinh thường, hơn nữa đưa tay gõ gõ đầu cô, “Đúng là não em cống hiến hết cho nấu ăn rồi.”

“Đúng đó! Không giống anh, tứ chi phát triển —— “

“Gi? Em có bản lĩnh thì nói luôn cùm sau nghe chút đi?” Mạnh Cảnh Vãn cố ý giơ nắm tay lên lắc một vòng trước mặt cô.

Đỗ Tiểu Mạn thề lười, hơi có vẻ đắc ý nói: “Tôi nói nè, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển! Anh dám? Anh dám lại đây tôi sẽ không nấu cơm cho anh ăn nữa.”

Bị nắm chuôi! Đòi này đây là lần duy nhất anh bị nắm đằng chuôi! Bị cô giữ chặt! Dạ dày của anh không có tiền đồ cỡ nào? Sao lại chỉ thích ăn đồ cô nấu?

“Điểm tâm! Đỗ Tiểu Mạn, điểm tâm tôi còn chưa được ăn, một lần làm du côn em tính báo đáp thế nào?”

“Ghi nợ ghi nợ.” Đỗ Tiểu Mạn khề vung tay lên, rất có tư thế chỉ huy.

“Oá, tôi muốn ăn bánh bao hấp.”

“Cái đó tôi không biết.”

Ông chủ Mạnh nghe câu đó như nghe một tin tức gì đó vô cùng đáng sợ, “Không phải thật chứ?”

“Anh tưởng tôi là thần sao? Gì cũng biết làm?” Cô hung hăng trừng mắt, “Chờ chút, tôi đi nấu cháo, tùy tiện ăn chút là xong thôi!”

Người đàn ông mới vừa quát tháo đánh đấm giờ không chê da mặt dày giả vờ đáng yêu, “Ăn không đủ no. . .”

“Được rồi được rồi, muốn ăn đồ hấp thì chờ tôi học được rồi làm anh ăn chứ biết sao.” Đỗ Tiểu Mạn qua loa vỗ vỗ con “Chó lớn” này.

“Tiểu Mạn Tiểu Mạn!”

“Uhm?” Nghe thấy có người đang gọi cô, cô lập tức thu hồi bước chân mới bước được một nửa vào phòng bếp, “Tôn Thần? Anh tới nhanh vậy!”

Tôn Thần lên mặt liên tục gật đầu, “Cái đó đúng.”

“Tôi nhớ tôi không cho cậu gọi cô ấy là “Tiểu Mạn” mà?” Giọng nói Mạnh Cảnh Vãn u ám truyền tới từ bên cạnh, Tôn Thần sợ tới mức không giữ hình tượng trốn sau lưng Đỗ Tiểu Mạn.

“Cái kia, tớ có đưa Hoàng Việt tới đến đây cho cậu đây, xử lý mấy việc này là sở trường của cậu ta!” Tôn Thần nóng lòng tranh công.

Mạnh Cảnh Vãn trực tiếp đá người lên lầu, “Tiểu Mạn, em xem rồi nói chuyện đi.”

“Uh. . .” Đỗ Tiểu Mạn cũng sợ chậm trễ người ta, vội vàng vàng đi pha cà phê bùng cho Hoàng Việt. Sợ rằng người ta còn chưa tới phòng làm việc đã bị cái tính nóng kia của Tôn Thần la hét dẫn đến đây, nói không chừng vẫn chưa ăn điểm tâm? “Anh ngồi đây trước, có việc gì thì gọi tôi, tôi đi vào bận một chút.”

“Được.” Hoàng Việt gật đầu. Đây là lần thứ hai anh tiếp xúc cô chủ này, tính tình thì điển hình của nữ sinh, mà có thể lái được một cửa hàng ngược lại quả thực không dễ dàng, đúng là khiến người người lau mắt mà nhìn.

Nhận nguyên liệu nấu ăn, thấy được anh chàng đưa hàng rất là chiều cố Đỗ Tiểu Mạn, còn giúp cô chuyển rau vào phòng bếp. Nghe cô trái một câu cảm ơn phải một câu vát vả, anh có thể tưởng tượng ra được anh chàng đưa hàng thật ra vô cùng cam tâm tình nguyện. Đỗ Tiểu Mạn ở bên kia không ngừng bận rộn khiến anh cảm thấy mình ngồi một bên uống cà phê quá tội lỗi. Rót cục lương tâm anh nhìn không được, “Cái kia, cô cần giúp đỡ không?”

“Có một chuyện nhỏ.” Đỗ Tiểu Mạn cười với anh, “Có thể phiền anh giúp tôi đưa ly cà phê và chén cháo này lên lầu được không?”

“Đương nhiên là có thể.”

“Cà phê là của Tôn Thần, cháo là của Mạnh Cảnh Vãn.”

“. . . Hiểu rồi.” Hoàng Việt nín cười, tương phản giữa cà phê và cháo quá lớn, không biết đợi lát nữa hai ông chủ trên lầu sẽ có biểu cảm gì.

Hoàng Việt tưởng tượng cảnh Mạnh Cảnh Vãn phát giận, còn Tôn Thần thì cười trộm, nhưng không ngờ hiện trường thật hoàn toàn ngược lại!

Tôn Thần ai oán chịu không nổi, điểm tâm sáng tri kỷ! Anh cũng muốn! “Lão đại, cậu định ở đây cả đời à?”

“Đương nhiên không phải, ai muốn ngốc ở tồn tàn tới chìm còn không ị được ra phân?” Mạnh Cảnh Vãn trừng mắt nhìn anh ta, “Tôi dẫn cô ấy đi.”

“Cô ấy chịu?”

“Chuyện sáng nay sẽ càng khiến cô ấy muốn đổi thành phố sớm một chút!” Mạnh Cảnh Vãn đứng thẳng hạ vai, “Có thể không nhanh như vậy, có điều tôi đã trải sẵn đường cho cô ấy rồi.”

Tôn Thần ý vị thâm trường nhìn anh một cái, sau đó ngoan ngoãn cúi đầu uống cà phê.

Mạnh Cảnh Vãn càng nhìn cà phê trong tay Tôn Thần càng khó chịu, mặc dù rõ ràng đãi ngộ của anh tốt hơn nhiều, nhưng anh không muốn Đỗ Tiểu Mạn cố ý làm đồ ăn cho người khác! Pha cà phê cũng không được! Cường chế ý chiếm dụng đặc độc nồng đậm trong lòng đột nhiên tuôn ra, anh gấp đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn, “Nhớ kỹ, cô ấy hỏi cậu cái gì cũng không được nói.”

Tôn Thần ra dấu OK, thông minh bụng theo cà phê xuống lầu cùng Hoàng Việt. Nếu như lại ngốc trên lầu, anh dám thề, người đàn ông không có khí tiết đó chắc chắn sẽ cướp ly cà phê của anh mất!

Vì vậy, trong mắt sinh viên Chu Âm tới làm parttime thì ba người nối đuôi nhau xuống lầu thật là dễ dẫn đến hình ảnh kì quái.

“Ồ, em gái đến sớm vậy!” Tôn Thần giờ móng vuốt lên chào Chu Âm đang nhìn họ ngẩn ngơ.

“Buổi sáng tốt lành.” Chu âm lấy lại tinh thần nhẹ giọng đáp một câu, sau đó đeo tạp dề vào bắt đầu làm công việc thường lệ.

Xưa nay Đỗ Tiểu Mạn không hài lòng lắm việc Mạnh Cảnh Vãn mang dép tùy tiện vào phòng bếp, suýt chút nữa bị cây củ cải đập vào đầu, uống cho thân thủ kiện tráng của anh.

“Sao đột nhiên vào đây?” Đỗ Tiểu Mạn đỏ mặt, hiếm kĩ thuật xắt rau của cô thất bại lại bị người ta tóm gáy.

“Đã đói bụng.”

“Đại Vị Vương. . .” Đỗ Tiểu Mạn lầm bầm một câu.

“Em nấu nui?” Mạnh Cảnh Vãn tinh mắt phát hiện trên bếp có thêm nồi thức ăn, ánh mắt sáng lên, lại bắt đầu ra vẻ đáng yêu, “Trước khi xào có thể làm cho tôi trà trưa không?”

Đỗ Tiểu Mạn động cũng không thêm động, trực tiếp xem nhẹ anh.

Mạnh Cảnh Vãn không tức giận chút nào, vén tay áo lên để dưới mắt cô, “Lúc này tôi còn bị thương. . .”

“Bị thương cũng không chịu nói sớm!” Đỗ Tiểu Mạn hung hăng bỏ một dao vào thớt, “Đi trên lầu nằm, lát nữa tôi lên!”

Mạnh Cảnh Vãn mè nheo không muốn đi, phản ứng của Đỗ Tiểu Mạn hơi không phù hợp với tưởng tượng của anh.

“Không nghe thấy? Mau lên lầu!” Hình như Đỗ Tiểu Mạn phát dao lên uy hiếp.

Được rồi được rồi, trước là anh uy hiếp mấy tên côn đồ kia, không bao lâu phong thủy đã lần lượt luân chuyển. Mạnh Cảnh Vãn chậm chạp đi từng bước nhùng nhằng ra khỏi phòng bếp, chỉ thấy trên mặt Tôn Thần đứng ở cửa ra vào còn chưa kịp thu hồi nụ cười hả dạ, anh buồn bực nói: “Nếu cậu đã rảnh như vậy không bằng đi luyện tập gân cốt với tôi đi.”

“... Tiểu Mạn!”

“Mạnh Cảnh Vãn, mau lên lầu nghỉ ngơi cho tôi!” Bà chủ Đỗ hừ hân lại tái xuất giang hồ, hai người bị hét nhất thời im lặng.

Lời bà chủ nói không thể không nghe, Mạnh Cảnh Vãn quăng ánh mắt sẽ tính sổ sau cho Tôn Thần. Đến khi anh thật sự ngoan ngoãn lên lầu ngồi trước máy vi tính mới phản ứng được, anh là chủ nợ mà, sao chế độ đãi ngộ lại không bằng người khác. . .

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Cái gì gọi là tự gây nghiệt không thể sống, Mạnh Cảnh Vãn đã lĩnh giáo được, vì tranh thủ đồng tình của Đỗ Tiểu Mạn mà để lộ vết máu ứ ở cánh tay cho cô xem, kết quả là bị cô dè trong phòng làm trạch nam không được bước ra khỏi cửa! Cái này đúng là nhìn chết anh, ngoài ra còn chủ động nấu canh bồi bổ cho anh một cách khác thường, từ canh gà đến súp bò câu rồi cả canh cá. . . Mặc dù dễ uống, nhưng nữ đầu bếp đại nhân không sợ anh

uống quá hóa hư, sau đó vào bệnh viện vì uống quá bỏ?

“Tôi không thể không uống được không?”

“Hừm?” Mắt Đỗ Tiểu Mạn hơi híp lại, “Cho tôi xem cánh tay của anh xem.”

“Khỏe cả rồi!” Mạnh Cảnh Vãn tranh công lập tức khoe cơ thể, bây giờ bảo anh biểu diễn một tay chống đẩy – hít đất cũng không thành vấn đề!

Đỗ Tiểu Mạn chớp mắt liên tiếp mấy cái, cố gắng nhìn không trêu chọc cơ thể đang xúc động kia vài câu, “Được rồi, đồ bỏ hết hôm nay thì ngừng.”

Trong lòng Mạnh Cảnh Vãn hoan hô vạn tuế, một hơi quét sạch chén canh gà cuối cùng kia vào bụng.

Đỗ Tiểu Mạn hài lòng gật đầu, trong lúc anh ăn canh, tầm mắt cô rơi xuống màn hình máy vi tính của anh, sau đó lập tức bị hấp dẫn, thì thảo mở miệng: “Nơi này đẹp quá, ở đâu vậy?”

“Đẹp chỗ nào?”

“Con đường này tựa như trần nhỏ trong bức tranh vậy đó.” Đỗ Tiểu Mạn kéo kéo cánh tay anh như cô gái nhỏ, “Là chỗ nào? Tôi muốn đi du lịch.”

Ảnh này đúng là dễ hấp dẫn Đỗ Tiểu Mạn sập bẫy, có điều tác dụng của nó không phải là hướng cô đến việc đi du lịch. Mạnh Cảnh Vãn ho nhẹ một tiếng, thuận tay vỗ vỗ lưng cô, “Tuyệt đối em đoán không được đâu, chỗ này là ở thành phố R.”

“Thành phố R?” Giọng nói Đỗ Tiểu Mạn hoàn toàn kinh ngạc, “Tôi còn tưởng rằng đô thị lớn quốc tế hóa đều là những toàn nhà cao tầng được hiện đại hóa chứ. . .”

“Luôn có ngoại lệ.” Bàn tay vụng trộm thừa dịp Đỗ Tiểu Mạn chưa kịp phản ứng vẫn luôn khoát trên vai cô, lòng anh không hiểu sao lại vui vẻ sung sướng. Anh nhìn ra cô hơi dao động, “Em có muốn qua đó chơi vài ngày không? Tôi đãi em.”

Đỗ Tiểu Mạn cười nói: “Là đại bản doanh của anh, khó trách phong cảnh đẹp như vậy được anh đặt làm desktop background. Nếu như anh chịu bao ăn bao ở thì tôi sẽ suy nghĩ việc ở lại chơi mấy ngày.”

“Không thành vấn đề.” Phương diện ở thì tuyệt đối không thành vấn đề, còn về phần ăn sao, anh sẽ nài cô nấu cơm cho anh ăn. “Tính khi nào đi?”

Đỗ Tiểu Mạn nghĩ nghĩ rồi hơi do dự nói: “Sang năm đi.”

“Gi?” Mạnh Cảnh Vãn hét lên, “Em đã quên chuyện mấy hôm trước bị bọn đòi nợ đến rồi à? Còn dám tiếp tục ở chỗ này? Đến lúc đó không có tôi ở đây, em bị bắt đem đi bán thì sao?”

Xi! Người đàn ông này sao lại ác độc như vậy! Đỗ Tiểu Mạn chu môi có chút uất ức, “Tôi đâu có nói là sẽ tiếp tục ở đây, tôi tính sau khi đổi thành phố ổn định rồi mới sang chỗ anh chơi.”

“Vậy em nói xem em muốn chuyển đến thành phố nào?”

“Thành phố C, cách nơi này khá gần, hơn nữa nhịp sống chậm, thích hợp với loại người không cầu phát triển như tôi.” Đỗ Tiểu Mạn không hề hổ thẹn mà tự hình dung mình như vậy.

Mạnh Cảnh Vãn thật sự là bất đắc dĩ. Anh đứng bên cạnh cúi đầu, sau đó từ từ để sát vào vai của cô, cẩn thận cọ một chút, “Đến thành phố R thì sao? Muốn mở quán mà có người quen giúp đỡ thì dễ dàng hơn nhiều.”

“Ai nha, anh cách tôi gần như vậy làm gì?” Đỗ Tiểu Mạn ghét bỏ dùng ngón tay trỏ chọc vào trán của anh, đẩy đầu anh ra khỏi vai mình.

“Vậy đi! Em đến đó chơi vài ngày trước, nếu thật sự cảm thấy thành phố R không tốt thì em hãy đến thành phố C an cư lạc nghiệp.” Trong lòng Mạnh Cảnh Vãn đánh bàn tính vang lên lạch cạch, chỉ cần người đi theo anh về thành phố R, vậy thì anh có 100 phương pháp 1000 lý do giữ người lại.

Đỗ Tiểu Mạn luôn lắc đầu, bây giờ cô không có tâm trạng đi du lịch. Mang theo mấy chuyện đáng ghét, sao cô có thể rảnh rỗi đi chơi? Cô nghĩ có phải hai ngày qua cậu thắng một khoản sau đó mang tiền đi trả nợ, hay là mấy chủ nợ kia chuyển mục tiêu? Những thứ này cô không rõ lắm. . .

Mạnh Cảnh Vãn tiếp tục không sợ chết mà cọ tiếp, “Thành phố R có rừng có biển, buổi sáng mặt trời mọc rất đẹp.”

“Ha ha, Mạnh Cảnh Vãn, có vẻ anh rất hi vọng tôi đi?” Sau khi Đỗ Tiểu Mạn hỏi xong, dường như cô thấy có một con chó lớn ngồi chồm hổm trước mặt cô không ngừng gật đầu. Cô sững sốt một chút, ngay sau đó lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, cô không có tiền đồ động lòng rồi! Em gái anh! Thanh niên trai tráng không có gì tự nhiên ra vẻ đáng yêu chỉ vậy, quá xấu hổ!

Mạnh Cảnh Vãn thấy như vậy hữu hiệu, nhanh chóng tiếp tục tiến đến dưới mắt cô, đến khi cô không chịu được nữa: “Ai da, được rồi, vậy tôi theo anh chơi vài ngày! Anh đừng lắc qua lắc lại trước mặt tôi nữa.”

Mắt thấy mưu kế thực hiện được, Mạnh Cảnh Vãn cảm thấy rất có thành tựu, thoát khỏi trạng thái đáng yêu, khôi phục lại dáng vẻ đại gia thường ngày của anh, “Mấy ngày nay tôi sẽ giúp em giải quyết chuyện đóng cửa quán, em chỉ cần sắp xếp hành lý chuẩn bị đi du lịch là được.”

“Không cần anh, tự tôi làm được!” Quán nhỏ của mình không lý gì lại để người khác xử lý, Đỗ Tiểu Mạn lắc đầu từ chối đề nghị của anh.

“Tôi không phải đang thương lượng với em, đây là quyết định!” Mạnh đại gia lại bắt đầu hung dữ hét người.

Đỗ Tiểu Mạn rút cổ, “. . . Không cần mà.”

“Bác bỏ!” Mạnh Cảnh Vấn neho mắt lại hung hăng nhìn cô chằm chằm, dường như chỉ cần cô nói thêm một câu nào nữa, anh liền chuẩn bị đánh người.

Hu hu! Thật hung dữ thật đáng sợ! Đỗ Tiểu Mạn quệt cái miệng nhỏ nhắn, lại lầu bầu lăm bầm như thường ngày, “Anh xử lý thì anh xử lý đi, ôm rắc rối lên người mà tích cực như vậy, không biết anh làm ông chủ kiểu gì nữa, có phải công ty đóng cửa luôn rồi không?” Bà cô già vừa lải nhải vừa bước từng bước ra khỏi phòng, rõ ràng cô có pháp bảo khắc chế anh, sao lần này anh ta mới hung lên một cái mình đã bị động?

Một tay Mạnh Cảnh Vấn chống cằm chăm chú nhìn bóng lưng của cô, thật ra chủ yếu vẫn là Đỗ Tiểu Mạn dễ mềm lòng, bất kể là làm nũng với cô cũng được, hay hét cô một câu cũng chịu, cô sẽ thỏa hiệp vì coi anh là người nhà?

Cậu kết luận kia khiến tâm trạng của anh cực kỳ dễ chịu.

Dán thông báo chỉ bán ba ngày cuối cùng, ba ngày này việc buôn bán của cô dường như vô cùng bận rộn, giúp cô kiếm thêm một số lời nho nhỏ nữa. Chuyện về sau toàn quyền giao cho Mạnh Cảnh Vấn. Không phải cô không muốn làm mà là anh quá bá đạo không hề cho cô cơ hội. Vì có luật sư Hoàng Việt ở đây, việc xử lý cũng gọn gang dứt khoát.

Cô cho ba sinh viên làm thêm nghỉ việc, cũng phát thêm cho họ một tuần tiền lương. Gỡ những thứ trang trí trong quán xuống. Đỗ Tiểu Mạn có chút phiền muộn. Bởi vì cậu mợ đánh bạc, đây là lần thứ hai cô phải dọn nhà. Cô đứng là đang trốn tránh bọn họ, đồng thời cũng không biết đối mặt với mấy người thân thích này như thế nào.

Cô ngơ ngác ngồi gần cửa sổ, nhìn bầu trời đen sì bên ngoài, bỗng chốc ngẩn người.

Mạnh Cảnh Vấn đứng trên bậc thang, anh nhú mày nhưng không gọi cô mà quay lại lên lầu. Những thứ trang trí này, anh sẽ đưa nó đến thành phố R trong tương lai để bắt đầu lại một lần nữa.

Một tuần sau, Mạnh Cảnh Vấn đã được như nguyện dẫn theo Đỗ Tiểu Mạn đến thành phố R. Trong lúc đó anh vẫn không biết xấu hổ ra về đáng yêu chọc Đỗ Tiểu Mạn cười.

Nhắc tới cũng kỳ quái, trong lòng cô đối với việc du lịch lần này ngoài trừ mơ hồ còn có chờ mong. Bất kể là cậu hay biểu muội đột ngột biến mất khỏi cuộc sống của cô, chủ nợ cũng không liên lạc với cô nữa. Khi cô nói với Khang Nghiên Đình muốn đi theo Mạnh Cảnh Vấn đến thành phố R chơi hai ngày, biểu cảm của bạn thân vô cùng tuyệt, vẻ mặt kích động vừa vui sướng vừa lo lắng dằn dò cô rất nhiều.

Không hiền hậu mà nói, lúc này cô ngủ trên máy bay ngả trái nghiêng phải, sớm quên sạch lời Khang Nghiên Đình dặn, chỉ nhớ rõ Đình Đình có nói cô ấy sẽ đến thành phố R thăm cô.

“Đi thôi, lên xe.” Mạnh Cảnh Vấn không để ý nắm lấy tay cô, trực tiếp đi vào đường dành cho khách VIP. Đỗ Tiểu Mạn ngốc nghếch không cảm giác được đường đi không giống bình thường, tài xế bên ngoài là gương mặt quen thuộc, chính là người bị Đỗ Tiểu Mạn dọa cho hết hồn, Mã Thần Thần.

“Ha ha, lão đại đã về rồi!” Mã Thần Thần chào hỏi Mạnh Cảnh Vấn trước, sau đó trù trù không biết có nên gọi Đỗ Tiểu Mạn là chị dâu không.

“Tôi tên Đỗ Tiểu Mạn! Xin chào!” Đỗ Tiểu Mạn vươn tay ra, vẫn chưa kịp nắm tay người ta đã bị Mạnh Cảnh Vấn kéo về.

Mặt anh bất mãn mở miệng nói: “Lái xe.”

Một chiều ấy khiến Mã Thần Thần lệ rơi đầy mặt! Anh không cần nghi ngờ gì nữa, người này chính là chị dâu, đây là điều không thể nghi ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Nơi ở của Mạnh Cảnh Vấn cách trung tâm hơi xa, xem ra chính là loại phong cách biệt thự xa hoa muốn khiêm tốn nằm trong khu dân cư. Đỗ Tiểu Mạn lấy cùi chỏ đẩy anh, “Ai gõ, ông chủ như anh giàu hơn tôi nhiều.”

“Nếu như tôi còn không giàu bằng em, tôi dám dẫn em đến thành phố R à?”

“Uhm, tôi cũng nghĩ thế.” Đỗ Tiểu Mạn vui tươi hơn hờ gật đầu, “Tôi cũng phải cố gắng tiến lên mới được.”

“Tiến lên?” Sắc mặt Mạnh Cảnh Vấn cứng đờ, người phụ nữ này không để “Địa chủ” anh vào mắt sao?

Đỗ Tiểu Mạn hưng phấn vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, “Đúng vậy đúng vậy, chờ khi anh đi làm tôi sẽ tự đi dạo, hơn nữa nếu đã đến đây du lịch thì trạm tiếp theo tôi cũng đã lên kế hoạch rồi.”

Thiếu chút nữa anh đã nôn ra một búng máu vội vàng hỏi cô. “Kế hoạch gì?”

“Không nói anh biết.” Đỗ Tiểu Mạn le lưỡi, làm mặt quỷ cho anh xem.

Vỗ ngực liên tục!

Sắc mặt Mạnh Cảnh Vấn cực kỳ kém, một cước đá văng cửa phòng ở đã lâu chưa về, không nói câu nào đã bỏ lên lầu hòng đối mặt một mình. Người lái xe tạm thời là em trai Mã Thần Thần đối mặt với Đỗ Tiểu Mạn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Lão đại của anh làm sao thế?”

Mã Thần Thần nhăn nhó không biết có nên mở miệng không, “Khụ khụ, hình như tức giận?”

Đỗ Tiểu Mạn rồi rầm thờ dài một hơi, Mạnh đại gia không biết không thoải mái chỗ nào, chẳng lẽ là do lâu rồi không được ăn đồ ngọt? Cô từ từ thả ba lô xuống, hỏi hướng phòng bếp, coi như là an ủi anh ta đi, không ngờ cô đến thành phố R rồi mà vẫn phải xuống bếp nấu thức ăn cho anh ta.

Phòng bếp thật sạch sẽ! Không có dụng cụ! Không có nguyên liệu! Cái gì cũng không có! Khóe miệng Đỗ Tiểu Mạn co giật rồi ra ngoài một lần nữa, tuy cô có mang theo túi đựng đồ làm bếp chuyên dụng tùy thân nhưng không thể nào đủ đầy được. Cô thấy Mã Thần Thần vẫn còn ngây ngô ở phòng khách liền mở miệng hỏi: “Anh có thể chờ tôi đi mua vài món đồ không?”

“Tôi?” Mã Thần Thần chỉ chỉ vào mình, còn theo bản năng nhìn lên lầu.

“Cần anh ta phê chuẩn?” Ông chủ Mạnh đúng là lớn thật! Đỗ Tiểu Mạn bĩu môi, hay để cô tự mình đi cho rồi. Mọi người đều là chủ, sao tới cô lại bị kịch như vậy chứ! Chuyện gì cũng phải tự thân vận động!

“Không không không, chị dâu muốn gì cứ nói với em, em lập tức bảo người mang tới.”

Đỗ Tiểu Mạn há to miệng ngu ngơ tại chỗ, “Sao anh lại gọi tôi là chị dâu?”

“Sao?” Không phải lão đại đã thừa nhận rồi sao?

“Gọi tôi là Tiểu Mạn thôi!” Đỗ Tiểu Mạn lắc đầu không muốn giải thích quan hệ trước kia của cô và Mạnh Cảnh Vấn chỉ là chủ cho thuê nhà và khách trọ.

“À ừ, vậy chị cần gì?”

Đỗ Tiểu Mạn cười đáp: “Chờ tôi chút, tôi list lại cho anh.”

Mà lúc này một mình Mạnh Cảnh Vấn trên lầu tức giận trái đưng phải đợi mãi mà không thấy nữ đầu bếp lên tìm anh, làm hại cơn tức của anh lại tăng thêm một bậc. Anh thở nặng nề mở các loại văn kiện trên bàn, anh không tin anh không đợi được cô tìm anh trước! Hừ!

Nhà Mạnh đại gia này có chỗ tốt đó là điều kiện phòng bếp, cô chuẩn bị phát huy làm cho anh đồ ngọt độc nhất vô nhị.

Thật ra Mã Thần Thần đối với vị “Chị dâu” này tò mò không chịu được, hôm nay anh đã đánh bại phần đông mấy anh em không đáng tin cậy khác để chiếm được cơ hội đón máy bay này. Mạnh Cảnh Vấn sớm đã bảo bọn họ mua tòa nhà nhỏ khoảng ba tầng ở khu đất vàng (tức là nơi có địa thế, có mặt bằng mua bán, dễ cạnh tranh) cạnh công ty, hơn nữa tự mình vẽ bản thiết kế, phân nhân lực, cố gắng đạt tới hoàn mỹ.

Nghe tin tức bên thành phố A thì lão đại hoàn toàn đã bị “Chị dâu” bắt được dọ dầy, quỳ gối hoàn toàn! Cho nên khi anh nhìn thấy Đỗ Tiểu Mạn mang tất cả những thứ trong danh sách vào bếp, vừa bước vào đã đóng sập cửa, trong lòng như có con mèo cọ cọ. Anh thật muốn biết mỹ vị như thế nào mà có thể chinh phục ông chủ Mạnh nhà anh.

Tâm trạng Đỗ Tiểu Mạn rất tốt, đúng là hiếm khi cô được nhàn rồi toàn tâm toàn ý làm một món ngọt như thế này. Cô dự tính ở lại thành phố R một, hai tuần, sau đó bay thẳng sang châu Âu chơi một tháng. Cô định sử dụng hết tiền để dành trong chuyến đi này.

Mấy ngày nay cần ông chủ Mạnh chiều cô không ít, cho nên làm thứ này cho anh xem như là nịnh nọt nhỉ? Bên môi Đỗ Tiểu Mạn vui vui vẻ vẻ, thói quen đúng là đáng sợ, bây giờ cô lại cảm thấy làm cho anh ăn cũng là một chuyện đáng hạnh phúc. . .

Vừa bắt đầu Mạnh Cảnh Vấn còn ba năm phút đồng hồ nhìn cửa ra vào một lần, về sau ngược lại thật sự vui đầu vào công việc. Lúc Mã Thần Thần lên lầu, ngứa da muốn báo cáo tình hình “chị dâu”, vô tình bị oanh tạc đuổi ra ngoài.

Khoảng chừng một giờ sau, Đỗ Tiểu Mạn bung đồ ngọt mới làm lên lầu.

“Mạnh Cảnh Vần? Tôi vào được không?”

“Hừ.” Bên trong nặng nề hừ một tiếng, nhưng dường như lại sợ Đỗ Tiểu Mạn xoay người đi thật, Mạnh Cảnh Vần bắt đắ đi lên tiếng nói: “Mời vào.” Anh nhìn chăm chăm vào cửa phòng mở ra, một giây sau liền bị mâm đồ ngọt trong tay Đỗ Tiểu Mạn hấp dẫn.

Đỗ Tiểu Mạn lầm bầm, “Cho anh vừa tới thành phố R đã tức giận với tôi, nhìn xem, cái gì tôi cũng nghĩ đến anh, cái này là đặc biệt làm cho anh đó thôi, trước mắt trên thế giới chỉ có một phần này thôi đấy.”

“Tại sao là trước mắt?” Mạnh Cảnh Vần vội vàng đưa tay ra chém giết, lại bị Đỗ Tiểu Mạn tránh khỏi.

“Sữa đặc hương chanh thảo, phía trên là bơ sữa tươi đánh nhuyễn, tôi còn cho thêm vị bạc hà đậm đặc rồi rắc hạt điều nữa.” Đỗ Tiểu Mạn giới thiệu xong mới đưa đồ ngọt đến trước mặt anh.

Mạnh Cảnh Vần không chờ được liền múc một muỗng, cảm giác vừa chạm vào đầu lưỡi cực kì tuyệt vời, chanh và vị hạt điều tổ hợp kích hoạt đầu lưỡi của anh. Ăn tới hết mới dừng, Mạnh Cảnh Vần quen thuộc lại trở về với Đỗ Tiểu Mạn, “Chó lớn” thích ra vẻ đáng yêu, thích làm nũng. “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi.”

“À, vì tôi tính tạo ra một món chiêu bài chuẩn bị cho việc mở quán mới, tôi thấy anh thích ăn, chắc chắn tầm ảnh hưởng không tệ đâu nhì!” Lưỡi tên Mạnh Cảnh Vần này vô cùng soi mói, có thể khiến anh ta lộ ra sắc mặt thỏa mãn, vậy đủ cho cô biết món đồ ngọt này cô làm thành công rồi.

“Thứ này là độc quyền của tôi!”

“Hừm? Không phải lúc nãy anh vừa bắt tôi phải nhìn sắc mặt anh sao?” Đỗ Tiểu Mạn bắt đầu tính sổ.

“Tiểu Mạn, Tiểu Mạn Mạn?” Mạnh Cảnh Vần tỏ vẻ oan uổng dự định cọ tới, lại một ngón tay của cô đâm, vì vậy đành phải ra vẻ đáng yêu, “Vợ à. . .”

Dường như Đỗ Tiểu Mạn nghe luôn cả tiếng mình nổi gân xanh, “Lại gọi loạn là tôi không làm thức ăn cho anh ăn nữa.”

Không cho anh gọi? Đợi anh thành công lừa người về nhà, nhất định sẽ gọi đủ! Mạnh Cảnh Vần lập tức đẩy mấy văn kiện khiến tâm trạng anh không tốt ra, “Ha ha, buổi tối chúng ta ăn gì?”

“... Anh vừa ăn sữa đặc xong đấy!” Nữ đại nhân đầu bếp nhin không được phát giận rồi!

Cuối cùng, Đỗ Tiểu Mạn nấu một nồi mì xem như bữa tối, dưới cái nhìn chăm chăm của Mạnh Cảnh Vần, osin hôm nay Mã Thần Thần cũng có thức ăn.

Cả ba người chiếm chỗ ngồi nhỏ nhỏ trên sofa, tiếng húp mì vang lên sục sọt. Đối với người lần đầu tiên nếm được tay nghề của Đỗ Tiểu Mạn như Mã Thần Thần mà nói, trong lòng anh đã thỏa mãn lắm rồi! Tuy bị lão đại nhìn đến rết run, nhưng rốt cục anh đã được nếm vị có thể chinh phục cả dạ dày của lão đại, anh có thể không hưng phấn sao?

“Ngày mai - -” Mạnh Cảnh Vần mới ngẩng đầu lên, hai người kia đã cùng lên tiếng.

“Ngày mai nhất định em sẽ ngoan ngoãn đi làm!” Đây là cấp dưới cố gắng biểu hiện tốt.

“Sáng sớm ngày mai anh tự giải quyết com!” Đây là nữ đầu bếp đại nhân khiến người ta vô cùng đau đầu.

Mạnh Cảnh Vần hung hăng đá Mã Thần Thần một cước, “Cậu có thể lẩn, ngày mai tôi sẽ đến công ty, bảo đám nhóc kia căng da ra cho tôi.” Dứt lời anh chuyển sang Đỗ Tiểu Mạn, “Cho phép em ngủ đến giữa trưa, tôi sẽ về ăn cơm trưa, sau đó buổi chiều sẽ dẫn em đi chơi, có được không?”

“Tôi phải suy nghĩ kĩ đã.” Đỗ Tiểu Mạn làm bộ ngao mạn hást cảm lên, bắt cô theo kế hoạch anh định sẵn? Cô không bị kịch tới nỗi làm nhân viên của anh đâu!

“Đỗ Tiểu Mạn!”

“Ừ hừm?” Đỗ Tiểu Mạn nghiêng mắt nhìn qua.

Mạnh Cảnh Vần lập tức chịu thua, giọng điệu mang theo chút nịnh nọt: “Cơm trưa tùy em nấu, sau khi ăn xong tôi muốn đồ ngọt như sữa đặc hôm nay.”

“Còn gì nữa không?”

“Đi đâu thì cứ theo hành trình của em” Roi lệ, đều do thủ nghệ của cô quá tốt, vốn mấy ngày nay anh không được ăn nhiều lắm, hôm nay lại cho anh một kích nạng như này! Vị đồ ngọt ngon như vậy, quả thực làm dịu tâm hồn ngày càng khô cạn của anh. Cho nên, anh tuyệt đối không phải anh không giữ cốt khí chạy đi nịnh nọt cô đầu bếp, mà là “Kẻ địch” của anh quá mạnh, anh thật sự ngăn không được.

Mã Thần Thần ngu người há to, nước miếng rơi xuống từng giọt từng giọt, chọc cho Mạnh Cảnh Vần ghét bỏ một hồi, “Cậu có thể cút về rồi, nhớ mấy lời của tôi.”

“Vâng. . .” Được rồi, đây mới là Mạnh Cảnh Vần bình thường, những thứ vừa nãy chỉ là ảo giác của anh mà thôi. . . Toàn thân Mã Thần Thần run lên, oạch, ảo giác thật đáng sợ!

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Cảnh Vần không nhớ rõ nên đến gõ cửa phòng Đỗ Tiểu Mạn, anh cần cô tự mình làm bữa sáng để anh chèo chống công việc phức tạp buổi sáng. Có điều, Đỗ Tiểu Mạn vốn cho là ngày hôm sau sẽ được thăng giấc ngủ nướng, tối hôm qua trần trọc mãi đến ba giờ mới ngủ được, lúc này ông chủ Mạnh không khéo đụng phải họng súng.

Đầu tiên là lấy tay che lỗ tai lại, rút người vào ổ chăn, cuối cùng ngay cả gối đầu cũng tham gia nhưng tiếng gõ cửa phòng vẫn vang lên liên hồi như cũ.

Đỗ Tiểu Mạn nổi giận dưng dưng kéo cửa phòng ra, “Có biết hôm qua mấy giờ tôi mới ngủ được không?”

Mạnh Cảnh Vần bị hoảng sợ, không phải vì câu hỏi của cô, cũng không phải vì kiểu tóc xoã tung của cô, mà là đồ ngủ chỉ che đến mông của cô! Một luồng nhiệt chạy thẳng lên não anh, miễn cưỡng dùng chút tự chủ cuối cùng dời tầm mắt ra khỏi nửa người dưới của cô. “Tôi đi làm!” Nói xong xoay người bỏ chạy.

Khí gió! Tên tham ăn này xảy ra chuyện gì vậy? Gọi cô dậy không phải vì làm bữa sáng cho anh ta ăn mà chỉ nói một câu đi làm?! Đỗ Tiểu Mạn cảm thấy người không vững, cầm đầu vào giường ngáy o o. Đứng là làm chủ nhỏ thì có thể ngủ thêm được một chút đấy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Duỗi cái lưng mỏi, Đỗ Tiểu Mạn choáng váng ngồi dậy, sờ sờ bên trái theo thói quen nhưng không ngờ lại đụng phải vách tường, lúc này mới chợt phát giác ra mình đang ở thành phố R.

Cô vừa ngáp vừa xuống lầu, trong căn biệt thự to lớn này chỉ có mỗi mình cô, hiển nhiên nó vô cùng trống trải. Nhìn đồng hồ treo tường đã hơn mười một giờ, Đỗ Tiểu Mạn rất không kiên nhẫn hã hê trong lòng một phen, ông chủ Mạnh muốn vừa về đến nhà đã có thức ăn, vậy lát nữa sẽ có hí khúc nghe mắt.

Dạo vòng bếp một vòng, quả nhiên hoàn toàn không có chút nguyên liệu gì có thể nấu nướng được. Cô thay đồ, cười khế chuẩn bị ra ngoài dạo và mua chút nguyên liệu nấu ăn.

Nói thật thì, sở trường nhất của cô không thể nghi ngờ gì là làm đồ ngọt, mấy món ăn gia đình như thế này chỉ là trước kia cô muốn làm cho mình một bữa ăn ngon mà thôi. Bây giờ có tên tham ăn ở đây, áp lực của cô như núi lớn. . . Đi dạo chợ một vòng, chém giá, phương thức như chủ nhà khiến tâm trạng của cô rất tốt, hoàn toàn không biết vì mình quên mang theo di động mà ông chủ Mạnh tìm cô đến mức sắp nổi điên.

Về đến nhà, Mạnh Cảnh Vần không nghe được mùi thức ăn, không thấy được hình ảnh cô đầu bếp nhỏ chạy tới chạy lui trong phòng bếp, phản ứng đầu tiên của anh là cô ấy bị người ta bắt đi, sau đó bình tĩnh lại suy nghĩ thì thấy ý nghĩ này thật ngu xuẩn. Mẹ nó! Sớm biết vậy anh đã tìm một người giúp việc về quét dọn, sẽ không đến mức đến bóng cô cũng không thấy, đến giờ mới nghĩ ra. Anh đi qua đi lại trên phòng khách lầu một, điện thoại Đỗ Tiểu Mạn cũng bị anh gọi đến muốn hư, mắng cô không nghe điện thoại còn mua điện thoại về làm gì!

Mạnh Cảnh Vần điên cuồng cầm cái áo lên hỏi: “Mày có thấy Đỗ Tiểu Mạn đâu rồi không?” Anh đã gọi một cuộc cho Mã Thần Thần bảo anh ra chú ý chuyện công ty một chút. Tuy ý nghĩ này không đáng tin lắm, nhưng ngày hôm qua cô ấy đã làm đồ ngọt cho anh ăn thì nói không chừng hôm nay cô ấy cũng sẽ làm một hộp tình yêu tiện lợi (lồng com mang đi) chứ nhĩ. . .

Nhắc tới thật khéo, chân trước Mạnh Cảnh Vần mới vừa bước ra khỏi biệt thự thì chân sau Đỗ Tiểu Mạn đã nhàn nhả đi vào. Cô về phòng cầm điện thoại di động lên, phát hiện mình có 51 cuộc gọi nhỡ, con số quá lớn khiến cô không dám gọi điện thoại lại.

“Mạnh. . .”

“Em đâu rồi? Sao tôi về không thấy em đâu cả? Em lại chạy loạn rồi à?” Cô chưa nói được câu nào đã bị oanh tạc, mà cuối cùng trái tim treo lơ lửng này giờ của Mạnh Cảnh Vần cũng thả về ngực được rồi.

“Đi mua thức ăn thôi, anh về công ty rồi à? Vậy com trưa tôi ăn một mình à?” Đỗ Tiểu Mạn đưa điện thoại cách tai mình xa một chút, đối với cô thì tiếng hét của anh ta chỉ như hồ giấy mà thôi.

Trong phòng làm việc Mạnh Cảnh Vần uất ức cong miệng nói: “Tôi đói từ sáng đến giờ, buổi chiều còn hai hội nghị, nhện tới tôi thì em đến nhặt xác tôi luôn đi!”

“Không thì kiếm gì đẩy bỏ bụng đi?”

“Từ khi bắt đầu sống chung với em, em đã từng thấy tôi ăn gì khác chưa?” Thật ngiên răng ngiên lợi, anh biểu hiện rõ ràng như vậy rồi mà.

Câu này khiến Đỗ Tiểu Mạn nở ruột nở gan, giọng nói của cô chứa ý cười: “Hi hi, vậy thì tôi thương cho anh vậy, tới hai giờ anh xuống cửa công ty chờ

tôi, tôi sẽ mang thức ăn đến cho anh! Dù thành ý rồi chứ?” Wow, ha ha ha, đưa đồ ăn xong cô sẽ có thời gian đi dạo khắp nơi, nhân tiện kích thích ông chủ Mạnh ra sức làm việc, ha ha ha.

Sau khi đến thành phố R, nữ đầu bếp liên tiếp cho anh niềm vui bất ngờ, Mạnh Cảnh Vãn vui đến không ngậm được miệng, nhìn giờ rồi hậm hực: “Nhớ đúng hai giờ đấy! Giờ tôi phải đi họp rồi!”

“Ừ.” Đỗ Tiểu Mạn cúp điện thoại thì vội vàng làm việc. Để Mạnh Cảnh Vãn thật đói mới không đòi hỏi chuyện thức ăn, thứ dễ nhất là làm cơm chiên cho anh ta được rồi. Cô làm chủ thay anh ta rất không có trách nhiệm, sau đó quyết định lợi dụng nguyên liệu hôm qua còn lại làm sweet puffs. Vừa làm vừa ăn là niềm hạnh phúc và vui thú nhất trên đời.

Biết thực cách công ty Mạnh Cảnh Vãn khoảng chừng bốn mươi phút. Đỗ Tiểu Mạn đến chậm không chỉ một chút là điều không thể nghĩ ngờ.

Lần đầu tiên Mạnh Cảnh Vãn bồi hồi đứng ở cửa ra vào công ty khiến một đám nhân viên vô cùng hoảng sợ. Trong góc phía sau, ngoại trừ Mã Thần Thần ra thì còn một đám trốn việc lén chạy ra ngoài xem “Chị dâu”.

“Xong rồi, lão đại ghét nhất là người khác đến muộn, không phải cậu nghe lén là hai giờ sao?”

“Đúng vậy mà, nhìn mặt lão đại đen như đất nòi rồi kìa.”

“Yên tâm đi, lão đại không phải là đối thủ của chị dâu đâu.” Mã Thần Thần là người duy nhất được gặp ‘chân diện mục’ của Đỗ Tiểu Mạn cực kì tự mãn.

Lúc Đỗ Tiểu Mạn bước ra từ xe taxi, cô còn đang đánh giá có phải tòa nhà lớn này không thì Mạnh Cảnh Vãn đã vọt ra. Cô tranh thủ thời gian đưa cao mỹ thực lên ngang ngực, “Tôi còn làm đồ ngọt cho anh ăn xế nữa!”

Câu đầu tiên của cô đã chặn toàn bộ lời nói của anh lại. Khóe mắt của Mạnh Cảnh Vãn hạ xuống, “Đây là cái gì?”

“Cơm trưa và trà chiều.”

“Tôi nói cái túi rác bên ngoài này này!”

“... Gì mà túi rác?! Đây là túi nhựa nhé! Ai bảo chỗ của anh chẳng có gì cả, đến quán ăn còn đầy đủ hơn nhà anh!” Đỗ Tiểu Mạn chu môi, thoáng nhìn quần chúng phía sau anh, “Đúng là ông chủ lớn, ngay cả tiểu binh cấp dưới cũng nhiều vậy.” Cô chỉ làm chút bánh su kem nho nhỏ, hoàn toàn không thể thỏa mãn nhiều người vậy được.

Mạnh Cảnh Vãn nghi ngờ quay đầu lại nhìn theo cô, nháy mắt đám người kia biến mất không dấu vết, mà tiếp tân đứng chỗ đại sảnh thì làm việc hết sức nghiêm túc.

“Ừ, toàn bộ của anh hết chỉ có phần bánh này là để phân cho bọn Mã Thần Thần thôi, tôi đi nhé.”

“Bọn họ không đói mà.” Mạnh Cảnh Vãn lập tức đem túi bánh ngọt vào trong túi, hùng hồn thay bọn họ viện lý do.

Đỗ Tiểu Mạn nheo mắt, đoạt lại bánh su kem: “Tôi với anh cùng đi lên, tự tôi đưa cho họ.”

Gào! Mạnh Cảnh Vãn vạn phần không muốn, nhưng vẫn phải theo ý của cô. Bước mạnh vào công ty, Đỗ Tiểu Mạn nhìn chung quanh bốn phương tám hướng, cực kì giống bước vào nơi bí mật..., cô yên lặng nắm đầm cửa, sao cô lại có cảm giác như mình vừa bước vào hang sói vậy?

“Woa, cảnh trên lầu đẹp thật!” Lên đến tầng cao nhất, nhìn cảnh quan bên ngoài từ cửa sổ đặt sát đất, cảnh đẹp nơi trung tâm thành phố dường như đều nằm trong tầm mắt, Đỗ Tiểu Mạn nhìn không được phải tán thưởng một câu. Cô vừa quay đầu đã thấy Mã Thần Thần ôm một đồng hồ sổ sách gì đó vào phòng, cô cười híp mắt vỗ tay, “Hi, tôi có mang theo bánh ngọt cho cậu đấy.”

Mã Thần Thần nhìn về phía Mạnh Cảnh Vãn theo thói quen, quả nhiên đại boss cực kì bất mãn với sự xuất hiện của cậu, cậu chằm chằm đi vào phòng.

“Cầm lấy đi, mau cầm lấy đi.” Đỗ Tiểu Mạn cầm bánh đặt lên chồng sổ sách mà cậu vừa đặt xuống, cắt đứt hành vi giành ăn của tên tham ăn kia.

Trở về văn phòng Mạnh Cảnh Vãn nhanh chóng mở cà mèn cho một miếng cơm chiên vào miệng, sau khi nuốt xuống mới buông lời ghét bỏ: “Đây là bữa cơm khó ăn nhất của em mà tôi từng nếm đấy.”

“Nè! Đồ đựng cơm! Thời gian! Đây là vấn đề cả, ai bảo nhà bếp nhà anh chẳng có gì làm chi?” Vừa nghe anh nghi ngờ tài nấu ăn của mình, Đỗ Tiểu Mạn lập tức nhảy dựng lên: “Bánh su này hoàn toàn không có vấn đề!!!!”

Mạnh Cảnh Vãn không nói hai lời, trực tiếp xẹt qua người cô, vài giây sau túi bánh su nguyên vẹn, không chút tổn hao gì nằm trọn trong tay anh. Nhìn nó hơi giống kẹo que, thứ này chỉ con nít mới thích nhí? Mạnh đại gia ưa bắt bẻ thoáng đánh giá ngoại hình món đồ này xong mới bằng lòng há miệng. Kết quả, sống chết không chịu nuốt.

Anh gợn ngón tay cái với Đỗ Tiểu Mạn, sau đó nghiêm chỉnh ôm túi bánh từ từ ăn.

Cơm chiên đã bị người này vô tình quăng vào thùng rác mất rồi, Đỗ Tiểu Mạn tức đến đau đầu.

Lúc này điện thoại nội bộ vang lên, Mạnh Cảnh Vần ấn nút loa ngoài, “Ông chủ, hội nghị lúc ba giờ có phải vẫn tiến hành đúng giờ không ạ?”

“Ừ.” Mạnh Cảnh Vần tâm trạng tốt lên tiếng.

“Haiz, anh cứ làm việc đi, tôi đi trước.”

Mạnh Cảnh Vần nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, dùng ánh mắt lên án hôm nay ăn chưa đủ, cầu com tối mỵ vị. Đỗ Tiểu Mạn lắc đầu, móc một tờ giấy trong túi ra, xoay một vòng trước mặt Mạnh Cảnh Vần, “Có thấy không, tối nay tôi muốn đến tiệm này ăn com, danh tiếng của tiệm này đã vượt khỏi ranh giới thành phố R rồi, ngày nào cũng có người liều mình đến oanh động. Com tối anh đành giải quyết một mình vậy nhé.” Đầu bếp đương nhiên phải không ngừng học tập chứ! Đi ăn món người khác nấu cũng là cách học tập tốt mà.

Lý do chết tiệt gì thế này! Ngay cả bánh su mĩ vị cũng không thể dập tắt lửa giận vì bị xem nhẹ trong lòng anh, “Hừ”

Gì chứ? Ông chủ lớn tức giận? Đỗ Tiểu Mạn thăm dò: “Vậy, tôi đi nhé?”

Mạnh Cảnh Vần lườm cô một cái: “Chùng nào em về thì chùng đó tôi ăn.”

... Uy hiếp! Uy hiếp trần trụi! Cả com chiên cũng bị anh ta ghét bỏ rồi, dạ dày của anh ta không bị đói chết sao? Đỗ Tiểu Mạn cắn cắn môi, aaaaa! Cô là đứa không có tiền đồ! Dạ dày của anh ta bị bệnh thì liên quan gì đến cô chứ? Cô lo lắng thay anh ta làm gì!!

Ngay lúc hai người đang giằng co thì tiếng đập cửa vang lên, giọng nói của Mạnh Cảnh Vần vô cùng bất thiện, “Vào.”

“Ông chủ, à...”

“Nói!”

“Là Công ty MI trong hạng mục quảng trường ở thành phố T, chủ công ty ấy muốn gặp mặt ngài một lần.”

Mạnh Cảnh Vần bắt nhả liếc mắt, vì ngại Đỗ Tiểu Mạn đang ở đây nên không lấy văn kiện trong tay đập tới, cách nói chuyện như du côn, “Cậu thấy tôi có rảnh không? Hừm? Mỗi chủ công ty muốn gặp mặt tôi thì tôi không cần làm chuyện khác à?”

Thư kí cúi đầu sám hối, thực tế trong phòng còn một người ngoài là Đỗ Tiểu Mạn đang ở đây.

“Còn lý ở đó làm gì? Ra ngoài làm việc, năm phút sau họp.”

Đỗ Tiểu Mạn duy trì vẻ mặt ‘Thì ra đây mới là bản tính của anh’. Cô hoài nghi vẻ mặt như “chó loại lớn” quần quít bán manh đòi thức ăn kia chính là nhân cách thứ hai của anh ta...

“Nhớ đấy, mấy giờ em về thì mấy giờ tôi ăn.”

Chóng mặt! Anh ta quên hết mấy lời lúc trước, được lắm, Mạnh Cảnh Vần mạnh mẽ nhét từng chữ vào tai cô, như ma chú quỷ rồi khiến cô không thể tận hưởng được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Đường phố phồn hoa, cao ốc cao vút, Đỗ Tiểu Mạn thả chậm bước chân đi trên con đường nơi trung tâm thành phố. Thật ra hẳn là cô phải đến những nơi di tích lịch sử hoặc địa danh của thành phố này mới đúng, thế nhưng cô lại ngốc nghếch đi loanh quanh gần công ty của Mạnh Cảnh Vần.

Một câu “Mấy giờ em về thì mấy giờ tôi ăn” quanh quẩn mãi trong đầu cô, khiến cô muốn điên lên được. Cô thấy thèm đá bảo vệ đường nên ghé mua, cô quyết định vẫn sẽ giữ nguyên kế hoạch đi đến nhà hàng kia của mình, còn về phần ông chủ Mạnh thì... Để anh ta đói đi.

Đỗ Tiểu Mạn tuyệt không dám thừa nhận trong lòng mình tràn ngập cảm giác tội lỗi.

Còn chưa tới giờ com bình thường, cô đã ngồi trong nhà hàng, gọi một phần khoai tây và món chiêu bài ở đây, súp cá tuyết xào bơ.

Đỏ mắt chờ mong món ăn được bung lên, cá tuyết nướng cháy mặt ngoài phối hợp với khoai tây, ngải cúc và thử vĩ thảo, cô khuấy nước súp lên thì phát hiện trong đó còn có thêm vài con nghêu. Đỗ Tiểu Mạn ném thử một hộp nước súp, rất ngon, quả nhiên đáng giá cho cô xếp hàng đến ăn. Xê cá tuyết ra, bên trong vẫn còn tàng hoi nước mờ mờ, quá cừ! Cô không thể chịu nổi nữa cắt một miếng cá chấm nước tương rồi bỏ vào miệng, mùi vị cân bằng đến vị diệu.

Mạnh Cảnh Vần thông minh nghe cô nói muốn đến đây nếm thử món chiều bài thi đáng lẽ phải đi cùng cô chứ, không đúng sao! Bỏ mặc xem thường mỹ vị không phải là chuyện mà tham ăn nên làm đâu.

Đỗ Tiểu Mạn sờ sờ cái bụng của mình, thỏa mãn đến tận cùng. Mặc dù theo cô thì món khoai tây chỉ ở mức tạm được, nhưng món cá tuyệt tuyệt đối phải cộng thêm điểm! Cô đưa tay lên xem đồng hồ, được rồi, là cô mềm lòng. Đã đến giờ về nấu cho ông chủ Mạnh ăn rồi!

Là một người đầu bếp, Đỗ Tiểu Mạn tương đối chú ý đến hàm lượng các chất trong món ăn. Đừng thấy bình thường Mạnh Cảnh Vần không có việc gì làm thì trộm bánh ngọt của cô, trong bánh cô đều cho thêm chút thực vật giúp giảm huyết áp cả.

Phố xá bên ngoài vừa lên đèn, Đỗ Tiểu Mạn đã ngoan ngoan đến công ty của anh, năm giờ rưỡi, bình thường sẽ tan ca giờ này đúng chứ? Quả nhiên, nhân viên trong tòa nhà tùm nập năm ba tan ca về nhà. Cô lại đợi thêm một phút, bất chợt phát hiện hành động này của mình không chỉ ngu ngốc mà còn không hề có lý do gì cả. Cô hơi lúng túng sờ mặt mình, đi tới đi lui vài bước, trong lòng như có kiến bò, ngứa ngáy không thể nào chịu được.

“Chị... ờ, khụ khụ, Tiểu Mạn, chị đang đợi ông chủ tan ca hả?” Mã Thần Thần ở người kia đứng ở cửa lưỡng lự mãi mới lên tiếng nói, tiếng “chị dâu” dọa người mèm nữa thốt ra khỏi miệng rồi.

“Ừ, các cậu tan làm chưa?”

“Tan rồi, nhưng lão đại đến thẳng bãi đỗ xe chứ không đi cửa chính.” Mã Thần Thần nhanh chóng bán rả lộ trình của Mạnh Cảnh Vần, hơn nữa còn xung phong thay cô báo cho Mạnh Cảnh Vần biết. Anh chàng Mạnh Cảnh Vần một ngày không có đồ ăn ngon này gặm lên cả ngày nay rồi.

Chưa tới vài phút, một chiếc xe khiêm tốn ngừng trước mặt Đỗ Tiểu Mạn, người bên trong tức giận hét lên với cô: “Đến chờ tôi tan làm cũng không biết nói với tôi một tiếng? Sao em ngốc thế?”

Quả nhiên ông chủ tan làm không đi cùng đường với nhân viên thông thường. Đỗ Tiểu Mạn nói cảm ơn với Mã Thần Thần rồi vào xe: “Tôi đứng chịu lạnh hơn nửa tiếng rồi.”

Lời này nghe sao giống với làm nũng quá, Mạnh Cảnh Vần chợt nhú mày, hung dữ nói: “Đã nói em ngốc mà, em không biết đến bảo quầy tiếp tân báo cho tôi sao!”

Thôi đi, cô không muốn cho anh ta biết vì là muốn cho anh ta niềm vui bất ngờ mà.

“Đỗ Tiểu Mạn?” Mạnh Cảnh Vần ngỡ mình bảo cô ngốc nên cô giận, nhân lúc đèn đỏ thì quay người qua chuẩn bị đổ dành.

“Làm gì?” Đỗ Tiểu Mạn như không có chuyện gì xảy ra nghiêng đầu nhìn anh, “Buổi tối nấu nui cho anh ăn nhé.”

“Em định là được.”

“Ừm.”

Đột nhiên im lặng khiến Mạnh Cảnh Vần chợt có dự cảm không tốt lắm. Thình thoảng anh trộm ngó qua Đỗ Tiểu Mạn, muốn từ mắt cô phát hiện ra gì đó. Chẳng lẽ lúc này đi dạo bị người ta ăn hiếp? Hay tối nay cứng mềm bắt cô về nấu cơm tối khiến cô không vui? Hoặc cô gái này không thích thành phố R?

Anh bị kịch phát hiện, lý do khiến cô không vui nhiều vô kể...

Đỗ Tiểu Mạn hơi chóng mặt, cô đoán là mình say xe. Đến khi về với căn bếp quen thuộc, cô mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Mạnh Cảnh Vần là loại người thành thật trong ăn uống, cho nên khi cô thấy anh ta ăn như lang như hổ càn quét thức ăn thì trong lòng cũng sinh ra cảm giác thành tựu.

Tỷ như lúc trưa bị anh ta phê bình, lúc này lại liên tục khích lệ cô, đứa nhỏ này ngày thơ thật.

“Em không ăn à?”

“Ăn rồi.” Đỗ Tiểu Mạn cười trộm, “Chính là nhà hàng mà lúc trưa tôi đưa anh xem đấy, món súp cá tuyệt hảo bơ ở đó ngon tuyệt.”

“Tôi muốn ăn món cô làm.”

Đỗ Tiểu Mạn vuốt vuốt tay, “Nhưng tôi chưa học cách làm món Pháp, muốn làm được hơi khó.”

“Tiểu Mạn vạn năng...”

“Ha ha.” Một lần nữa Đỗ Tiểu Mạn thấy một chú chó to đang quỳ gối bên cạnh, “Hôm nào thử xem sao,” cô chóng cảm nhìn anh hung dữ nói: “Đến lúc đó cho dù không ăn nổi thì cũng phải nuốt chửng cho tôi đấy!”

Á! Trong lòng Mạnh Cảnh Vần lại bắt đầu tức giận bất bình, nữ đầu bếp đại nhân cố ý hạ độc báo thù tính xấu của anh đây mà, việc ấy chẳng phải khiến anh chết không chỗ chôn sao?

Đội Mạnh Cảnh Vần ăn sạch phần thức ăn của anh ta xong, cô nhân tiện thu dọn một chút, hạ quyết tâm nghiên cứu đồ ngọt một lần nữa. Suốt hai ngày nay linh cảm của cô tuôn trào không ngừng, quả nhiên ở mỗi một chỗ là điều tối kị trong sáng tạo!

Tối khuya trốn trong bếp nướng bánh ngọt có phải là một sai lầm không? Đổ Tiểu Mạn thèm ăn quá chừng, cô vội vàng chạy lên lầu tắm rửa sau đó ngồi xõm trong phòng bếp.

Mạnh Cảnh Vần làm việc đến nửa đêm, còn Đổ Tiểu Mạn thì vì nỡ thực mà bận đến nửa đêm. Bánh ngọt hạnh nhân mới mẻ xuất hiện, ở giữa có chocolate đen và chocolate mousse trắng, còn thêm quả anh đào và bơ sữa đặc, phía trên cùng là kem tuyết. Trình tự rõ ràng tuyệt đối có thể khiến người ta khẩu vị mở rộng.

Đổ Tiểu Mạn nhìn thành phẩm duy nhất vô cùng hài lòng, không uổng phí một giấc ngủ của cô! Cô vừa định cầm thìa lên chuẩn bị thưởng thức thì cả cái bánh ngọt đã bị cướp đi.

“Em trộm tôi ăn!” Nếu không phải anh đói bụng xuống lầu kiểm ăn thì đã bỏ lỡ cái bánh ngọt này rồi.

“Mau trả lại cho tôi! Tôi tốn cả buổi tối đó!” Đổ Tiểu Mạn bên cạnh gọi tới gọi lui, lúc này mới oán giận chiều cao cơ thể không tài nào chiếm ưu thế được.

Mạnh Cảnh Vần không thèm dùng thìa, trực tiếp cắn một miếng lớn. Hơi giống bánh Hessen, nhưng hương vị lại là một loại thể nghiệm khác. Đúng như đánh giá của anh về Đổ Tiểu Mạn, tài bếp núc của cô gái này đúng là khiến lòng người phẫn nộ mà! Chết anh cũng không thả cô gái này đi! Tuyệt đối!

“Ít nhất cũng chừa lại một ngụm chứ, một ngụm thôi... Hum!” Rốt cuộc Đổ Tiểu Mạn cũng đào được một miếng bánh, “Tôi nói này, gần đây có phải anh tăng cân không?” Cô đánh giá Mạnh Cảnh Vần từ trên xuống dưới, “So với lần đầu tiên tôi gặp anh thì đã béo lên không ít đâu nhỉ? Anh xem nè, có cảm đôi luôn rồi kìa!”

Mạnh Cảnh Vần lập tức sờ cảm mình, ngoài miệng lại lập tức phản bác: “Đùa à! Bây giờ bảo tôi hít đất một tay năm mươi cái cũng không thành vấn đề, tôi mà béo phì à.”

“Ừm...” Đổ Tiểu Mạn che miệng cười trộm, “Chính anh cũng không chắc chắn lắm đúng không? Anh từ từ ăn đi, tôi đánh răng rồi đi ngủ đây. Ngủ ngon, ngày mai không có điểm tâm đâu nhé!”

“Cái gì?”

Nghĩ đến cảnh tượng sáng hôm nay đi qua gõ cửa, Mạnh Cảnh Vần bắt đầu rối rắm đứng trước cửa phòng Đổ Tiểu Mạn. Cuối cùng quyết định không quấy rầy giấc ngủ của cô, ai bảo tối qua anh lại cướp bánh của cô chứ...

Đến giữa trưa về nhà, anh mới phát hiện lúc sáng mình đã ra một quyết định cực kì ngu xuẩn.

Bởi vì nữ đầu bếp đại nhân “mảnh mai” ngã bệnh rồi! Bác sĩ chẩn đoán là do thủy thổ không hợp cộng thêm cảm lạnh. Mẹ nó, Mạnh Cảnh Vần hận không thể bóp chết người ngay cả mở mắt cũng không lên đang nằm trên giường kia, cô ấy thật sự muốn anh lo lắng chết sao?!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Đổ Tiểu Mạn sợ cảm mạo, rất sợ, vì nó sẽ khiến đầu lưỡi của cô bãi công, đến mức dường như cô không thể nếm được vì gì, ảnh hưởng nghiêm trọng đến thủ nghệ của cô. Cô cảm giác mình cháy sạch, miệng đắng lưỡi khô, nhưng lại run không ngừng vì lạnh.

“Có muốn uống nước hay không?” Mơ mơ màng màng nghe thấy bên tai có người nói chuyện, sau đó môi cô chạm vào chén nước, cô ừng ực uống một hơi, “Còn không thoải mái ở đâu không?”

“Lạnh...”

Hình như cô nghe thấy tiếng gầm gừ, “Đáng chết! Không phải bảo tiêm xong là hạ sốt sao?” Sau đó cô lại vô lực ngắt đi.

Đội Đổ Tiểu Mạn tỉnh lại lần nữa, bên ngoài trời đen như mực, trong tay có cái đầu xù xù. Cô không tự chủ lộ ra nụ cười thật lòng, xem ra ông chủ Mạnh một ngày kiếm bạc tỷ trông chừng bên mép giường cô thật lâu... .

Aiz, lại ở cùng với anh, cô tuyệt đối sẽ ỷ lại vào anh! Không được, tuyệt đối không được!

Đổ Tiểu Mạn mới ngán người vài giây, Mạnh Cảnh Vần đã thức dậy, anh thấy cô ngồi ngốc ở đó, lập tức không khách khí vỗ ót cô một cái.

“Á! Đau quá!” Cảm động trong nháy mắt không còn, Đỗ Tiểu Mạn không cam lòng yếu thế đập lại.

“Rất tốt, rất có lực.” Mạnh Cảnh Vãn thở ra một hơi, đứng thẳng người lên bẻ bẻ cổ tay.

Cô cố gắng nuốt nước miếng, làm ướt yết hầu khô khốc, “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Trời sắp sáng, em ngủ tiếp đi, tôi gọi người ta đưa chút đồ ăn qua đây.” Mạnh Cảnh Vãn ấn cô về ổ chăn.

“Ừm . . .” Đỗ Tiểu Mạn âm thầm tự phi nhõ mình không có định lực, anh ta tùy tiện nói, cô thì ngoan ngoãn nghe lời, hơn nữa còn không phải chỉ lần này thôi, thực gay go!

Sau đó Mạnh Cảnh Vãn buộc cô uống hai chén cháo, lúc này mới đi làm, dặn dò cô không được ra ngoài. Đỗ Tiểu Mạn ở trong phòng đi qua đi lại nhiều lần, cuối cùng cô không phúc hậu ôm mấy quyển tạp chí kiến trúc về giường xem.

Muốn làm ra một món đồ ngọt không hề đơn giản, đồ ngọt là sự kết hợp hoàn mỹ giữa khoa học và nghệ thuật, nó có kết cấu đặc biệt nhưng đồng thời phải có vẻ ngoài tinh xảo. Không ai lại dùng tiền mua một phần bánh bẽ ngoài xấu xí, dù nó có là mỹ vị đi chăng nữa!

Đỗ Tiểu Mạn rồi rầm đọc tạp chí, cô dự định ở cuối năm sẽ khai trương một quán đồ ngọt mới, món sữa đặc làm hai ngày trước cho Mạnh Cảnh Vãn ăn quả thật không tệ, nhưng còn kém xa, cô nhất định phải đưa ra nhiều thêm các loại bánh vừa phải chăm chút hương vị của nó.

Đọc mãi mê, đột nhiên điện thoại di động của cô vang lên, cô liếc mắt nhìn tên hiển thị cuộc gọi đến, quả nhiên là ông Mạnh gọi đến điều tra rồi, “Vâng?”

“Giữa trưa tôi không về được, bây giờ cô vào phòng bếp tìm gì đó lấp bụng đi, sau đó uống thuốc nhé.”

Đồ đàn ông lắm mồm, Đỗ Tiểu Mạn le lưỡi, bằng mặt không bằng lòng đáp: “Được, tôi biết rồi.”

“Khi tôi về đừng để tôi bắt gặp em đang làm đồ ngọt trong bếp, tốt nhất là ngoan ngoãn ngủ trong phòng cho tôi.”

“Được, tôi biết rồi.” Lật qua trang, tiếp tục trả lời.

“ . . . Được rồi, tôi cúp máy đây.”

“Được —— bye bye!” Đỗ Tiểu Mạn kịp phản ứng trong nháy mắt, suýt chút nữa cô lại thốt ra “Được, tôi biết rồi”, nếu không Mạnh Cảnh Vãn tuyệt đối sẽ phát hiện ra cô hoàn toàn không nghiêm túc nghe anh nói chuyện. Ném điện thoại qua một bên, cô thở ra một hơi rồi tiếp tục xem sách. Chưa đến hai giây sau, điện thoại lại vang lên, cô không thèm liếc màn hình điện thoại một cái đã trực tiếp nhận điện, “Ông chủ Mạnh còn lời gì muốn nhắn nhủ ạ?”

“Sặc! Tiểu Mạn! Thi ra cậu và Mạnh Cảnh Vãn ở cùng một chỗ, lại còn thường hay gọi điện thoại nữa sao?” Điện thoại bên kia truyền đến giọng nói Khang Nghiên Đình, lập tức khiến Đỗ Tiểu Mạn đỏ mặt.

“Này, đừng nói như kiểu mình và anh ta ở chung thể chứ!”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Khang Nghiên Đình tiếp tục cười ha ha, “Đúng rồi, mình gọi điện thoại là muốn nói, lần trước định giới thiệu đàn ông cho cậu, nay người kia vừa khéo đang ở thành phố R, không bằng hai người xem mắt thử đi!”

Đỗ Tiểu Mạn triệt để há hốc mồm, “Gi?”

“Xem mắt đó, mình hẹn rồi, tối mai bây giờ, xem mặt mắt nhà hàng Italy ở quảng trường trung tâm thành phố!”

“Xem cái lông!” Trái tim Đỗ Tiểu Mạn bắt đầu đập loạn bùm bùm, cô từng nói là rất muốn yêu đương, chứ không phải bất thành linh như thế, “Mình đang dưỡng bệnh, trạng thái này không phù hợp lắm đâu.”

“Sao? Lại sốt à?”

“Đúng vậy!” Đỗ Tiểu Mạn bắt đầu dĩ thờ dài, “Cho nên cậu từ chối người ta đi.”

“Không sao, cậu hết sốt rất nhanh, tối mai bây giờ không được muộn! Nghe tình đi, người đàn ông đó đúng là rất không tệ, nếu không phải mình có Lưu Chương rồi, mình nhất định sẽ hót về tay cho xem!” Khang Nghiên Đình vẫn cố gắng thuyết phục rửa đen Đỗ Tiểu Mạn, đương nhiên, điều cô hy vọng nhất là, nếu như Mạnh Cảnh Vãn đúng thật nhìn trúng Tiểu Mạn nhà cô thì tuyệt đối sẽ nhịn không nổi mà ra tay với chị em tốt nhất của cô! Tuy nhiên điều đáng tiếc nhất là, cô không thể đến hiện trường để xem kịch vui . . .

Đỗ Tiểu Mạn đồng ý, ánh mắt Đình Đình cô tin được, “Aiz, được rồi.”

“Gi? Tối mai xem mắt? Em đi?” Vốn sau khi trở về Mạnh Cảnh Vãn tràn đầy vui mừng, Đỗ Tiểu Mạn không chỉ ngoan ngoãn nghe lời nằm trên giường, còn đang đọc tạp chí kiến trúc, kết quả câu nói đầu tiên lại là tối mai muốn đi xem mắt!

Đỗ Tiểu Mạn gật gật đầu, “Đình Đình giới thiệu.”

Giới thiệu em gái chồng cô! Đã đến thành phố R vẫn không chịu an phận, lừa gạt trong lòng Mạnh Cảnh Vãn bùng nổ, xen lẫn lửa ghen ghét không sao

hiểu được, anh cảm thấy cơ thể mình bị đốt nóng lên đến 100°C rồi. Quả nhiên đáng lẽ anh phải trực tiếp cột cô đi lính giấy chứng nhận mới đúng! Lấy cô về làm cả đời com . .

“Ở đâu?”

“Không cho anh biết.” Đỗ Tiểu Mạn cảnh giác lắc đầu, “Anh đừng đến phá hỏng đây.”

Mạnh Cảnh Vần bình thần đứng thẳng vai lên, không nói cho anh cũng không sao, chỉ cần hẹn ở thành phố R, anh tự nhiên sẽ có cách biết thôi. Anh ho nhẹ một tiếng, đột nhiên đổi chủ đề, “Mấy thứ này em xem xong rồi chứ?”

“Uhm.” Cô cũng vui vẻ vì anh ta không quán quýt vấn đề xem mắt này, “Toàn bộ đọc xong rồi, anh có thể chuyển thêm một ít đến đây giúp tôi được không?”

“Sao đột nhiên lại có hứng thú với kiến trúc?” Anh tùy ý nhận tạp chí trong tay cô, thuận tiện giúp cô kê cái gối sau lưng, giúp cô ngồi thoải mái hơn một chút.

“Tôi tìm linh cảm.”

Anh nhướn mày, “Linh cảm?”

“Đúng vậy, đồ ngọt cũng cần cách tân, không thể muôn đời không thay đổi cách làm được.” Nói đến đồ ngọt, Đỗ Tiểu Mạn cảm xúc dâng trào luôn miệng nói, “Cửa hàng nhỏ của tôi có thể có lợi nhuận cũng là vì đồ ngọt ở cửa tiệm tôi khác với đồ ngọt ở tiệm khác.” Cô thấy ánh mắt hoài nghi của Mạnh Cảnh Vần, mắt tự nhiên ho một tiếng, “Đương nhiên cung ứng com trưa là thủ đoạn giữa khách thôi, tôi làm nó không ngon bằng đồ ngọt . .”

Đúng thật là vậy, anh hơi nhủu mày, “Thành phố R mới thích hợp với nền tảng của em hơn, em có phong cách đồ ngọt riêng, đến thành phố C bán, chưa chắc đã được lòng khách hàng.”

Giọng điệu nghiêm túc của Mạnh Cảnh Vần khiến Đỗ Tiểu Mạn hơi căng thẳng, “Chẳng qua là tôi cảm thấy thành phố C thích hợp với cuộc sống của tôi hơn . .”

“Mỗi ngày ngủ nướng, mở cửa tiệm bán đồ ngọt, kiếm chút lợi nhuận, ngày qua ngày, hôm nào không vui thì đóng cửa ra ngoài đi bộ hai vòng. Thật sao?”

Tôi van anh đấy! Xin đừng mặt không đổi sắc nói kế hoạch tương lai của tôi ra, điều đó thật sự rất hải hùng. Đỗ Tiểu Mạn vốn không dám gật đầu, lần đầu thấy được bộ dáng khủng bố của ông chủ Mạnh khi giải quyết việc chung.

Mạnh Cảnh Vần đột nhiên vuốt tay, “Ở thành phố R cũng được.” Anh chăm chăm vào ánh mắt của cô, như muốn nhìn thẳng vào lòng cô, “Có nghe hay không? Ở thành phố R, cũng được.”

Đỗ Tiểu Mạn cảm thấy mình bị anh ta đầu độc rồi, đôi mắt anh ta cực kì đen, nếu không chú ý sẽ ngã vào trong xoáy nước màu đen kia, cô nghe thấy mình nuốt nước miếng, nhưng vẫn có chút không nở rồi mắt.

Mạnh Cảnh Vần nở nụ cười, phản ứng của cô đầu bếp khiến anh có chút ngoài ý muốn, anh còn chưa dùng mỹ nam kế để quyến rũ cô cơ mà, anh từ từ để sát vào gương mặt vì bệnh nên hơi nhọt nhọt kia, muốn xem xem đến khi nào thì cô ấy mới hồi phục lại tinh thần, nếu như một mực muốn ở chung thì... anh sẽ không khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 16.1

Lúc Đỗ Tiểu Mạn định thần lại, Mạnh Cảnh Vần đã cách cô rất gần, gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy rõ cả lông mi của anh. Điều khiến cô không ngừng hâm mộ, đó là lông mi của anh ta còn dài hơn của cô nữa...

“Gần tôi vậy làm gì?” Đây Mạnh Cảnh Vần đang đùa ra chỗ khác, cô rụt vào sát tường.

“Không phải em đang nhìn tôi đến ngẩn người à?” Mạnh Cảnh Vần dương dương đắc ý nhìn cô, nụ cười chứa 100% đường.

Khóe miệng Đỗ Tiểu Mạn cứng đờ, lập tức phủ nhận: “Anh mới ngẩn người đấy! Tôi tôi đang suy nghĩ... à, đang nghĩ mai nên mặc đồ gì thôi.” Nói đến vấn đề này, cô phải nghĩ thật kĩ mới được, mấy chiếc váy đẹp đẹp cô để cả ở thành phố A mất rồi!

Mạnh Cảnh Vần bắt đầu dĩ thờ dài, bong bóng màu hồng bay chung quanh cô nàng này là chuyện gì xảy ra đây? “Em chờ mong lắm à?”

“Lần đầu tiên xem mắt chẳng hề không đáng chờ mong à?” Cô cũng có mơ mộng vậy, mấy đoạn dễ thương trong tiểu thuyết cô đều đã tưởng tượng rồi. Lại nói, con gái con đũa chẳng phải nên trang điểm đẹp một chút mới ra ngoài đúng không?

“Trưa mai tôi muốn ăn sò biển.”

“Tôi còn là bệnh nhân đó!” Tại sao tư duy của ông chủ lớn luôn đột ngột xoay chuyển thế này? Đổ Tiểu Mạn vội vã giành quyền lợi cho mình.

Mạnh Cảnh Vần hừ một tiếng rồi nói: “Bệnh nhân à? Em còn đi xem mắt cả rồi, nhìn em xem có chút bệnh hoạn nào không?” Truyện nạt rất có hồng hào, không phải bị chọc tức nên đỏ chứ?

Lúc nào cũng nói chuyện khiến người ta cực kỳ khó chịu, phong cách trước sau như một, Đổ Tiểu Mạn đã quen rồi, cô cũng buông lỏng, đuổi chân nhỏ đặt cạnh Mạnh Cảnh Vần, tùy hứng làm mặt quỷ với anh ta, bắt đầu đuổi người, “Tôi mệt rồi.”

Mạnh Cảnh Vần vừa định làm bầm hai câu, tầm mắt bị đôi chân trắng nõn của cô hấp dẫn. Hay lắm, dạo này anh luôn bị một bộ phận cơ thể nào đó của cô nàng này hấp dẫn, anh dám thề, cứ tiếp tục như thế này thì một ngày nào đó anh sẽ trở thành một tên biến thái! Vì vậy, thân thể của anh theo mệnh lệnh trực tiếp của đại não, chạy ra khỏi phòng của Đổ Tiểu Mạn.

Động tác của anh rất nhanh khiến Đổ Tiểu Mạn ngớ người, sau hồi lâu, nàng buồn bực cười lên trong chăn, bộ dáng chật vật chạy đi của anh ta vừa nãy dễ thương quá đi mất. (￣ε￣X)

Đổ Tiểu Mạn bị ánh mặt trời chói chang đánh thức. Mặt trời đã lên cao, sau khi rửa mặt, soi gương xong cô mới thỏa mãn găt găt đầu, vì vừa hết bệnh, mấy ngày nay cũng không ăn gì nhiều nên mặt của cô đã gầy đi một vòng. Trong miệng hừ một tiếng, xuống lầu đi đến địa bàn của mình — phòng bếp.

Kim đồng hồ chỉ hướng mười giờ, cô tùy ý làm cho mình một phần mì Ý, sau khi ăn xong mới bắt đầu làm cơm trưa cho ông chủ Mạnh hay soi mới kia. Cô cũng không nhớ rõ bản thân đã đồng ý để tùy ý anh ta gọi cơm bao nhiêu lần rồi, nếu nói mập mờ thì dường như thiếu cả đời. . . Cô phải nghĩ cách cân bằng mối quan hệ này mới được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 16.2

Nguyên liệu trong phòng bếp tuyệt đối là loại cao cấp nhất, Đổ Tiểu Mạn râm rì mấy câu, khó trách tên tham ăn này kén cá chọn canh thế, thì ra ngày thường đã tự chịu hư mình rồi, bình thường ăn thức ăn tốt vậy để làm gì?

Đổ Tiểu Mạn chăm chăm mấy con vật to lớn sống dưới lòng biển sâu trước mắt, hơi cháng váng đầu. Sò biển có rất nhiều cách chế biến, cô còn chưa từng có mấy nguyên liệu chà bá lửa như thế này, chứ nói gì đến việc giết sò biển.

Cô làm hoàn toàn theo bản năng, cầm sò biển lên bắt đầu xử lý. Khiêu chiến với những nguyên liệu mới cô cũng rất hứng thú! Ít nhất, cô cho rằng đây là một trong những tổ chất của người đầu bếp. Sau khi cô thất bại ba lần, lãng phí ba con sò biển chất lượng thì Mạnh Cảnh Vần mở cửa về nhà.

“Tiểu Mạn?”

“Trong bếp ạ! Đợi tôi nửa giờ nhé.”

“Ừm.” Mạnh Cảnh Vần ngoan ngoãn lên tiếng rồi ngồi xuống trước bàn ăn.

Chỉ cần trong phòng bếp, chỉ cần có dính líu đến thức ăn, cô liền trở nên mạnh mẽ ngoài ý muốn, nói nửa giờ thì chính là nửa giờ. Khi cô thật sự bùng một đĩa sò biển hạng sang bước ra, nước miếng của Mạnh Cảnh Vần sắp nhỏ xuống đất.

“Anh dám nói anh không ăn được xem?” Đổ Tiểu Mạn nghiêng răng nghiêng lợi nặng nề đặt đĩa xuống, ngồi đối diện với anh, không ngừng trừng mắt nhìn anh. Dường như chỉ cần anh nói một câu nào đó không xuôi tai, cô lập tức ném đĩa vào mặt anh ta.

Cô bận bịu tới trưa chỉ làm ra chút thành phẩm như thế, cảm giác thành tựu đương nhiên là có, nhưng nhìn chúng cứ được tuồn vào miệng tên tham ăn này, cô đau lòng quá đi mất.

“Phía dưới là ngô nhuyễn à?”

“Ừ, tôi đã cho thêm chút nước chanh, sò biển cao cấp toàn thịt là thịt.” Đổ Tiểu Mạn thấy anh cất một miếng bỏ vào miệng, sau đó không nói tiếng nào nữa, cô lập tức lo lắng hỏi, “Này, rốt cuộc là có ăn được không?”

Anh ta cầm cái đĩa như cầm bảo vật, vọt vào phòng khách, sau đó vội vàng giải quyết hết đĩa sò biển.

Móa! Cô có giành giật gì với anh ta đâu, có cần dùng cách đó để phòng cô không! Đáng giận! Cô cũng chạy qua theo, trên tay cầm lấy một cái nữa, “Chừa tôi một chút đi!”

“Không chừa đâu! Hết rồi!” Anh nhét con sò cuối cùng vào miệng, anh tìm được bảo bối rồi! Quả thực một khắc anh cũng không thể xa cô nàng này được!

Đỗ Tiểu Mạn phảng phất cái đuôi của anh ta đang vẫy vẫy với cô, cô thờ phỉ phò nắm chặt nắm đấm, “Tôi ra ngoài đây!”

“Đi đâu? Tôi đưa em đi.”

“Không cần, tôi biết anh vẫn chưa no, trong phòng bếp có chút mì Ý đấy.” Không ngoài dự đoán, cô còn chưa dứt lời tên tham ăn này đã biến mất rồi.

Mà đợi khi Mạnh Cảnh Vãn ăn hai đĩa mì thì kịp phản ứng, cô đầu bếp nhỏ nhà anh không phải vì tối nay đi xem mắt mà giờ đi mua quần áo chứ? Sắc mặt của anh ta lập tức thối như đám sò biển bị Đỗ Tiểu Mạn quăng vào sọt rác. . .

Anh vì quá vui đến văng đầu, suýt nữa quên mất chuyện trọng đại này! Có điều anh vẫn không quên giải quyết mì Đỗ Tiểu Mạn làm, lúc này mới cất bước bắt tay vào việc điều tra địa điểm Đỗ Tiểu Mạn sẽ xem mắt.

Anh rất chờ mong sắc mặt Đỗ Tiểu Mạn gặp anh tối nay! Rất chờ mong!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 17.1

Editor: Thanh Na

Sắc mặt của Đỗ Tiểu Mạn và Đường Văn Nhất không khác nhau lắm, hai giây sau kịp phản ứng thì đã không kịp né cánh tay sắt của Mạnh Cảnh Vãn, chỉ có thể dùng cùi chỏ đánh mạnh vào bụng anh ta, “Mau buông tay ra!”

“Vợ à...” Mạnh Cảnh Vãn tủi thân bĩu môi, nhưng anh chắc chắn là mình đến đúng lúc rồi, Tiểu Mạn Mạn thật hung dữ quá! Rõ ràng anh xuất hiện cực kì đúng lúc luôn!

“Câm miệng!” Đỗ Tiểu Mạn vừa hạ giọng nạt anh, vừa cố gắng lấy tay anh ra. Với sức lực của cô đương nhiên gãy giữa chỉ là phí sức mà thôi.

Nhìn hai người đối diện, Đường Văn Nhất ngửi được mùi thơm, bây giờ cuối cùng anh ta cũng hiểu ánh mắt ý vị thâm trường muốn nói lại thôi của Khang Nghiên Đình và Lưu Chương rồi, thì ra ở đây có một cái bẫy chờ anh giăng! Được rồi, vậy thì anh ta làm người tốt một hồi vậy, đưa Phật phải đưa tới tây thiên, “À, thế Tiểu Mạn vẫn chưa kết hôn à?”

Mạnh Cảnh Vãn giận tím mặt, gã này ngược lại rất biết lợi dụng sơ hở.

“Đương nhiên là không rồi, tôi với anh ta không có quan hệ gì cả, không hề có quan hệ gì đâu.” Hu hu hu, lần đầu tiên đi xem mắt hoàn toàn bị phá hư rồi, cô thế về nhà sẽ không để ý đến bất kì yêu cầu của tên tham ăn này nữa đâu, hu hu hu.

“Vợ à, anh nghe lời em hết, ngoan ngoan làm cơm chờ em về rồi, chúng ta vẫn theo kế hoạch ban đầu là ngày mai đi lĩnh chứng nhé em?”

Nhìn cái người không có khí tiết này xem anh ta đang nói cái gì vậy? Ai ở nhà nấu cơm? Ai chờ cô về? Ai muốn ngày mai đi lĩnh chứng? Đỗ Tiểu Mạn nổi giận đùng đùng dùng giày cao gót đập vào người đàn ông đang giả bộ vô tội này, “Anh đánh cuộc với người ta bị thua phải không? Muốn tới đây đùa với tôi à?”

Tên đàn ông đó vẫn tiếp tục cố gắng tỏ ra đáng yêu, mở to hai mắt nhìn cô chớp chớp: “Vợ ơi em không thể nói oan cho anh thế được đâu, tối nay anh đã làm sò biển cho em ăn, ngoài ra còn có ngô nghiền nữa, tuyệt đối là ngon hơn đầu bếp nhiều đó vợ à.”

“Cút! Đó là của lão nương làm! Là lão nương làm!” Đỗ Tiểu Mạn không nhịn được nói tục, vừa dứt lời thì hối không kịp, mắt nhìn hai người đàn ông ngồi cùng bàn, cam chịu thờ dài, “Cái đó, hôm nay tôi thật xin lỗi, sau này có cơ hội sẽ mời anh ăn bữa cơm bù đắp vậy, tôi cảm thấy không khỏe lắm nên xin phép về trước vậy.” Cô từ bỏ anh chàng vừa rồi còn rối rắm, cũng từ bỏ sườn bò của mình, quả thật cô đã bị Mạnh Cảnh Vãn chọc đến phát điên.

Mạnh Cảnh Vãn không đứng dậy về với cô mà đường hoàng ngồi xuống chỗ Đỗ Tiểu Mạn vừa ngồi, nhắc chân lên, sắc mặt quay 180 độ, Đường Văn Nhất nhìn thấy thì khóe miệng rụt rụt.

“Cô ấy là của tôi thôi.”

Đường Văn Nhất nhún nhún vai, “Nhưng sự thật e là không phải như thế.” Anh ta nhấp một ngụm rượu nhỏ, “Tiểu Mạn rất đáng yêu, tôi cũng thích cô ấy.” Ý của anh ta là anh ta chỉ thích như bạn bè bình thường thôi, nói xong lại nhìn vị “đại gia” ngồi đối diện trở mặt một lần nữa, đen như đáy nồi, có lẽ nếu anh ta không sợ chết nói thêm một câu nữa thì vị “đại gia” kia liền nhào tới xé nát anh ta ra rồi ăn.

Mạnh Cảnh Văn hừ lạnh một tiếng, “Có bản lĩnh hãy nói mấy lời này.”

“Haiz, đến lúc đó phải cảm ơn anh rồi.”

Tầm mắt hai người nhìn nhau như tóe ra lửa, Mạnh Cảnh Văn gõ mặt bàn, “Lo ăn bò anh gọi đi, chắc chắn là kém hơn vợ của tôi làm.” Ba chữ “Vợ của tôi” đọc nhấn mạnh hơn những từ khác, cầm lấy ly rượu của Đỗ Tiểu Mạn đã uống, ực một phát uống cạn.

Mạnh Cảnh Văn chạy như bay về biệt thự, nhìn phòng tối đen nhưng mực không có chút ánh sáng nào liền cảm thấy không ổn. Anh nên lập tức đuổi theo Đỗ Tiểu Mạn ra khỏi nhà hàng chứ không phải ở lại công khai chủ quyền với tên kia. Á! Không tức đến nỗi không về chứ?

Vừa thờ dài, chuẩn bị đi tìm đầu bếp nhỏ rồi dỗ dành cô ấy, anh dựa vào xe nhìn thấy bóng dáng yếu đuối của Đỗ Tiểu Mạn trong kính chiếu hậu.

Nói ra thì Đỗ Tiểu Mạn vốn định phát tiết bằng cách mua sắm, buổi chiều đi dạo một vòng xem mấy kiểu dáng mới đã làm tắt dục vọng mua sắm của cô, ngay cả lửa giận cũng nhạt đi nhiều. Ngẫm kỹ thì mặc dù cô mong chờ xem mắt, nhưng chỉ là muốn biết xem mắt là như thế nào thôi. Về phần Mạnh Cảnh Văn làm hỏng nó, cô cũng quen rồi... Đỗ Tiểu Mạn nâng trán đau đầu, cô lại quen lâu lâu tên tham ăn kia lại gọi cô một tiếng “Vợ à”, cô đã phát điên rồi sao? Hay là ông chủ Mạnh đã nhồi nhét tư tưởng kì quái vô đầu cô rồi?

“Đỗ Tiểu Mạn!”

“... Sao anh lại nhanh hơn tôi.” Đỗ Tiểu Mạn liếc nhìn Mạnh Cảnh Văn đang khản trương, lăm bằm một câu, quẹt miệng đi vào nhà.

“Tiểu Mạn, em không giận à?”

“Anh nói anh làm ngô nghien và sò biển đâu?” Đỗ Tiểu Mạn vòng hai tay trước ngực liếc xéo anh, “Biển ra cho tôi xem, tôi sẽ không giận nữa.”

Mạnh Cảnh Văn tự nhận quả ác rồi, anh cẩn cẩn thận thận nhìn vào phòng bếp, nịnh nọt nói: “Vợ ơi...”

“Không được gọi vậy!”

“Anh nói thật mà, em gả cho anh đi vợ.”

Không đứng đắn! Xấu xa! Bán manh! Đỗ Tiểu Mạn lè lưỡi làm mặt quỷ cho anh xem: “Tôi chỉ muốn sò biển.”

Anh thề tuyệt đối anh không ăn sò biển nữa, gào khóc! Thật khổ sở, trước mặt cô rất khó nghiêm mặt, rất khó nghiêm nghị nói chuyện, nhưng câu nói vừa này không phải nói giỡn đâu, thượng đế ơi, xin người hãy cho cô đầu bếp nhỏ giàu tình thương của cô thông suốt ngay giùm đi trời!

“Ngày mai.”

Bộ dáng thấy chết không còn của Mạnh Cảnh Văn khiến Đỗ Tiểu Mạn thấy hết hồn hết vía, “Anh, anh, anh xuống bếp à?”

“Đương nhiên.”

“Nói dối.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 17.2

Gi? Nữ đầu bếp nhỏ làm sao biết anh nói dối? Mạnh Cảnh Văn lập tức lác đầu: “Thật mà, nếu như anh nấu sò biển được thì ngày mai chúng ta sẽ đi lĩnh chứng.”

“Lĩnh chứng cái lông.” Đỗ Tiểu Mạn ngập một cái bước lên lầu, “Anh nấu ra được rồi nói sau.”

Rất nhanh, ngày hôm sau Đỗ Tiểu Mạn phải trợn mắt.

Cô không biết Mạnh Cảnh Văn làm bữa thế nào, không biết anh mời cao thủ nấu nướng như thế nào, sau đó lại miêu tả kĩ càng cách làm, không biết có phải là tên tham ăn này giả heo ăn thịt hổ hay là có cao thủ nào dạy anh ta... Đỗ Tiểu Mạn nhìn sò biển trước mặt, con mắt trừng lớn đến sắp rơi ra, ngay cả bàn ăn cũng bày biện xong.

“Cái này..”

“Ném xem”

Cô dùng sức nuốt nước miếng, gấp một miếng chấm nước chấm, bỏ vào miệng. Khẩu vị của cô không hoàn toàn giống vậy nhưng có thể giữ sò biển nguyên vẹn đến như vậy thật sự là quá kinh khủng, người đàn ông này từ ngoài hành tinh tới à?

Mạnh Cảnh Vãn thấy nét mặt của cô hẳn là không có vấn đề gì. Qua một đêm Đỗ Tiểu Mạn đã không còn giận hờn gì, bây giờ so với bình thường nhìn còn ngọt hơn, anh hỏi: “Thỏa mãn không?”

Gật đầu.

“Được lắm, đi lĩnh chứng”

Đỗ Tiểu Mạn rất hoảng sợ, bởi vì cô nhìn ra Mạnh Cảnh Vãn không nói đùa, cô lắc đầu mãnh liệt, “Không nói giỡn với anh đâu.”

“Anh không nói! Đùa! Đùa!” Lúc này đổi lại thành Mạnh Cảnh Vãn nổi giận, anh giữ chặt cổ tay của cô, “Em dám không giữ lời, anh sẽ buộc em cả đời ở đây đấy!” Dứt lời lập tức kéo cô ra khỏi cửa.

Không có chứng minh thư, không có hộ khẩu, chứng cái đầu anh chứ chứng! Sau khi lên xe Đỗ Tiểu Mạn phản ứng kịp, lập tức không sợ hãi nữa. Cố gắng xem nhẹ trái tim đến bây giờ vẫn còn đang đập điên cuồng.

Trong xe rất tĩnh lặng, cô định nhắm mắt một chút, kết quả trong đầu có một tiểu Mạnh Cảnh Vãn gọi tới gọi lui. Rất nhiều suy nghĩ dừng mãi chui vào đầu cô, cô phát hiện mình bài xích thái độ vui đùa của Mạnh Cảnh Vãn khi nói muốn kết hôn với cô chứ không phải mình kết hôn với anh ta. ...

Cô nghĩ, bản thân có chút khuynh hướng M, đối với cô phải hung dữ một chút cô mới nghe lời. Nhịn nửa ngày, nhịn không được đành mở miệng: “Đi đâu thế? Tôi nhắc trước anh biết muốn kết hôn phải có chứng minh thư và hộ khẩu đấy.”

“Vợ ơi, em đang lo kết hôn không thành đấy sao?” Mạnh Cảnh Vãn lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Anh không thích tôi, tại sao lại kết hôn với tôi?”

“Ai bảo anh không thích em?” Mạnh Cảnh Vãn lườm cô một cái, “Anh muốn kết hôn với em, vấn đề này chưa rõ sao?”

Đỗ Tiểu Mạn nghe anh nói thích, khuôn mặt nhỏ hơi phỉm hồng, “Có phải ngày hôm qua anh bị Đường Văn Nhất kích không?”

Cô đầu bếp nhỏ này, lúc không cần cô có nhiều tình thương lại nhạy cảm như vậy! Anh thấp giọng khụ một tiếng, giả bộ chuyển tâm lái xe, “Không liên quan đến anh ta.”

“Ồ, không liên quan gì đến anh ấy à...” Đỗ Tiểu Mạn cười mờ ám một chút, “Mau nói tôi biết chút đi, sò biển sao lại làm ra nguyên vẹn được như thế?”

“Anh đã nghiên cứu suốt đêm.”

“Bớt đi, anh biết làm món nào thì mặt trời mọc đằng tây mất thôi biết không?” Đỗ Tiểu Mạn tò mò chịu không nổi: “Là một cao thủ à? Tôi muốn cùng người ấy...”

Mạnh Cảnh Vãn thẳng gấp, giọng nói trầm trầm lộ ra vẻ uy hiếp, “Em muốn làm gì với anh ta?”

Học nấu ăn đó! Hu hu u, người đàn ông này vừa ăn hiếp người ta kìa! Đỗ Tiểu Mạn co người lại một chút, “Sắp đèn xanh kìa, anh lo lái xe đi.”

Trong mắt Mạnh Cảnh Vãn hiện lên hình ảnh Đỗ Tiểu Mạn co rúm người lại, anh hơi híp mắt, nhanh chóng còi dây an toàn ra, rướn người qua mỗ lên môi cô một cái, “Gả cho anh đi, Đỗ Tiểu Mạn!”

Hỏi: biết Mạnh Cảnh Vãn dẫn cô ấy đi đâu không?

Đáp: Las Vegas.

Không có hộ khẩu, đây là cách nhanh nhất.

Nhấn, cầu hôn, quần chúng vây xem, trực tiếp vào giáo đường.

Rất hay, rất điên cuồng.

Lời tác giả: theo như nội dung có phải là sắp động phòng hoa chúc rồi lăn trên giường không? Nhưng mà tôi lại không muốn cho họ động phòng... Ahaha, đắc ý quay cuồng, diễn lộ quá mức! Tôi muốn trả thù xã hội thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 18.1

Một cái hôn nồng nhiệt nóng bỏng làm cho Đỗ Tiểu Mạn không chút kinh nghiệm gục ngã trong vòng ngực Mạnh Cảnh Ván. Nghĩ kĩ thì hai người bọn họ trực tiếp bỏ qua giai đoạn “yêu đương”, vừa quen đã vào “ở chung”, bây giờ được lắm, trực tiếp gây dựng gia đình luôn.

Tuy cô khát vọng kết hôn, nhưng có phải tốc độ này hơi nhanh quá rồi không?

Da mặt Đỗ Tiểu Mạn mông, sau khi kịp phản ứng thì liều chết đẩy ngực Mạnh Cảnh Ván ra.

“Ha ha, vợ vợ vợ vợ à...” Anh li mắt cứ cọ cọ trên vai Đỗ Tiểu Mạn, làm nũng, nhõng nhẽo.

Giục, bừa đòi mạng mà! Đỗ Tiểu Mạn thua trên tay anh, bàn tay nho nhỏ tự giác vòng ôm eo anh lên tiếng: “... Uhm, đi mau thôi.”

Trong lòng Mạnh Cảnh Ván quả thật như mặt trời chiếu sáng, tiện thể nhìn hoa hoa cỏ cỏ hai bên đường cũng đặc biệt thuận mắt, “Vợ à, chúng ta thuận đường đến châu Âu hưởng tuần trăng mật luôn nhé.”

“Anh không phải đi làm à?”

“Tự mình nghĩ xem” Mạnh Cảnh Ván ôm người thật chặt, “Không cần cảm thấy cảm động đâu.”

Cảm động cái đầu nhà anh! Đỗ Tiểu Mạn không quen tựa anh gần như thế, “Em muốn về thành phố A một chuyến.”

“Vợ, anh sẽ đi cùng em” Bây giờ anh rất tự mãn, hận không thể hàng ngày hàng giờ dính lấy Đỗ Tiểu Mạn, làm gì cũng chung một chỗ.

Đỗ Tiểu Mạn rung mình một cái, nghi ngờ nhìn anh nói: “Nói mau, anh có âm mưu gì?” Cô thấy Mạnh Cảnh Ván cười không có ý tốt, đột nhiên nghĩ đến không phải anh ta sẽ ăn mình sạch sẽ chứ?

“Không hề có âm mưu nào hết.” Mạnh Cảnh Ván trả lời chém đinh chặt sắt, “Anh đây là anh chồng tiêu chuẩn đó.” Phu nhân ra cửa đương nhiên phải đi theo!

“Gi? Nói đến chồng tốt thì phải nộp thu nhập lên đây!”

“Không thành vấn đề.” Chủ yếu là đầu bếp nhỏ sẽ làm cơm cho anh ăn cả đời, muốn anh trả giá gì anh cũng trả.

Mặt mày Đỗ Tiểu Mạn vô cùng vui vẻ, lần đầu tiên chủ động nắm tay anh, mười ngón tay đan xen: “Đi, về nhà nào!”

Mạnh Cảnh Ván sững sờ bị cô kéo về phía trước, trên ngón tay áp út của cô vừa lúc được anh đeo nhẫn vào, anh mua vội vàng, đối với cô mà nói thì hơi lớn một chút. Anh có thể cảm nhận được vết chai trên tay cô, không ai không cần cố gắng mà nhận được hồi báo cả.

Anh hồi hận, một loại hồi hận điên cuồng đang dần lan tỏa từ tứ chi đến khắp cơ thể. Anh không nên qua loa vội vàng kéo cô vào lễ đường như thế, không cho cô một buổi cầu hôn rung động lòng người, không cho cô một hôn lễ hoàn mỹ, anh rất rất hối hận!

Cô vợ ngốc của anh à, sao em lại chấp nhận anh thế?

Mạnh Cảnh Ván tiến lên một bước, mạnh mẽ ôm cô vào lòng. Nếu lúc trước ý nghĩ trong đầu anh cưới cô về để cô cả đời nấu cơm cho anh nhiều hơn việc anh thích cô, thì giờ đây trong lòng anh tràn ngập tình yêu.

Là thật, anh yêu cô vợ ngốc bị anh lừa cưới về này.

Hôm qua chính là ngày điên cuồng nhất trong cuộc đời cô, khi cô mở to mắt thấy trần nhà mau trắng, thoáng cái không phản ứng kịp bản thân đang ở chỗ nào.

Cửa phòng được mở ra, Đỗ Tiểu Mạn ngậy ngốc nhìn qua.

“Gọi một tiếng ông xã nghe xem nào?” Mạnh Cảnh Ván thấy bộ dáng dễ bị lừa của cô, lập tức chạy tới ghẹo cô một chút.

“... Hừ.” Không gọi, chính là không gọi đấy! Đỗ Tiểu Mạn héch đầu lên, bộ dáng kiêu ngạo khiến tâm can Mạnh đại gia rung động. Nhưng mà bà xã nhà anh không cho anh lên giường! Có chú rể nào tân hôn khổ như anh không cơ chứ? Yêu cầu còn đặc biệt con mẹ nó chứ, vì lần trước anh tìm viện trợ bên ngoài làm thức ăn giúp, còn bây giờ chừng nào có thể xuống bếp nấu được món ăn gì đó khiến cô hài lòng thì cô mới duyệt cho anh lên giường....

Là anh đuối lý, dùng thủ đoạn lại còn đe dọa lừa người ta kết hôn, nhưng cũng không thể không cho anh nếm cá ngọt được, nhìn được mà không ăn được mới là khổ nhất!

“Sao, mấy giờ rồi? Sao anh còn chưa đi làm nữa?”

“Anh cũng có thời gian nghỉ kết hôn chứ, chúng ta còn chưa đi hưởng tuần trăng mật mà.” Mạnh Cảnh Vấn thừa dịp Đỗ Tiểu Mạn không chú ý, từ phía sau mò lên giường vợ.

“E hèm!” Đỗ Tiểu Mạn trừng mắt nhìn anh, “Anh mau đi làm đi, trưa chờ em đem hộp cơm tới.”

Mắt Mạnh Cảnh Vấn sáng lên, nhanh chóng trộm hương: “Buổi chiều giúp anh làm luôn chứ?”

“Em muốn đi xem cửa hàng.” Đỗ Tiểu Mạn bò xuống giường, kéo kéo váy ngủ của mình. Quay đầu lại nhìn, Mạnh Cảnh Vấn đáng thương như chú chó bị chủ vứt bỏ, cô lập tức xoay đầu đi, thật ra cô vẫn chưa chuẩn bị xong, cho nên mới khiến anh khó xử. Có điều anh thật sự an phận thủ thường khiến cô rất cảm động. Có lẽ cô đã gả cho một người đàn ông tốt.

Mạnh Cảnh Vấn nhướn mày, cô đầu bếp nhỏ nhà anh vẫn kiên trì mở cửa hàng, may mà anh đã chuẩn bị từ sớm! Anh cười mờ ám một chút: “Vợ ơi, anh đi làm nhé.”

“Uhm, chờ em nóiiiii!”

Mạnh Cảnh Vấn dừng bước, Đỗ Tiểu Mạn chạy tới ôm cổ anh tặng anh một goodbye kiss, “Bye bye ông xã.”

Được rồi được rồi được rồi! Hai chữ này bay vòng vòng trong đại não của Mạnh Cảnh Vấn, cuối cùng cũng nghe cô gọi một tiếng “Ông xã” rồi, nhưng chỉ bằng đường gọi, thật như lời nguyện đối với anh mà! Đây là lát mềm buộc chặt à? Mạnh đại gia vui sướng đến chóng mặt loạn choạng ra khỏi nhà.

Đỗ Tiểu Mạn thu dọn xong, theo thông lệ lại bước vào nhà bếp, lát nữa cô phải bắt ông chủ Mạnh trả phí đồ ăn mới được!

Mạnh Cảnh Vấn là người nóng nảy thô bạo là chuyện thực, trên dưới công ty ai chẳng biết, không ai dại gì đi vuốt râu anh ta để anh mắng đến trào máu đầu. Lần nào cũng vậy, tài hoa kinh người của anh ta khiến cả đám cấp dưới như bị cuồng ngược đãi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 18.2

Buổi sáng hôm nay, ông chủ Mạnh tinh thần sáng khoái đi vào công ty hờ hững tuyên bố trưa nay bà chủ muốn sang đây thị sát công việc, khiến mấy người nghe như sét đánh ngang tai.

Bà chủ là dũng sĩ!!

Cho tới trưa, không một ai trong trạng thái làm việc cả, đối mắt luôn nhìn vào thời gian hiện trên màn hình máy tính, đến giờ cơm, dường như tất cả cặp mắt đều mong chờ nhìn chằm chằm cửa lớn. Châu đầu ghé tai thảo luận về người lần trước đến. Lần trước không nhìn thấy Đỗ Tiểu Mạn khiến lòng họ cực kì khó chịu.

Mười hai giờ, Đỗ Tiểu Mạn xuất hiện đúng giờ, cô ôm cặp cơm đi vào cửa, lập tức như bị đèn pha chiếu trúng, cô đi đến đâu ánh mắt mọi người dán chặt theo đến đó, cô sợ tới mức điên cuồng xông vào thang máy, điên cuồng ấn nút đóng cửa.

Đỗ Tiểu Mạn như chạy nạn vào phòng làm việc của Mạnh Cảnh Vấn: “Phù.”

“Làm sao thế?”

“Ai cũng nhìn em, làm em sợ muốn chết.” Đỗ Tiểu Mạn nghi ngờ nhìn anh từ trên xuống dưới: “Có phải anh nói xấu gì em không đấy?”

“Vợ à, cơm trưa hôm nay là gì vậy?” Mạnh Cảnh Vấn nói lảng sang chuyện khác, dùng sức hít vào một hơi, “Có mùi cà tím.”

Đúng là “Chó lớn”, mũi hữu dụng thật! Đỗ Tiểu Mạn bỏ qua chủ đề trước, mở lồng cơm ra, “Cà là sở trường của em, còn mấy món xào thịt là em học trên mạng với trong sách dạy nấu ăn đấy.” Dứt lời, về mặt đầy vẻ chờ mong nhìn anh, đúng vậy, cô đang cầu lời khen của chồng đây!

Mạnh Cảnh Vấn nếm thử một miếng thịt xào, nhũn mềm liếc nhìn Đỗ Tiểu Mạn, khiến cô khản trương vô cùng, “Haiz, bà xã anh làm đương nhiên là ngon nhất!”

“Ngừng ngay, lần trước ai nói cơm chiên em làm không ngon rồi trực tiếp quăng vào sọt rác hả?”

“Em còn nhớ rõ thế à...”

Đỗ Tiểu Mạn cũng cảm lấy một đôi đứa, cùng anh chia sẻ đồ ăn. Từ sau khi cha mẹ cô ly hôn đến nay thì cô chưa từng ăn một bữa cơm cả nhà hòa hòa thuận thuận ăn cùng nhau. Cô bắt đầu nghịch ngợm, thấy đứa Mạnh Cảnh Vãn đi chỗ nào thì cô chọc vào chỗ ấy, chọc rất vui vẻ.

Mã Thần Thần gõ cửa rồi vội vàng vọt vào, “Lão đại, chỗ này em không rõ lắm ạ! Thiết kế này so với lời của chị ... chị .... Chị nói ít hơn mấy trăm vạn mà, khụ khụ, chị dâu chị cũng ở đây à...” Suýt nữa là lộ rồi, á! Lão đại chắc chắn sẽ lột da mình mất thôi T.T.

Không chỉ niềm vui thù ở cùng một chỗ với bà xã bị phá, mà suýt chút nữa còn bị lộ chân tướng khiến Đỗ Tiểu Mạn biết anh đang vì cô lấp đặt đồ đạc ở cửa hàng rồi, hay lắm! Anh tuyệt đối muốn áp bách đến chết! Mạnh Cảnh Vãn hung dữ nhìn Mã Thần Thần chăm chăm, trừng đến nỗi người ta sợ bỏ chạy trời chết.

“Hả? Em còn chưa kịp chào hỏi mà, sao lại đi rồi?”

“Đừng quên tên khi gió đấy, cậu ta động kinh lắm.”

“À, mấy ngày sắp tới có lẽ là em sẽ hơi bận một chút.” Đỗ Tiểu Mạn cắn đầu nói: “Em sẽ đi xem vài cửa hàng thế nào, bận hơn thì bữa ăn tình yêu của anh không còn nữa đâu.”

Mạnh Cảnh Vãn vì bản thân đã dự tính trước mà đặc ý, nói bóng nói gió hỏi thăm: “Bà xã, em xem chỗ này của anh thế nào?”

“Khu trung tâm, đương nhiên là được rồi.” Thần kinh buôn bán trong đầu Đỗ Tiểu Mạn được bật lên, như có một đáp án sống động như thật trong đầu.

“Uhm”

Hả? Sao không có câu sau?

Mạnh Cảnh Vãn khôi phục lại bộ dáng đại gia cái gì cũng không biết, “Buổi chiều em cứ ngoan ngoãn đi dạo đi, đi dạo mệt rồi thì gọi điện thoại cho anh, anh đón em.”

“Nói thật, có phải anh chuẩn bị bán toàn nhà này không, nhân tiện bán tầng một cho em?” Đỗ Tiểu Mạn nhìn kiểu gì cũng ra ông chủ quá nhàn nhả, tựa như công ty này sắp đóng cửa rồi.

Ngay khi Mạnh Cảnh Vãn chuẩn bị biểu hiện sự nghiệp xóa nạn mù chữ cho vợ mình thì chuông điện thoại của Đỗ Tiểu Mạn vang lên. Anh thề, anh chỉ tùy tiện nghĩa xem một cái thôi, không ngờ lại thấy ba chữ “Đường Văn Nhất”!

Mẹ nó, cô đầu bếp nhỏ nhà anh bị anh bắt nhốt rồi nhưng vẫn chưa kịp ra ngoài khoe khoang, thăng nhải này lại tính lợi dụng sơ hở nữa đây!

Mạnh đại gia thờ phỉ phỉ đẩy bản vẽ văn kiện đầy trên bàn xuống, anh muốn tìm một cách tốt nhất để tuyên bố chủ quyền của mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 19.1

Editor: Thanh Na

“Vợ à, em muốn lâu một ở đây cũng được luôn, em muốn thế nào thì cứ như thế ấy nhé.” Từ sau khi Đỗ Tiểu Mạn nhận cuộc điện thoại của Đường Văn Nhất, Mạnh Cảnh Vãn bắt đầu tìm mọi lý do dính bên người cô, khiến cô vừa bức mình vừa buồn cười. Người ta chỉ hẹn cô đi uống bữa trà chiều, cô còn chưa kịp trả lời đã bị tên có lỗ tai cực thính ôm một thùng dấm to kia nghe được, chộp điện thoại nói câu “Cô ấy là vợ tôi rồi” ba lần mà không sợ người ta thấy phiền, từ chối đối phương. Cũng không hấn, bây giờ anh ta lại đang cố gắng lấy lòng nịnh nọt bà xã đại nhân đây...

“Được rồi, em không phá hư thiết kế hoàn mỹ của các anh đâu.” Đỗ Tiểu Mạn cảm lấy bực nhỏ, phát tay với Mạnh Cảnh Vãn: “Anh lo làm việc kiếm tiền cho giỏi đi.”

Anh vô cùng buồn lòng, vợ chưa được ăn vào bụng mà còn phải cố gắng kiếm tiền nữa :(, nhưng anh lại rất cam tâm tình nguyện, có điều không có lực nhúc nhích, hữu khí vô lực vung tay: “Được, bái bai.”

Đỗ Tiểu Mạn cực lực nhin lại mới không cười sặc sụa, nhưng vừa bước ra khỏi phòng làm việc của anh đã không nhìn được gặp người lại mà cười. Ông xã của cô thật là đáng yêu, bộ dáng cụp tai ủ rũ kia hệt như mấy chú chó đáng thương bị chủ bỏ rơi vậy...

Mạnh Cảnh Vãn đề cập đến tình hình chung quanh công ty, cô vốn cũng muốn tìm chỗ nào gần anh một chút, vậy thì có thể cùng nhau đi làm, cùng nhau

tan tằm rồi, thật tốt! ^_^ Có điều đất ở trung tâm thành phố đúng là tắc đất tắc vàng, nếu thuê cửa hàng, vậy toàn bộ tiền tích cóp của cô sẽ tiêu tan thành mây khói...

Đến một cửa hàng đang sửa chữa ở góc đường cách đó không xa, ngay ngã tư đường, chung quanh đều là văn phòng làm việc, từ đó đi lên một chút là siêu thị, đúng là chỗ vạn trung vô nhất (đại khái là tìm trong ngàn vạn chỗ mới có được một hai chỗ). Đỗ Tiểu Mạn tiếc nuối mím môi, nếu cô đến đây sớm hơn, nói không chừng cô còn có thể có cơ hội thuê miếng đất này.

Một mình yên lặng dạo bước chung quanh công ty Mạnh Cảnh Ván mấy lần, cực kì bí kịch phát hiện ra nơi này không có chỗ cho cô chen chân vào. Đỗ Tiểu Mạn tìm một quán cà phê có bán bánh ngọt, không khách khí gọi hai loại bánh chiêu bài của tiệm, không hề lo lắng đến chuyện mình có thể mập lên.

Đã lâu không sống nhàn nhã thế này rồi, cứ tiếp tục như thế cô có thể chuyển sang chúc bà chủ nhà rồi. Có điều cô buôn bán chút bánh ngọt dễ dàng hơn nhiều chứ nhỉ?

Ngồi ngốc chốc lát, cô nghe điện thoại của Mạnh Cảnh Ván gọi đến: “Tiểu Mạn, em về nhà chưa? Anh tan việc rồi.”

Cô phải nhin lăm mới không phun cà phê trong miệng ra, ông chủ Mạnh tuyệt đối sắp phá sản rồi... “Vẫn chưa, em cũng không biết mình đang trên đường gì nữa.”

“Để anh đến chờ em đi mua đồ ăn.”

Đàn ông mới kết hôn đều biểu hiện tốt vậy à? Đỗ Tiểu Mạn hơi quýnh, “Đối diện hình như có một nhà sách, em đang ngồi trong một tiệm bánh ngọt.”

“Anh đến ngay.”

Trong lòng Đỗ Tiểu Mạn ngọt ngào, Mạnh Cảnh Ván cho cô cảm giác an toàn, dường như chỉ cần có anh bên cạnh hoặc nói câu “Có anh ở đây”, cô đã cảm thấy âm áp đến không chịu nổi. Bên ngoài người đến người đi, thỉnh thoảng cô nhìn những người và xe qua qua lại lại kia, rất nhanh đã có một chiếc xe cô vô cùng quen thuộc tiến vào tầm mắt, cô vội vàng lao ra.

“Ông xã!” Cô mở cửa xe, việc đầu tiên là ngọt ngào kêu một tiếng, khiến Mạnh Cảnh Ván mừng rỡ vô hạn, lập tức đưa tay ôm lấy cô dựa sát vào mình, mồ nhễ lên môi cô một cái.

“Tình hình khảo sát thế nào?”

“Ngay bên cạnh công ty anh có một cửa hàng đang được sửa chữa, đáng tiếc thật, em chậm một bước mất rồi.”

“Em thích nó không?”

“Nói nhảm” Đỗ Tiểu Mạn cúi đầu, “Sao đột nhiên anh lại muốn đi mua thức ăn vậy?”

Mạnh Cảnh Ván chậm rãi lái xe vào đường lớn, nhẹ ho một cái rồi nói: “Để phù hợp với công việc của em...”

“Nhưng mà, thức ăn mua ban sáng mới tươi, ngốc ạ!” Đỗ Tiểu Mạn cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 19.2

Bị cười nhạo rồi! Mạnh Cảnh Ván nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, mục đích chủ yếu của anh là học trộm ngón nghề, sớm ngày thỏa mãn Đỗ Tiểu Mạn để được ôm mỹ nhân về.

“Anh giận sao? Ông xã? Mạnh.. à, A Ván?” Đỗ Tiểu Mạn bối rối học Mạnh Cảnh Ván làm nũng.

“Ừm.” Mạnh Cảnh Ván giả bộ miễn cưỡng lên tiếng, kết quả được vợ ôm tay làm nũng, trong nháy mắt gục mấy phần: “Tiểu Mạn, vài ngày nữa anh sẽ cho em niềm vui bất ngờ.”

Đỗ Tiểu Mạn nhướn mày, “Niềm vui bất ngờ? Về phương diện nào cơ?” Cô nghiêng đầu suy nghĩ, “Sinh nhật em thì còn sớm, chẳng lẽ mấy ngày tới có ngày kỉ niệm nào em không nhớ sao?”

“Uhm, tự mình nghĩ xem.”

Người khác yêu đương kết hôn, không phải toàn nữ nhớ mấy ngày kỉ niệm còn nam thì mơ mơ hồ hồ sao, sao đến lượt bọn họ lại bị đảo ngược thế kia. Vì thế Đỗ Tiểu Mạn bắt đầu đau đầu nhớ lại, xòe tay đếm ngày.

Mạnh Cảnh Ván liếc cô một cái, không cảm được vui vẻ nhếch môi, Vợ của anh ngốc lắm, cho dù cô có nghĩ nỗ đầu cũng không nghĩ đến việc anh sắp xếp sẵn chuyện tiệm bánh chứ?

Đến thành phố R mấy ngày nay, cô vốn rất thích ngủ nướng, bây giờ càng lúc càng lầy bệnh dậy sớm của ông chủ Mạnh. Cũng chỉ có buổi sáng cô mới mơ mơ màng màng để anh ăn chút đầu hũ non thôi, mong ngóng tìm cơ hội nuốt người vào bụng! A!

“Tiểu Mạn à...” Hôn trộm một cái.

“Hửm?” Đổ Tiểu Mạn nhích qua một bên.

“Muốn thấy niềm vui bất ngờ không?” Con chó sói nào đó tranh thủ cọ cọ vào người vợ, thuận tiện trộm chút hương.

“Ừ...” Đổ Tiểu Mạn ngồi nhanh dậy, mấy ngày nay anh cọ cọ cô mãi mà chẳng biểu lộ tí gì, khiến anh ngứa ngáy khó chịu, phải nhịn thật khổ sở! Cô dùng tốc độ ánh sáng xông vào toilet, vệ sinh cá nhân này nọ xong chỉ nói một chữ: “Đi.”

Mạnh Cảnh Ván bị cô túm ra ngoài còn tri kỉ lấy giúp cô hộp sữa.

Trên đường đi, Đổ Tiểu Mạn ngoan ngoãn cầm sữa uống, lúc đợi đèn đỏ, đưa hộp sữa đến bên miệng anh. Người đàn ông này tuyệt đối không buông tha bất kì cơ hội nào, nhắm ngay chỗ cô vừa uống đặt miệng xuống.

“Đến công ty anh sao?” Đổ Tiểu Mạn thấy đường đi quen thuộc nên lên tiếng dò hỏi: “Hay là để đồ trong văn phòng anh?”

Mạnh Cảnh Ván lắc đầu, “Đều không đúng cả, cho em nhiều cơ hội rồi đúng không? Lát về nhớ chỉ anh cách làm sò biển đấy.”

Đổ Tiểu Mạn đỏ mặt, “... Được rồi, dạy thì dạy.” Cô không tin tên ngốc này có thể thu phục sò biển trong vòng vài ngày ngắn ngủi đâu.

Xe chạy ngay qua cao ốc công ty, dừng tại góc đường, Đổ Tiểu Mạn có chút không tin che miệng. Cô nhìn cửa hàng rồi lại nhìn Mạnh Cảnh Ván, “Không thể nào?”

Mạnh Cảnh Ván ý bảo cô tự xem đi, quả nhiên tiếng hét hưng phấn của cô truyền vào tai anh. May mà anh thông minh, biết nên chậm chậm đi vào, “Danh niềm vui bất ngờ này xứng với thực chứ?”

Đổ Tiểu Mạn không biết nói gì cho phải, bài trí trong tiệm giống tiệm ở thành phố A như đúc, khiến cô không nỡ dời tầm mắt. Hiên như bố cục toàn diện đã được sắp đặt lại một chút, nhưng vẫn giữ nguyên phong cách trước kia.

“Còn nhiều thứ chưa được sắp xếp thỏa đáng, nhưng anh lại không đợi được muốn đưa em đến xem trước.”

Mấy ngày nay không tìm được vị trí phù hợp, tuy cô thể hiện không sao cả nhưng thực tâm cô vẫn rất hi vọng có thể khai trương tiệm bánh ngọt mới này. “Anh bắt đầu chuẩn bị khi nào?” Bọn họ mới kết hôn bao lâu đâu? Chẳng lẽ là sau khi kết hôn mới nghĩ ra cho cô niềm vui bất ngờ?

“Anh đã sớm muốn gặt em đến thành phố R rồi.” Mạnh Cảnh Ván tùy tiện nói, “Có phải là em cảm thấy rất cảm động không?”

“Ồ ồ, thì ra anh để ý em từ lâu rồi cơ à.” Đổ Tiểu Mạn được anh dỗ vui, cô hít hít mũi một cái “Cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn, dùng cả đời để nấu ăn cho anh là được rồi.” Anh còn dùng bộ dáng đại nhân đại lượng cho cô chiếm tiện nghi nữa chứ, “Ha ha, vợ à, anh thấy em nên đặt tên cho tiệm đi.”

Đổ Tiểu Mạn nghi ngờ nhìn anh, “Đường mật không dễ nghe à?”

“Dễ nghe, nhưng không tạo tiếng vang.”

“Có lý.” Dẫu sao cũng là ông chủ lớn, quả nhiên tầm nhìn xa hơn hẳn. Đổ Tiểu Mạn gật đầu hòa theo, cô cần phải học hỏi nhiều hơn mới được, “Vậy theo anh nên lấy tên gì.”

Đột nhiên Mạnh Cảnh Ván không tự nhiên lắm, nhắm mắt lại rồi nói: “Quán ăn bà chủ Mạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 20

Đỗ Tiểu Mạn ngẩn người tròn một phút, miệng mở rộng nhìn như đĩa ngọc, suýt nữa là chảy cả nước miếng...

Người đàn ông nào đó hít mắt gọi, “Vợ à?”

“Đây là tiên mà anh bảo là tạo tiếng vang đó hả?” Đỗ Tiểu Mạn lấy lại tinh thần hỏi anh, thật muốn nhéo tai anh ta rồi xoay vòng vòng luôn.

Mạnh Cảnh Vần không hề xấu hổ gật đầu, “Không sai!”

“Không có nội dung, không có ý mới, không đẹp tẹo nào!” Đỗ Tiểu Mạn quệt miệng ghét bỏ.

“Đây gọi là hấp dẫn đấy em yêu!” Mạnh Cảnh Vần nhìn tha thiết mong người tới chà đạp, “Anh cũng đăng kí giúp em rồi.”

Tiền trăm hậu tấu! Cô trừng mắt liếc nhìn anh chàng kia một cái, biến suy nghĩ trong đầu vừa nảy thành hành động. Kiễng chân, một tay nhéo tai anh: “Chưa thương lượng với em một tiếng đã đăng kí, ngộ nhờ người ta nghe thấy không muốn vào ăn thì làm sao đây hả? Còn nữa còn nữa, tên như thế không giống em lắm chủ.” Bình tĩnh lại, cô muốn dựa vào bản thân mình làm nên!

Mạnh Cảnh Vần cười ha ha, “Cam đoan với em là mua may bán đắt.”

“Sao? Anh lấy gì để cam đoan? Không phải anh định bảo nhân viên công ty anh đến ăn đấy chứ, lợi nhuận đến lợi nhuận đi đều là người một nhà, tiền lời bằng không.”

“Ngừng ngay, bọn họ dám ăn bánh ngọt uống trà chiều à? Thấy bọn họ tới em cứ lấy gấp đôi số tiền cho anh, khỏi nể mặt anh làm chi.”

Trên trán Đỗ Tiểu Mạn chảy một giọt mồ hôi lạnh xuống, “Có ông chủ như anh là bi kịch của bọn họ.” Nói xong đột nhiên cô bắt đầu đánh giá anh từ trên xuống dưới một lượt, đến lúc Mạnh Cảnh Vần cảm thấy không được tự nhiên cô mới cất tiếng: “Ông xã à...”

“Hửm?” Mạnh Cảnh Vần run một cái, không dám động đậy, tiếp tục cọ vai cô.

Mất thấy chồng mình thuận theo, cô yên lặng mở miệng: “Vậy từ nay về sau tiệm này do anh quản lý?”

“... Không thành vấn đề.” Yêu cầu của vợ là phải tuân theo, anh tiếp tục mon men, thuận tiện hôn cô một cái.

Cô vỗ vỗ đầu con “Chó lớn” này, “Em chỉ cần chịu trách nhiệm phòng bếp?”

“... Đương nhiên.” Tâm nguyện của vợ là phải hoàn thành, anh cố gắng hôn lên môi vợ mình một cái.

Vâng, người tài nhiều thì phải chịu vất vả thôi! Đỗ Tiểu Mạn cười trộm cụng trán anh một cái, “Anh muốn ăn bánh ngọt cũng phải chi tiền gấp đôi nhé.”

Nháy mắt Mạnh Cảnh Vần kêu rên rầm rừ: “Bà xã, đây là loại đãi ngộ gì thế?”

“Gi? Anh nói mà, người của công ty anh đến thì phải thu gấp đôi tiền còn gì. Những người khác thì em không biết, còn anh thì em có thể bắt được.” Đỗ Tiểu Mạn cười không khép miệng, chỉ hận bây giờ không có giường để cô lăn lộn vài vòng. Ai dè, dùng đồ ăn để trêu chọc anh chồng này khiến cô vô cùng vui vẻ.

Chuyện cửa hàng đã giải quyết xong, bây giờ Đỗ Tiểu Mạn hoàn toàn đắm chìm vào việc sáng tạo đồ ngọt, phải làm ra vài món chiều bài cho tiệm. Còn Mạnh Cảnh Vần thì đắm mình vào việc tìm hiểu cách chế biến sò biển, bởi vì Đỗ Tiểu Mạn mà anh đã cố gắng hết sức mình! Vì thế, hai người chiếm cứ hai đầu của phòng bếp. Một bên vĩnh viễn là sò biển, một bên mãi mãi là các vị chocolate, trứng gà và các loại nguyên liệu khác.

“Hương được đó, nè, thật sự là anh không đi làm sao?”

“Đương nhiên, năm nay anh chưa sắp xếp công việc đâu, aiz, vợ à, bây giờ cho muối vào phải không?”

Nhìn thân hình cao lớn của Mạnh Cảnh Vần khom khom trong phòng bếp, Đỗ Tiểu Mạn hơi không kiên nhẫn, cô tận mắt chứng kiến món ăn đệ nhất của anh ấy rồi, nấu xong hoàn toàn không thể phân biệt trong món ăn có những nguyên vật liệu gì, so với chất độc thì tuyệt không hề khoa trương!

“Tiêu rồi, mau lật lại.”

Tay chân luống cuống đồ sò biển ra khỏi nồi, Mạnh Cảnh Vần phẫn nộ đồ thẳng chúng vào sọt rác. Đỗ Tiểu Mạn thấy anh bức bối lập tức đưa bánh ngọt lên, đồ dành vuốt ve, “Ngoan ngoan, anh bánh ngọt trước đi, làm không được cũng không sao đâu anh.” Dù sao sau này cũng là cô cầm muối.

Quả nhiên anh chồng của cô ngoan ngoãn bung bánh ngọt về phòng. Anh phát tiết bằng cách cắn bánh ngọt, mau mau tìm bí quyết học nấu ăn cấp tốc. AAAAA! Vì muốn nhanh chóng nuốt cô đầu bếp nhỏ vào bụng, anh phải bế quan tu luyện.

Không ra ngoài hai ngày liền, anh đã nấu món sò biển không đến nổi nào, chỉ có điều là nó chưa chín thôi. Mạnh đại gia vẫn không từ bỏ ý định, tinh thần hiếu chiến bị khơi dậy mạnh mẽ, chân không bước ra khỏi nhà, thời gian anh ở trong bếp còn nhiều hơn cả Đỗ Tiểu Mạn. Lại qua thêm hai ngày, sò biển của anh làm ra thì sặc và hương đều ồm ồm rồi, còn vị thì... Các này không thể trách anh được, không phải mặn phải thêm được, nếu ngọt thì phải thêm muối rồi châm thêm nước sao...

Trải qua một ngày tôi luyện mệt mỏi, trời còn chưa tối, Mạnh đại gia đã bắt cô đầu bếp nữ ngồi xuống bàn ăn. Thật ra Đỗ Tiểu Mạn đã sớm mềm lòng rồi, một người đàn ông cả ngày xoay vần trong phòng bếp không một câu oán hận, cô nâng cằm suy nghĩ, nếu như Mạnh Cảnh Vãn bùng ra một bản không quá tệ, mặc kệ hương vị có ngon không cô đều sẽ duyệt cho qua.

Luận trí nhớ, đại gia kia không tốt lắm, đồ ăn ngon như sò biển thì lại chỉ cần ăn một lần là nhớ mãi. Đỗ Tiểu Mạn trộm liếc gương mặt bình tĩnh kia một cái, bắt đầu nếm thử tài nghệ nấu bếp của anh. Quái, vị gì quái vậy, không nói đến bên dưới bị nát, đơn giản chỉ nói đến vị ngọt của ngô đã trở nên mặn chát chừa.

Sau khi Đỗ Tiểu Mạn nuốt miếng sò biển xuống, lập tức cười với Mạnh Cảnh Vãn: “Ngon lắm!”

“Thật à?” Mạnh Cảnh Vãn vừa muốn đoạt lấy đĩa thức ăn trong tay cô đã bị đè lại thưởng cho một nụ hôn. Anh lập tức quên đi việc “thưởng thức thành quả” của mình.

Miếng lưỡi quấn quýt, đây không phải lần đầu tiên Mạnh Cảnh Vãn dùng sức như thế nhưng Đỗ Tiểu Mạn vẫn đỏ mặt như cũ, như một cô nữ sinh trẻ tuổi ôm cổ anh.

Mạnh Cảnh Vãn dùng đầu mình cụng cô, “Vậy xem như anh được thông qua rồi?”

“...Ừm.” Sau này anh cứ ngồi chờ ăn là được rồi, phòng bếp gì đó thật tình không hợp với anh đâu. Trong lòng Đỗ Tiểu Mạn yên lặng chỉ định, cô níu lấy cổ anh nói: “Thứ bảy này tiệm sẽ khai trương, anh phải đến giúp đẩy nhé.” Cho tới bây giờ chỉ thuê một nhân viên thu ngân, không biết có đủ không nữa.

Đương nhiên, cuối cùng cô thua trong mắt anh, tùy anh đặt cái tên “Quán ăn bà chủ mạnh” treo trên cửa. Lúc mới bắt đầu, cô đều không thể ngăn được phải tự che mặt lại, nhưng bây giờ thì chai rồi. :))

“Được.” Mạnh Cảnh Vãn một lời đã định sẽ đến giúp đỡ. “Nhưng mà bà xã à, chuyện anh hứa với em đã hoàn thành, còn chuyện em hứa với anh thì sao đây?”

Đỗ Tiểu Mạn gãi gãi lên ngực anh như gãi tường, “... Được.”

Đôi mắt Mạnh đại gia sáng lên, anh vốn cho rằng cô sẽ tìm lý do lảng sang chuyện khác, hoặc tìm cơ để làm khó làm dễ anh, không ngờ cô lại đồng ý sáng khoái như thế.

“Ai da, ánh mắt anh nhìn như thế là có ý gì?” Đỗ Tiểu Mạn bò lên ghế sofa ngồi, “Một khi em đã nói là sẽ làm, chuyện đã đồng ý với anh rồi đương nhiên cũng sẽ làm thôi.”

Phẩm chất này của vợ anh cực kì vĩ đại!!! Mạnh đại gia sờ cằm tự hỏi sau này có nên lừa cô vài hiệp ước bất bình đẳng không... vậy chẳng phải cả cuộc đời của anh viên mãn rồi sao?

“Chúng ta ra ngoài ăn tối anh nhé?” Thành phẩm của cô toàn là đồ ngọt, còn thành phẩm của anh thì... đó không phải thành phẩm, thừa dịp trời vừa tối ra ngoài kiếm chút đồ ăn, không nên ngược đãi dạ dày.

Mạnh Cảnh Vãn cũng đói, nhưng anh càng muốn trực tiếp ôm người lên lầu hơn cơ! Cuối cùng, một tay nắm tay vợ, một đường đưa xe đi tìm đồ ăn. Vừa ăn vừa nói đến việc đã lâu bà xã chưa chế biến cho anh một bản đồ ăn lớn, đầu bếp tiệm này hoàn toàn không thể so được với vợ anh.

Vợ ơi, làm bà xã vui vẻ là trách nhiệm của người làm chồng mà! Đương nhiên, mục đích lớn nhất của anh là tối này về chén “Bữa tiệc lớn” cơ.

Đỗ Tiểu Mạn rất căng thẳng, bình thường không uống rượu mà hôm nay cũng uống liên tục mấy ly rượu nho để giúp bản thân dũng cảm hơn. Vừa nãy nhìn thấy ánh mắt của Mạnh Cảnh Vãn nhìn cô như đang nhìn “sò biển”! Hu hu, thật đáng sợ!

Mạnh Cảnh Vãn chỉ chống cằm nhìn bộ dáng ngà ngà say của cô đầu bếp nhỏ, thật sự là càng thêm mê người. anh không có ý mời rượu, nhưng nếu anh không nhìn ra suy nghĩ của cô thì còn nói gì đến chuyện anh thích cô nữa?

Dường như cả chai rượu chui hết vào bụng cô, cuối cùng cô bị anh ôm về nhà. Mơ mơ màng màng có người cởi giày của cô, sau đó, sau đó hoàn toàn không còn cảm giác gì nữa.

Ngày hôm sau, mới tờ mờ sớm, Đỗ Tiểu Mạn đã mở mắt dậy. Cô xoa xoa huyết thái dương, cố gắng giãy dụa đứng dậy.

“Bà xã, tửu lượng của em kém thật.”

Cô bị âm thanh kể bên truyền đến làm giật mình, ngã lại xuống giường. Mạnh Cảnh Vãn nghiêng người nằm kế bên cô, “Uhm, tửu lượng đã kém coi như xong đi, sao rượu phẩm (tính cách sau khi uống rượu) cũng tốt vậy? Bằng không, bây giờ anh có thể nói em mượn rượu làm càn, tối qua đã phi lễ anh rồi.”

Ai dò! Tên này lại bắt đầu ấu trĩ rồi! ㄟ(￣▽￣)ㄟ

Mạnh Cảnh Vãn thấy cô bắt đầu xuất thần, không khỏi hơi tức giận cắn cắn môi cô, sau đó từ từ chuyển đến tai, nhẹ nhàng nói: “Anh muốn nhận phần

thường.”

Tác giả: Thật sự mệt quá ٭ (͡° ͜ʖ ͡°) ٭. Máy bạn có muốn họ lăn trên giường không... Có muốn để Mạnh đại gia viên mãn không... ٭ (͡° ͜ʖ ͡°) ٭

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 21

Editor: Thanh Na

Anh vốn muốn cho cô đầu bếp nhỏ nhà anh uống chút rượu rồi sau đó, hí hí... Đáng tiếc, Đỗ Tiểu Mạn ngủ say như chết. Anh đã ngấm cô cả đêm rồi. Cô ngủ rất ngoan, nằm co thành một cục, ngáy o o, nửa đêm không hề tỉnh giấc. Mạnh đại gia tỏ vẻ bản thân vô cùng bất đắc dĩ ٭ (͡° ͜ʖ ͡°) ٭

Nhịp tim của bà chủ Đỗ đập rất nhanh, ông chủ Mạnh cách cô quá gần, hơi thở của anh cứ phả vào tai cô, hơn nữa anh, anh, anh... “Úm!” Cô nhịn không được ưm một tiếng, bởi vì Mạnh Cảnh Vãn cắn cắn vành tai cô sau đó ngậm vào miệng mút nhẹ.

Anh không cho cô thời gian nghĩ đến việc chạy trốn, nhẹ nhàng dời xuống môi, dịu dàng hôn cô. Chỉ là hai cánh môi gặp nhau, đọng đầy tình cảm. Anh khẽ mút cánh môi dưới của cô, dùng đầu lưỡi của mình để mô tả cánh môi cô, sau đó từ từ thăm dò vào miệng cô dây dưa không dứt.

Váy ngủ của Đỗ Tiểu Mạn đã vén lên đến mông, tay Mạnh Cảnh Vãn lướt qua chân cô đi thẳng lên vuốt ve mông Đỗ Tiểu Mạn. Toàn thân cô run lên, không tự chủ được muốn tránh đi. Váy ngủ đã bị anh cởi khỏi cánh tay, lửa nơi đáy mắt anh như có như không, bàn tay của anh chụp lên ngực mềm mại của cô, đồng thời ngậm lấy chơi đùa bên còn lại. Toàn thân như có một dòng điện kì lạ chạy qua, Đỗ Tiểu Mạn cắn môi để kìm chế không bật ra tiếng rên rỉ của mình, mãi cho đến khi bị anh ta cắn khẽ một cái.

“Úm.” Anh ta chắc chắn là chó!!! Sao lại thích cắn người ta quá thế!! Hu hu u, không lẽ hôm nay cô sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn sao?!

“Tiểu Mạn...” Giọng nói của anh khàn khàn mang theo nét gọi cảm, khiến lòng cô ngứa ngáy khó nhịn. Tay anh đi đến đâu thì chỗ đấy như có lửa thiêu đốt.

“A, anh nhẹ một chút đi...” Nghe nói là đau lắm đó! Đỗ Tiểu Mạn vốn nhất gan, sao bây giờ không có rượu cho cô uống vài ly nhỉ?

Nụ hôn của anh từ ngực lướt xuống bụng cô, sau đó cô dùng tay mình giữ lấy đầu anh, lời nói đã đến bên môi nhưng lại không thể nào thốt nên lời.

Mạnh Cảnh Vãn chống người lên, ngậm lấy môi của cô, mang theo một chút cuồng dã và ngang ngược, dường như muốn ép khô hết không khí trong phổi cô. Đỗ Tiểu Mạn cảm giác mình đã trải qua cả thế kỉ, con “Chó sói lớn” này mới miễn cưỡng hài lòng nhà cô ra. Khuôn mặt hồng hồng, ánh mắt mê ly cho thấy cô đã hoàn toàn bị nhấn chìm trong dục vọng.

Thấy vợ mình vẫn còn chưa phục hồi tinh thần, Mạnh Cảnh Vãn cảm thấy bụng mình lại thất lại một lần nữa, đương nhiên là nhịn không được tách chân cô ra =, =. Môi anh lưu luyến di chuyển qua lại trên chân vợ mình, thật sự cô có đôi chân rất đẹp. Trong nháy mắt, Đỗ Tiểu Mạn cảm nhận được anh đang hôn lên khắp thân thể của mình, lần đầu nắm vị dục vọng. Đỗ Tiểu Mạn không nhịn được kêu lên mấy tiếng rên rỉ nho nhỏ.

“Vợ à...”

“Úm?” Á! Cô vừa nhìn thấy cái gì rồi? Đỗ Tiểu Mạn theo phản xạ che hai mắt lại, “Ôi, em... em sẽ bị đau mất hột mắt...”

Gân xanh trên trán Mạnh Cảnh Vãn muốn nhảy dựng lên, cực kì thông thả tiến vào cô.

“Á, đau anh à...” Mới tiến vào một chút, cô đã dùng tay chống lên ngực của anh ngay, sắp chảy cả nước mắt, “Hu hu, anh mau đi ra đi.”

Anh kiên nhẫn mười phần chờ cô thích ứng, đồng thời không ngừng hôn cô, giúp cô buông lỏng cơ thể. Cái anh muốn là cô thật sự tận hưởng lần đầu tiên...

Anh dịu dàng trì hoãn, cô tức tức đáp lại...

Cao triều qua đi, cô hí húp một môi nằm sấp trên ngực anh, ní non: “Ông xã, hình như em thật...”

“Sao? Em nói gì?” Mạnh Cảnh Vãn theo mái tóc dài của cô, vuốt ve làn da mềm mại. Bây giờ tinh thần anh vô cùng phấn khởi, anh quyết định lát nữa sẽ mở lòng từ bi làm một bữa tiệc lớn cho bà xã!

“Không có gì đâu ạ.” Đỗ Tiểu Mạn nuốt lời muốn nói xuống, trên người toàn là vị của anh, toàn thân cứ sệt sệt sao í, “Em muốn đi tắm một chút.”

“Không nói à? Đã không chịu nói còn đòi đi tắm rửa?” tay Mạnh đại gia bắt đầu không an phận.

Đỗ Tiểu Mạn sợ lắm, vội vàng khai hết, cô vốn cho rằng đây sẽ là một thông báo vô cùng cảm động, vậy mà với hai người bọn họ thì chẳng có tí lằng mạn nào, đúng là cứng quá hóa hồng, “Lời em muốn nói, đó là, thật sự em rất rất yêu anh.”

“Anh biết mà.” Mạnh đại gia dương dương đắc ý xuống giường trước rồi ôm ngang cô lên, “Đi tắm rửa thôi nào.”

“Ái.” Sợ quá.

“Anh giúp em tắm.” Cười gian.

“Không cần vậy đâu!” Và hiển nhiên, cô đầu bếp nữ không đầu lại Mạnh đại gia, vì vậy chỉ hét thảm lên được một tiếng rồi bị giam phía sau cánh cửa phòng tắm.

Từ sau hôm ấy, hai vợ chồng trẻ bắt đầu chính thức bước vào quỹ đạo cuộc sống ngọt ngào dành cho hai người. Buổi sáng là Mạnh Cảnh Vãn đánh thức Đỗ Tiểu Mạn dậy, sau đó cùng ăn sáng rồi đi làm.

Đúng bảy giờ sáng thứ bảy ngày hai mươi tám “Quán ăn bà chủ Mạnh” được cắt băng khai trương!

Không thể không nói cái tên này quả thực rất thu hút người khác, phần lớn là mấy cô bé đi ngang qua nhìn thấy tên tiệm thì bước vào dạo một vòng, ngoài ra còn có chính sách cho khách nếm thử miễn phí ba ngày đầu khai trương. Không phải cô khoe đâu nhưng mà có rất ít nữ sinh có thể không chế được sự hấp dẫn có chocolate.

Đây là bảo bối trấn tiệm của cô... Bánh ngọt chocolate đậm đặc chính là dùng mãi không chán.

Sau khi khai trương quán, cô bắt đầu tuyển hai sinh viên làm việc, còn cô thì chỉ chuyên tâm ở trong bếp làm bánh ngọt – chuyện mà cô thích nhất. Đến trưa thì mang com trưa đến cho “Mạnh tiên sinh” ở cách vách, đó là việc làm hàng ngày của cô.

Bên ngoài cửa hàng có trang trí một đồng hồ báo thức, cứ đến đúng mười hai giờ mỗi ngày sẽ reo lên.

Từ trước đến giờ cô vẫn nghĩ đây là Mạnh Cảnh Vãn cố ý mang đến để nhắc nhở cô đến giờ mang com sang cho anh rồi.

“Chị Tiểu Mạn, đến giờ rồi chị ơi.”

Xem đi! Ngay cả nhân viên trong tiệm cũng là tâm phúc của Mạnh đại gia luôn rồi kìa! Đáng giận! Đỗ Tiểu Mạn chu miệng nhỏ, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện mang cà mèn sang cho ông xã nhà mình cùng ăn com trưa.

Đỗ Tiểu Mạn quen thuộc bước vào tòa nhà, ngẫu nhiên có vài nhân viên đi ăn com gạt đầu chào cô khiến cô được người yêu thích mà phát sợ. Một đường đi lên tầng cao nhất, cô bỗng dừng phát hiện hôm nay yên tĩnh hơn mọi hôm rất nhiều. Cực kì kỳ quái.

Lượn qua một vòng chẳng thấy bóng dáng một ai cả, đang lúc cô cảm thấy lạ thì một trợ lý bước ra từ thang máy, vừa tìm được tư liệu vừa bước đi, khoe mắt chột bắt gặp bóng dáng Đỗ Tiểu Mạn, lập tức chạy đến trước mặt Đỗ Tiểu Mạn, khóc lóc kể lể: “Chị dâu, hôm nay lão đại thật đáng sợ, bây giờ lão đại vẫn còn đang họp dạy dỗ tụi em đó chị, sắp ba tiếng đồng hồ rồi đó ạ.” Ánh mắt kia như muốn nói “Nếu chị không nhanh chóng đến phòng họp giải cứu tụi em thì chị chính là đồng lõa với tên Mạnh đại ma vương kia.”. Sức tưởng tượng của Đỗ Tiểu Mạn vô cùng phong phú, phải nói thêm là cô cũng sợ Mạnh Cảnh Vãn nổi giận lắm. Chợt thấy anh ấy bình thường thích bán manh, nhưng chỉ cần đến lúc quan trọng, anh ấy hung dữ một chút là cô tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn nghe lời, tuyệt không dám cãi một câu.

Vậy nên Đỗ Tiểu Mạn xin phép rút lui, “Vậy thì lát nữa chị ghé sau nhé?”

“Đừng mà! Chị dâu ơi T.T! Cô bé trợ lý chỉ còn thiếu nước ôm đùi bà chủ thôi, nếu lão đại không chấm dứt hội nghị này thì tất cả mọi người đều phải chịu đủ tàn phá về cả tinh thần và thể xác đấy ạ!

“Em muốn chị đến phòng họp với em à?” Đỗ Tiểu Mạn nhắm mắt hỏi lại.

Cô bé trợ lý gạt đầu như gà mổ thóc, “Chị dâu, bên này nè chị.”

Được rồi, com trưa còn trong tay cô, không sợ anh!

Tới giờ Đỗ Tiểu Mạn vẫn chưa đến những nơi khác trong công ty, vĩnh viễn cô chỉ có một đường đó là đến tầng cao nhất của tòa nhà này, hai điểm một đường. Cho nên vào thang máy xuống lầu, cô hét nhìn đồng rồi lại nhìn tây.

“Chị dâu, đến rồi ạ.”

“Uhm” Đỗ Tiểu Mạn lên tiếng, đưa tay đặt lên nắm cửa, “Có cần phải gõ cửa trước không?”

Cô bé trợ lý khó quyết định, cuối cùng gạt đầu một cái.

Đỗ Tiểu Mạn gõ cửa hai cái, sau đó cẩn cẩn thận thận đẩy cửa ra, trong nháy mắt mơ hồ cô thấy có cái gì đó bay thẳng tới chỗ cô đang đứng.

May mà cô chỉ mới hé cửa thôi, vật kia nện mạnh vào cửa rồi rơi xuống đất. Cô cúi đầu nhìn thử, là một phần văn kiện. Xem ra hôm nay quả thật Mạnh đại gia rất giận dữ, Đỗ Tiểu Mạn lui về sau hai bước chuẩn bị đào tẩu. Vừa quay đầu lại đã bị ánh mắt của cô bé trợ lý làm cô có cảm giác áy náy. Được rồi! Ông xã nhà mình ăn hiếp người ta, cô làm vợ không thể trốn tránh được. :(

“Còn chưa chịu vào à?” Tiếng Mạnh Cảnh Vãn âm trầm như bùa đòi mạng người ta.

Đỗ Tiểu Mạn do dự đẩy cửa ra, hơi lúng túng hươ hươ tay, “... Hi.”

Trong phút chốc, biểu cảm trên mặt Mạnh Cảnh Vãn lập tức thay đổi. Đầu tiên là ánh mắt điên tiết bắn về phía sau lưng Đỗ Tiểu Mạn, sau đó bước nhanh tới cạnh vợ cầm lấy cà mèn.

“Hôm nay sao em đến sớm thế?”

“Sắp mười hai giờ rồi rồi anh, còn sớm sao?” Đỗ Tiểu Mạn nhỏ giọng nói: “Anh còn định họp bao lâu nữa?”

Con trùng tham lam trong dạ dày Mạnh Cảnh Vãn bị quấy rầy chẳng còn biết trời đất gì, anh lập tức vung tay: “Tan họp!”

Chị dâu vạn tuế!

Một đám nhân viên tham gia cuộc họp trong lòng nhất tề hoan hô.

Đỗ Tiểu Mạn ho nhẹ một tiếng, kéo cánh tay Mạnh Cảnh Vãn, “Chúng ta ăn cơm trưa nào.” Kế hoạch giải cứu thành công ^.^! A a a a! Cô trộm làm tư thế chiến thắng với đoàn người đang nổi đuôi nhau ra khỏi phòng họp kia.

Mạnh Cảnh Vãn sao lại không biết được chút tâm tư nhỏ của cô kia chứ? Nhưng thấy vợ vui vẻ như thế thì “Úm” hôn trộm một cái vậy. Đỗ Tiểu Mạn liếc mắt trừng anh một cái, nhưng lại hơi lo lắng hỏi thăm anh, “Ông xã à, có phải công ty xảy ra chuyện gì không?”

Mạnh Cảnh Vãn không thèm so đo với người phụ nữ suốt ngày muốn công ty của anh đóng cửa, anh chỉ lăm bắm vài câu rồi một tay cầm hộp cơm, một tay kéo bà xã, “Anh nghỉ ngơi chỉ có một thời gian ngắn thôi mà mấy tên kia đã muốn ngửa da rồi, không sao đâu, bọn họ chỉ là lâu rồi không được dạy dỗ thôi.”

“Thật à?”

“Đương nhiên, nếu em còn không ăn cơm với anh thì để anh gọi bọn họ lại họp thêm một tiếng nữa nhé.”

Oa! Cô không thèm chấp nhặt với tên tham ăn luôn đối bụng này đâu, lúc này toàn thân chồng cô toàn là thuốc nổ, chỉ cần châm một cái là nổ ngay. Không đến một phút, cô đã vui tươi hơn hờ đứng dậy khoe khoang, “Hí hí, hôm nay em làm thịt viên xào cà chay*đấy.”

Thịt viên xào cà chay http://image.haochi123.com/S_Caipu/Pic/Pic41406.jpg

Mạnh Cảnh Vãn khẽ nhú mày, món mới à? Sao lại là chay? “Em biết anh thích ăn thịt mà.” Ví dụ như em. . .

Rốt cuộc, cô đầu bếp bị anh đòi hỏi đến phát bực, cầm cánh tay anh cắn mạnh một cái! Cho anh thích ăn thịt nè! Hừ!

Tác giả: Viết thịt tui gặp nhiều trở ngại quá các bạn ạ... Tui không dám viết quá rõ... Vậy nên nó thành như thế đó...

Lăn... Nằm trên đất lăn...

Không được ghét bỏ đoạn thịt vụn ngắn ngủi này đâu đấy...

À, mọi người có thể tự mơ mộng mà ټ (͡ ▽ ͜) ټ

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 22

Editor: Thanh Na

Biết rõ dạ dày Mạnh Cảnh Vãn lớn, cô cố ý làm nhiều thêm một chút. Còn bản thân thì chỉ ăn vài đũa rồi chống cằm nhìn chồng mình ăn như lang như hổ.

“Khụ!”

“Ăn từ từ thôi, em nào có giành ăn với anh.” Đỗ Tiểu Mạn đưa nước, vỗ vỗ lưng cho anh thuận khí.

Mạnh đại gia hưởng thụ sự phục vụ của bà xã, đầy gọi là sảng khoái về mặt tinh thần, “Bà xã, chiều nay em đừng về quán nữa, ở lại hợp với anh nhá?”

“Cái gì, việc này thì anh tự mình hưởng thụ đi =,=” Đỗ Tiểu Mạn tỏ vẻ ghét bỏ cách xa chồng mình ba bước, nhìn máy tính cách đó không xa, cô bèn ngồi vào chiếc ghế ông chủ vẫn ngồi, thoải mái xoay một vòng.

Bị vợ từ chối yêu cầu, Mạnh Cảnh Vãn bất mãn bấu môi rồi vùi đầu vào ăn cơm tiếp.

“... Mạnh Cảnh Vãn! Anh chụp ảnh em lúc nào thế hả?” Đỗ Tiểu Mạn chỉ đưa nhẹ con chuột, background hiện lên hình ảnh cô đang say ngủ vô cùng rõ ràng.

Lúc này ông chủ Mạnh chột dạ sắc mặt, “Khụ khụ, là lúc em ngủ đấy.” Gọi thế nào cũng không chịu dậy, ngủ say như heo.

Đỗ Tiểu Mạn phồng miệng hờn dỗi một lúc lâu, “Em cũng muốn chụp ảnh em là ảnh nền, mau, mau để em chụp cái nào.” Tượng ăn không bỏ này của anh được nè! Có thể cân nhắc!

Mạnh Cảnh Vãn nhanh chóng cầm chén xoay đầu đi, đưa lưng về phía Đỗ Tiểu Mạn, keo kiệt không cho cô chụp ảnh mình.

Đỗ Tiểu Mạn cũng không giận, cười ha ha chụp ảnh phía sau lưng anh, dù sao đi nữa sau này cũng sẽ có cơ hội chụp được tượng ăn không bỏ kia thôi.

“Đúng rồi, ông xã à, sao em không hề nghe anh đề cập gì đến bố mẹ anh vậy?”

“Còn bố mẹ anh cái gì? Gọi là bố mẹ thôi!” Mạnh Cảnh Vãn nhún nhún vai, “Anh còn không biết bọn họ đang tiêu dao khoái hoạt trong xó xỉnh nào rồi, không có chuyện gì lớn thì bọn họ không về đâu.” Anh liếc mắt nhìn cô đầu bếp nhỏ nhà anh, an ủi cô: “Không sao đâu, chỉ cần em làm một bữa thật ngon thôi thì đã có thể thu phục hai người kia rồi.”

À, đây gọi là cha nào con nấy đó có phải không?

“Ha ha, vợ à, em đã nghĩ xa vậy sao? Muốn gặp họ lắm à?” Mạnh Cảnh Vãn đặt cơm trưa xuống, đi đến sau lưng ân cần xoa bóp cho Đỗ Tiểu Mạn.

Đỗ Tiểu Mạn đỏ mặt tránh né vấn đề, “Đám bên này, cả chỗ kia nữa!” Mạnh Cảnh Vãn dùng lực tay rất tốt, cô thoải mái đến mức muốn ngủ luôn.

“Bà xã à, vậy đến buổi tối thì đổi lại em làm cho anh thoải mái nhé. ^ _ ^” Mạnh Cảnh Vãn vui vẻ phục vụ cho vợ, đồng thời không quên tranh thủ phúc lợi cho bản thân.

Cô không để ý lời anh nói, chỉ lười biếng gật gật đầu, “Ừ ừ, mau xoa vai cho em đi.”

Trong lòng Mạnh đại gia như có ánh mặt trời soi chiếu, tiếp tục làm nũng: “Bà xã ơi, vậy lát nữa em đừng về quán nữa, ở lại giúp anh, nhé?”

“Không được đâu.” Đỗ Tiểu Mạn lắc đầu liên tục, “Hàng trong quán ảng chừng không đủ, em phải về làm thêm một lượng bánh ngọt nữa.”

“Buôn bán tốt lắm sao?” Thật ra trong lòng anh thầm mong tiệm bánh ngọt này mau mau đóng cửa cho rồi.

“Đúng, đúng, vị trí tốt quả nhiên có khác!” Đỗ Tiểu Mạn vui vẻ ôm Mạnh Cảnh Vãn hôn anh một cái.

Hôn dỗi trong lòng Mạnh đại gia nhanh chóng tan thành mây khói, anh nâng cằm cô lên, tiếp tục nụ hôn vừa rồi. Thật tình anh rất muốn ăn cô ngay tại chỗ...

“Chú chó lớn xác” nào đó được vượt thuận lòng thì tinh thần sáng láng tiếp tục đi đến phòng họp ngược nhân viên, Đỗ Tiểu Mạn cũng chậm chạp đi bộ về quán nhỏ của mình.

Hai ngày trước cô vừa nghĩ ra món bơ cuốn chocolate, bên trong là chocolate bơ, tầng ngoài cùng thì bọc thêm quả hạch và chút chocola, lượng tiêu thụ của món này liên tiếp tăng cao, đến chính cô là người làm sau khi làm xong một mẻ bánh thì cũng nhịn không được nhón một cái. Sau khi đi vào phòng bếp, Đỗ Tiểu Mạn xoa xoa cái bụng nhỏ của mình, buồn bực thở dài. Tên tham ăn kia lấy tặc tham ăn cho cô luôn rồi, huhu!

Cô rửa tay xong, bắt đầu chuẩn bị làm bánh ngọt hình bọ biển, lúc cô đang ra sức đánh trứng gà thì một cô bé bên ngoài vào gọi cô: “Chị Tiểu Mạn, bên ngoài có một anh tên Đường Văn Nhất bảo quen chị ạ.”

“À được rồi.” Đỗ Tiểu Mạn vội vã rửa tay, cời tạp dề rồi đi ra ngoài.

“Hi.” Đường Văn Nhất thấy thái dương của cô còn dính bột mì thì không phúc hậu che miệng lại cười một tiếng.

Đỗ Tiểu Mạn theo hướng tay anh ta chỉ luống cuống dùng tay lau đi, “Kéo thật, sao anh biết tôi ở đây thế?”

“‘Quán ăn bà chủ Mạnh đấy’, nhất định là do Mạnh Cảnh Vãn bắt cô dùng cái tên này, có đúng không?”

Cô không biết xấu hổ lại còn cười, “Anh ngồi đi! Tôi vào pha anh ly cà phê nhé, anh có muốn ăn gì không?”

“Tùy ý.”

“Sao? Tùy ý? Moka cũng uống à?” Đàn ông bình thường không thích những thức uống có bọt ở phía trên lắm nhỉ?

“... Lam Sơn đi.”

Đỗ Tiểu Mạn lập tức cười híp mắt xoay người ra sau quầy bar. Từ sau khi ở cùng một chỗ với Mạnh Cảnh Ván, số lần cô pha Lam Sơn nhiều hơn cả. Lâu lâu cô cũng dụ anh uống chút Moka hay Cappuccino, tuy cô về ghét bỏ nhưng anh vẫn rất nể tình cô mà uống sạch trơn, không còn một giọt. =..=

Chỉ lát sau, Đỗ Tiểu Mạn mang đồ uống đi ra, “Đây là cà phê của anh, còn đây là bánh ngọt chiêu bài của tiệm tôi đây.”

Đường Văn Nhất nói tiếng cảm ơn, sau khi nếm vị cà phê thì giờ ngón cái lên, “Rất đúng vị.”

Đỗ Tiểu Mạn phóng khoáng nhận lời khen.

“Khang Nghiên Đình đã nói tôi biết cô đã kết hôn rồi, ha ha, động tác của Mạnh Cảnh Ván nhanh thật.” Anh ta buông ly cà phê xuống, “Tôi mới xuất hiện lần đầu thôi mà, ngay cả trò hay cũng chưa kịp xem.”

Đỗ Tiểu Mạn đỏ mặt, “Tôi cũng không ngờ lại kết hôn nhanh đến thế.”

“Vợ an hem tốt của tôi, tức là cô bạn thân của cô đó, cứ bắt tôi phải hỏi thăm...” Sau đó anh ta hơi dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn cô: “Cô có hạnh phúc không?”

“... Sao lại nói chuyện cảm động thế chứ?” Ma xui quỷ khiến thế nào Đỗ Tiểu Mạn cảm thấy rất ảm áp, rất cảm động. “Uhm, anh ấy đối với tôi rất tốt.”

“Vây là tốt rồi, thế là tôi cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ.” Đường Văn Nhất nhún nhún vai, anh ta uống một hớp cà phê lớn âm thầm thưởng thức tay nghề pha cà phê của Đỗ Tiểu Mạn không thôi, “Lần sau tôi đến có thể thử mời tôi ly Moka chứ?”

Đỗ Tiểu Mạn cười cong cả mắt “Không thành vấn đề.”

“Uhm, tôi đi nhé, bằng không hai người bên kia sẽ chặt tôi thành tám miếng mất thôi.” Đường Văn Nhất vừa đứng lên, nhìn cô gái chỉ đứng đến bả vai mình. Mạnh Cảnh Ván ra tay quá nhanh, bằng không nếu anh ta sớm thưởng thức qua tài nghệ nấu nướng của Đỗ Tiểu Mạn cũng sẽ đồ cái rằm mất thôi. Anh ta mỉm cười, “Chào tạm biệt hẹn gặp lại sau.”

Đỗ Tiểu Mạn phát phát tay, “Bye bye.” Tiễn bước Đường Văn Nhất, cô quay đầu nhìn hai người bán hàng duy nhất trong tiệm, thấy bọn họ ra về gắng sức làm việc vô cùng bận rộn thì cố nhịn cười bước vào bếp.

Rõ ràng là cô phỏng vấn nhận vào làm mà! Tại sao cả đám này đều bị tên tham ăn kia mua chuộc vậy? Cô buồn cười bắt đầu làm bánh tiếp, bọn họ đã ra sức làm việc cho ông chủ Mạnh như thế thì hai cái bánh ngọt vừa ra lò này khao bọn họ vậy.

Chưa bao giờ nghĩ đến, cùng đi làm cùng tan tầm với người mình thích cảm giác lại thích thú đến thế. Lúc chàng vạng tối, Đỗ Tiểu Mạn trông ngóng Mạnh Cảnh Ván đến đón, mỗi lần đến đón anh đều hét lên “Vợ ơi, về nhà!”... Chỉ một lời nói thôi cũng khiến lòng cô ảm áp, hạnh phúc vô cùng.

Ngày hôm nay Mạnh đại gia vừa vào cửa đã bày ra vẻ mặt oán phụ bị vứt bỏ, Đỗ Tiểu Mạn nhìn anh như thế không hiểu sao lại sinh ra cảm giác áy náy. Đường như cô thấy cả cái đuôi và hai tai của anh đang cụp xuống.

“Làm sao thế?” Cô cố kiễng chân lên xoa xoa đầu anh.

Mạnh Cảnh Ván nắm cổ tay cô, nói như ác bá: “Nhớ em! Về nhà về nhà thôi!”

“A, anh chờ một chút.” Đỗ Tiểu Mạn xông về phía phòng bếp, cầm trên tay ly soda ô mai đi ra, “Đi thôi.”

Anh ngẩn người, đuổi kịp bước chân của cô, sau khi cả hai ngồi vào xe xong anh mới hỏi: “Đây là cho anh à?”

“Đúng vậy, có một ít thành phẩm...” Thật ra là cô không có ý để lại cho hai cô nàng làm việc vất vả kia nên đành chạy ù ra ngoài.

“Phía trên có gì thế? Kem hả?” Mạnh đại gia không hổ là tham ăn lâu năm, mới nhìn thoáng một cái đã nói ra đáp án rồi, thật làm cô không có chút thành tựu gì cả.

Đỗ Tiểu Mạn mặt mũi gât đầu, “Ừa, là kem đó... Ăn ngon không?”

Tình tình trẻ con của Đỗ Tiểu Mạn làm lòng Mạnh Cảnh Ván lớn tiếng gào thét khen để thương quá! Anh tùy ý để ly qua một bên, kéo cô qua, bàn tay giữ chặt lấy ót cô, hôn thật sâu.

“Um, um!” Đỗ Tiểu Mạn nuốt phần kem mà Mạnh Cảnh Ván vẫn chưa nuốt xuống! Lại dám dùng cách này để trả lời cô! Đồ đàn ông nham hiểm!

Mạnh Cảnh Ván thỏa mãn buông cô ra, anh đã nhớ vợ từ trưa tới giờ rồi, còn cô nàng không tìm không phổi này không biết có nhớ anh chút nào không.

“Mau lái xe!” Đỗ Tiểu Mạn bị anh nhìn đến ngượng, vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bàn tay nho nhỏ thuận tiện đưa ra nhéo nhéo bắp đùi anh.

Giời lắm! Chẳng lẽ cô đầu bếp nữ nhà anh không biết là làm chuyện xấu phải trả giá đắt sao! Com tối gì gì đó còn chẳng hấp dẫn bằng vợ anh đâu! Mạnh đại gia giữ lấy tay cô không tha, sau đó chân đạp ga một đường bão tố về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 23

Editor: Thanh Na

Sau khi dừng xe xong, Mạnh Cảnh Ván liền cởi dây an toàn ra, đợi chờ Đỗ Tiểu Mạn là một nụ hôn triển miên không dứt. Đối với việc động chút là hôn của chồng mình, cô đã quen rồi.

“Á, anh đừng làm rộn, com còn chưa nấu kia.” Nếu chờ thêm một lúc nữa thì đoán chừng phải bảy, tám giờ mới có thể ăn được.

Hai tay Mạnh Cảnh Ván dùng sức đặt cô lên đùi mình. Dục vọng nóng rực của anh khiến cô thấy sợ, uốn người muốn mở cửa xe.

“Tiểu Mạn!”

Không được dung túng anh nữa! Xe mà rung thì thật xấu hổ! Hai dòng chữ này cứ lặp đi lặp lại trong đầu Đỗ Tiểu Mạn, cô dùng hết sức đẩy cánh tay như gọng sắt này ra, “Em, em, em phải vào nhà.”

Mạnh đại gia nhìn mặt cô đỏ đến mang tai, đôi tay hơi nói ra, vì vậy lập tức thấy vợ mình chạy như điên vào nhà, khiến anh cực kì vui vẻ. Có một cô vợ da mặt mỏng như thế, đùa giỡn chính là lạc thú vui nhất đời! Anh bình tĩnh rồi nuốt tiếc khóa xe, đi tìm cô đầu bếp nhỏ nhà anh vậy.

“Ông xã, tối nay ăn nui nhé?” Nghe thấy tiếng bước chân của Mạnh Cảnh Ván tới gần, Đỗ Tiểu Mạn từ trong phòng bếp lộ đầu ra. Có sẵn nui rồi, bây giờ làm vừa nhanh vừa tiện.

“Được.” Mạnh Cảnh Ván chợt nhìn thấy đôi dép lông xù mang ở nhà trên chân cô, trên trán chảy xuống ba vạch đen, “Đỗ Tiểu Mạn, em mua loại dép này khi nào thế?”

Đỗ Tiểu Mạn đắc ý cười trộm, “Nói anh biết làm gì! Em có mua cho anh loại dành cho nam ấy, ở phòng ngủ đó, anh mau mang vào cho em xem chút đi!”

Buồn cười! Đường đường là đàn ông đầu đội trời chân đạp đất như anh mà mang đôi dép lê trẻ con thế sao... trong lòng Mạnh Cảnh Ván rỗng giận một tiếng rồi sau đó ngoan ngoãn lên lầu đổi dép lê. Đây là anh muốn biểu hiện bản thân rất yêu vợ chứ tuyệt đối không phải sợ vợ không nấu com cho ăn đâu, tuyệt đối không phải!

Không đầy một phút sau Mạnh Cảnh Ván đổi dép xuống trình diện cho vợ kiểm tra.

Đỗ Tiểu Mạn vui vẻ hôn hờ cảm điện thoại chụp lại dép tình nhân của hai người, sau đó ghét bỏ đẩy anh ra khỏi phòng bếp, “Không được ăn trộm rau trộm dâu đấy.”

Stop! Mạnh Cảnh Ván ngoan ngoãn ngồi cạnh bàn ăn, nhìn đám lỗ tai heo trước mắt, ngăn người vài giây rồi nhanh chóng liếc trộm Đỗ Tiểu Mạn, sau đó duỗi móng vuốt ra ăn trộm vài miếng.

Mỹ vị! Mạnh Cảnh Ván thỏa mãn chậc lưỡi, sau đó liền bị bại lộ.

“Mạnh Cảnh Ván! Anh trộm cái gì thế?”

“Không có!” Đối đáp vô cùng trôi chảy.

Đỗ Tiểu Mạn hừ một tiếng, “Phải dùng thìa chứ!” Chẳng biết là đã rửa tay chưa mà dám trực tiếp bốc ăn, thật tham ăn.

Com tối là bữa com trung tây chẳng liên quan nhau, càng lúc càng tùy tiện như phong cách trong nhà rồi. Đặc biệt là có người bên cạnh luôn giành ăn với mình nên có thể ăn nhiều hơn bình thường một chút. Đỗ Tiểu Mạn cực kì hối hận nhìn toàn bộ chén đĩa sạch trơn trên bàn, “Em quyết định phải giảm béo.”

Mạnh Cảnh Ván cười nhạt, duỗi tay tặc ra thoải mái ôm eo cô, nhéo nhéo bảo: “Giảm gì mà giảm, không có thịt ôm không thích.”

“Ai thèm quan tâm anh chứ.” Cô nói thầm nho nhỏ, đưa mắt xem xét cánh tay của anh, “Anh cũng nên giảm cân đi.”

“Hà?” Nếu anh không nghe lầm thì vợ anh đang ghét bỏ dáng người tiêu chuẩn của anh sao? O.O

Đỗ Tiểu Mạn đi đến bên cạnh chọc chọc vào cánh tay anh, “Anh xem nè, nhiều thịt như vậy, còn ở đây nữa...” cô vừa nói vừa dùng tay đâm đâm vào bụng anh, “Thịt thừa!”

Mạnh đại gia cười ha ha, đẩy cô lên ghế salon, “Vợ à, chắc mấy ngày nay em chưa nhìn rõ cơ thể chồng em phải không?”

Đỗ Tiểu Mạn ngốc nghếch thả hồn cô nhớ lại bộ dáng không mặc đồ của anh, đôi khi lấy lại tinh thần thì Mạnh Cảnh Vãn đã đề lên người cô, “Em phải đi rửa chén đã.” Hu hu hu, suýt nữa là quên phần dạy dỗ đau thương rồi! Có một anh chồng thích giờ trò lưu manh, vợ không hăm hại nổi! T^T

“Em nghỉ ngơi đi, anh rửa chén cho.” Mạnh Cảnh Vãn nhanh tay nhanh mắt giữ tay cô lại, để vợ nấu cơm còn để vợ rửa cả chén, anh không nỡ.

“Được rồi! Lần trước anh đã làm vỡ hết năm cái chén rồi!” Đỗ Tiểu Mạn vỗ vỗ vai anh ý bảo anh không cần hiền huệ thế, “Với cái tốc độ đập chén này thì chén nhà chúng ta không đủ để anh rửa rồi.”

Vốn phòng bếp trong nhà chỉ là để trang trí, từ khi lừa gạt cô đến thành phố R, sau khi phong thủy trong nhà bị cô chiếm được thì vị trí của chồng cô luôn ở thế yếu...

Đỗ Tiểu Mạn cố chống lại ánh mắt đáng thương như chó nhỏ của anh, nhưng không thể hold được lâu, “A Vãn? Anh không vui sao?”

Mạnh đại gia kiêu ngạo rồi, quay đầu không muốn để ý đến người. Vì vậy cô đầu bếp nhỏ quyết định đi rửa chén bát trước.

Mà người đang ngồi trên ghế salon nghe tiếng nước chảy trong bếp, khuôn mặt đen như đáy nồi. Người phụ nữ của anh không thích dựa dẫm vào chồng mình, thuê người giúp việc cô không chịu, giúp vợ mình chia sẻ việc nhà cô cũng không cần! Tuy anh làm không quá tốt nhưng mà! Mạnh Cảnh Vãn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn bóng lưng gầy yếu của Đỗ Tiểu Mạn, cuối cùng bất đắc dĩ thờ dài.

Đội Đỗ Tiểu Mạn thu dọn mọi thứ xong xuôi, lúc ra phòng bếp thì Mạnh Cảnh Vãn đã sớm biến mất không thấy tăm hơi. Cô bĩu môi, trong lòng lẩm bẩm “Ông chồng keo kiệt”, nhưng vẫn lên lầu an ủi “chú chó lớn xác” kia.

Đèn trong phòng sáng trưng, có lẽ là anh đang vui đầu vào mớ bản vẽ... Đỗ Tiểu Mạn thấy cửa phòng không khóa nên lặng lẽ đẩy cửa bước vào, bên trong Mạnh Cảnh Vãn không những không cố gắng làm việc như trong tưởng tượng của cô mà còn vô cùng không đáng tin gác chân lên bàn, nhắm mắt dưỡng thần.

Đôi dép tình nhân kia chính là dòng nước ấm đối với cô.

Đỗ Tiểu Mạn hé miệng cười, ôm chầm lấy anh từ phía sau, “Ông xã à...”

“Hừ!”

Cô không thèm nói đạo lý gì với anh chàng này, trực tiếp hôn lên má trái chàng ta là được. Mạnh Cảnh Vãn lập tức mềm đi, nhưng vẫn dùng ánh mắt lên án cô: “Còn gì nữa không?”

Cuối cùng phải hôn lên môi người nào đó.

Khó có khi được chủ động yêu thương làm Mạnh đại gia vô cùng hài lòng, thuận thế ôm người ngồi lên bàn làm việc của mình, đưa tay bấn bấn trán cô, “Ông đây là người đàn ông của em, từ nay về sau có chuyện gì đều phải tìm anh giải quyết, em đã nghe rõ chưa?”

“Dạ!” Đỗ Tiểu Mạn đau đớn, suýt nữa là rơi lệ luôn, “A Vãn à...”

“Hửm?” Mạnh Cảnh Vãn lười biếng đáp lại.

Cô thật sự hôn anh từng cái từng cái thật nhẹ nhàng. Đỗ Tiểu Mạn nhìn sâu vào mắt anh, sau đó dùng sức lắc đầu, “Không có gì, chỉ là chờ sau này em mua đồ tình nhân, anh phải mặc chúng với em đấy.”

Vốn mong chờ bà xã đại nhân nói lời nào đó yêu thương mềm mại kết quả lại bị thói quen giấu tâm sự và thích lái sang chuyện khác của cô phá hủy!

“Muốn anh phối hợp với em à, vậy trước tiên để anh tính sổ xong đã.”

Đỗ Tiểu Mạn theo bản năng nghiêng người về sau, bàn tay vô tình chống lên cây bút, trong phút chốc không có trọng tâm liền ngã người về sau.

Mạnh Cảnh Vãn nhanh chóng đỡ sau lưng của cô, vô tình khiến cô nằm trong khuỷu tay mình, khéo thật, dẽ vào miệng cạp. Anh không hề khách khí cắn lên xương quai xanh của cô, mãi đến khi cô rên rỉ kêu đau mới nhả ra, biến thành những cái liếm mút nhẹ nhàng, gieo ô mai xuống bà vai xinh xắn của vợ...

Cho đến lúc anh tiến vào trong cô từ phía sau, cô mới hận không thể quay lại cắn chết người đàn ông này! Tại sao người đàn ông này lại thích làm chuyện

ấy những chỗ khác trừ trên giường đến thể cơ chứ TVT!!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 24

Editor: Thanh Na

“Bà xã, mau qua đây xem thử đi, anh định mua một căn nhà nhỏ phía sau công ty, đây là bản thiết kế này.”

Đỗ Tiểu Mạn lười nhác nằm trên giường không nhúc nhích nổi, vừa rồi vận động hơi kịch liệt, toàn thân cô bủn rủn hết cả, “Mua nhà làm gì?”

“Ha ha, như vậy chúng ta có thể cùng nhau tan tằm rồi.”

“Bây giờ cũng là cùng nhau tan tằm đấy thôi.”

Mạnh Cảnh Vần lắc đầu, “Không giống nhau! Đến lúc đó vợ chồng mình có thể nằm thêm một tí rồi tay trong tay đi làm nữa.”

Bà chủ vừa xoay người đã bắt giác rung mình, vì sao cô lại liên tưởng đến mấy hình ảnh không tốt đẹp lắm thế này? Nằm thêm một chút sẽ không xảy ra chuyện gì đâu đúng không? Chỉ là ít nhất có thể nằm nướng thêm một giờ, đối với người thích ngủ như cô đúng là cực kì hấp dẫn. Cô ra hiệu bảo ông chồng trung khuyển đấm bóp lưng, còn bản thân thì cầm lấy bản vẽ mà anh coi như của quý xem thử, “Theo em thì bản vẽ này của anh em chẳng hiểu gì sất.”

“Đây là bản vẽ phối cảnh, nhà không lớn lắm, chỉ 150 m2 thôi...” Mạnh Cảnh Vần ra sức mát xa cho vợ, thuận tiện làm luôn chức giảng giải viên. Lại nói tiếp, bình thường anh hợp với đồng nghiệp cũng không hưng trí bùng bùng nói nhiều như thế đâu, chẳng lẽ bây giờ anh đã quen bị cô đầu bếp nhỏ nhà anh nô dịch rồi ư? Khóe miệng hơi rút một chút: “Bà xã, em thấy kiểu...?” đáng thế nào? Nửa câu sau nghẹn trong họng không thể phát ra được âm thanh, vì vợ anh đã ngủ mất đất rồi.

Mạnh Cảnh Vần rút bản vẽ trong tay cô ra, lật người rồi đắp thêm chăn cho người trong lòng. Hay lắm, đây mới là cuộc sống chứ! Vừa có vợ ôm vừa có đồ ăn ngon nếm!

Giấc ngủ này Đỗ Tiểu Mạn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới thức dậy, là bị đồng hồ báo thức của điện thoại gọi dậy. Lúc cô ấn nút tắt chuông, đồng thời cũng nhìn thấy tờ giấy Mạnh Cảnh Vần để lại, chữ viết trên đó có thể xem là rồng bay phượng múa.

“Anh đã báo cho người trong tiệm là hôm nay em nghỉ rồi, ngừng cung ứng bánh ngọt một ngày sẽ không chết đâu, nhớ chờ anh về cùng ăn cơm trưa.”

Sau khi đọc xong, cô vén chăn xuống giường, tâm huyết dâng trào lấy chiếc áo sơ mi của Mạnh Cảnh Vần ra, định tắm xong sẽ mặc vào. Cho anh hôm qua trong thư phòng không chịu tiết chế nè, hừ hừ, cô phải trả thù.

Khoảng hơn 12 giờ trưa, trong lúc cô nghe tiếng động cơ từ từ tắt máy, cô từ trên lầu chạy xuống dự định cho người nào đó một niềm vui bất ngờ. Cô rất không tình nguyện vì sao càng ngày mình lại càng ra dáng bà chủ nhà thế này.

Nhìn người phụ nữ mặc áo sơ mi của mình chạy về phía mình, đàn ông ai lại không xúc động!

Mạnh đại gia vừa định ôm người vào lòng hôn cho thỏa thì bị cô xoay người linh hoạt trốn thoát “Đỗ Tiểu Mạn!”

“Hừm, anh có muốn ăn cá hồi không?” Đỗ Tiểu Mạn dương dương tự đắc chỉ vào phòng bếp.

Giờ đây? Tình huống bây giờ là thế nào vậy? Đầu bếp nắm được chuôi của anh nên ăn mặc như vậy chạy đến quyến rũ anh sao.... Sao mà anh lại khổ thế này!!!

“Bà xã...” Mạnh Cảnh Vần cố gắng bày ra vẻ mặt đáng thương tranh thủ sự đồng tình của vợ.

“Sau này còn dám làm chuyện xấu trong thư phòng hay không?” Bà chủ Đỗ vẫn không hề nhúc nhích.

Ông chủ Mạnh bị dạy dỗ tuy lắc đầu nhưng tầm mắt vẫn không tự chủ dán vào đôi chân ma lực kia. Thời tiết vào hè rồi, anh kiên quyết phản đối việc vợ anh mặc quần đùi.

Đỗ Tiểu Mạn nheo mắt lại, “Ừm, nếu tái phạm thì sau này em không nấu cơm cho anh ăn nữa đâu.”

Thật độc ác! Một đao mạnh mẽ cắm vào tim anh! Mạnh Cảnh Vần tội nghiệp gật đầu, mắt thấy Đỗ Tiểu Mạn đã dụ lại, lập tức chạy qua cọt cọt lên vai cô, một tay thì sờ sờ eo, cần thận hỏi, “Vợ à, anh ăn cơm chưa?”

“Được!” Đỗ Tiểu Mạn nhanh nhẹn bung com ra.

Tầm mắt Mạnh Cảnh Vần vẫn luôn dõi theo. Áo sơ mi trắng, tóc dài, chân trắng nõn, đương nhiên còn có đôi dép nhung đáng yêu. Bỗng dung anh cảm thấy trong ngực có gì đó tràn ra, như là ảm áp, khiến anh hận không thể nhanh chóng tiến lên hôn cô một cái.

“Đỗ Tiểu Mạn...”

“Vâng?” Sao đột nhiên lại dùng ngữ điệu đó gọi cả tên họ cô thế, khiến cô thật không quen.

Mạnh Cảnh Vần nuốt câu “Anh yêu em” suýt tràn ra, anh xoay mặt đi không muốn cô phát hiện, tình yêu của anh dành cho vợ tích lũy đã ngày một nhiều hơn, “Cá hồi mà nấu chín quá... là anh không ăn đâu.”

“Yêu cầu quá cao!” Đỗ Tiểu Mạn đẩy đĩa thức ăn đến trước mặt anh rồi ngồi chống cằm nhìn anh ăn. Đối với tài nghệ nấu nướng của mình cô rất có lòng tin, và lại dù sao đây là món sở trường của cô mà, đồng thời cô lại dư thời gian, nếu không ngon thì mang vào nấu lại thôi! :3

Chỉ cần nhìn động tác và tốc độ ăn của Mạnh Cảnh Vần là biết món này có hợp khẩu vị của anh không ngay. Hiển nhiên mấy món cô nấu món nào cũng thấy anh ăn với tốc độ gió cuốn cả, điều này còn làm cô vui vẻ hơn so với việc bán được nhiều bánh ngọt. Nhưng mà điều này cô không thể nói cho anh biết được, chồng cô mà biết thế nào cũng phồng mũi cho xem.

“Gần đây anh hơi bận một chút, buổi sáng em lại dậy không nổi, vậy nên đến lúc đó anh bảo người đến đón em đến quán nhé.” Cẩn miếng thịt cá, Mạnh Cảnh Vần như bà cụ lo lắng vợ mình ra ngoài một mình.

“Anh phải đi làm sớm sao?”

“Có thể là chưa đến bảy giờ phải đi rồi, mà giờ đó em chưa dậy.”

Đỗ Tiểu Mạn há to miệng, hồi lâu sau mới mấp máy, “Sớm vậy à...” Phòng chừng là cả buổi tối cũng không thể tay trong tay về nhà với nhau rồi.

“Có một dự án của chính phủ, thời gian hơi gấp.” Mạnh Cảnh Vần xoa xoa tóc của vợ “Nhưng em vẫn phải mang com đến cho anh đấy.” Anh không quen ăn com bên ngoài nữa rồi.

“Vâng.”

Thấy cô xuống tinh thần, anh không khỏi cảm thấy buồn cười, ngọt ngào hỏi thăm: “Bà xã, em không nhớ à?”

Đỗ Tiểu Mạn khê hừ một tiếng: “Không thèm!” Tầm mắt cô và Mạnh Cảnh Vần giao nhau, sau đó nhanh chóng dời đi: “Em muốn đi nghiên cứu sách dạy nấu ăn, anh ngoan ngoãn đi làm đi, à... Trà chiều em chuẩn bị xong để bên kia kia.” Nói xong cô liền chạy đi với tốc độ ánh sáng.

Mạnh Cảnh Vần nén giọng cười, mặc kệ đầu bếp nhỏ nhà anh giả vờ mạnh mẽ đến thế nào đi nữa thì bản tính lần đầu tiên anh gặp cô vẫn không thay đổi... một cô gái dễ xấu hổ.

Ba ngày liền thức dậy mà không có Mạnh Cảnh Vần ở bên quấy rầy thật không quen lắm. Cô uyển chuyển từ chối biện pháp cử người tới đón cô của Mạnh Cảnh Vần, sau khi thu dọn xong xuôi, cô bắt xe đi đến quán ăn.

Thời tiết dần nóng lên, cô dự định mang soda ô mai trên đỉnh có kem vào ngày đầu mùa hè cho Mạnh Cảnh Vần nếm thử. Tuy có nhiều người thích ăn bánh ngọt nhưng trời hè nóng nực ít ai nguyện ý ăn bánh ngọt lắm.

Đỗ Tiểu Mạn từ từ bồi dưỡng hai người làm thêm ở tiệm, nhờ họ mà cô đỡ tốn không ít công sức.

“À! Đã mười hai giờ rồi, chị Tiểu Mạn, phần còn lại cứ để cho em đi, chị mau mang com trưa cho ông chủ kia.”

Lại bị thúc dục! Quả nhiên mình không phải là bà chủ toàn quyền nên không được tôn trọng mà... Đỗ Tiểu Mạn chu miệng, cảm hộp giữ nhiệt lên, xuất phát.

“... Em nói này sao anh kết hôn mà lại không thông báo cho em biết tiếng nào thế?”

“Người lão tử không thông báo, không chỉ có một mình cậu đâu.”

“Khi nào thì em gặp được chị dâu?” Người phụ nữ có thể hạ gục quái vật, nhất định phải cứng bái đầy đủ!

“Ngày khác.” Anh thực sự không hề muốn để mấy tên này gặp được vợ anh.

“Ha ha, tên tiểu tử Tôn Thần kia sớm đã khoa trương tay nghề của chị dâu từ lên trời xuống dưới đất rồi, không phải anh vì tay nghề của chị dâu mới cười người ta chứ?”

“Đúng thì thế nào? Mắc mớ gì tới cậu?” Cách nói chuyện của Mạnh Cảnh Vần cực kém, thẳng thắn Trương Vinh này tính ở đây làm tốn thời gian của anh à? Cứ như vậy sẽ mất giờ com ân ái của anh với bà xã mất rồi.

Tường Vinh tiếp tục cười vô cùng bí ối, “Đêm nay mời em ăn com đi mà lão đại!”

Mạnh đại gia nhăn nạy hồi lâu rốt cục cũng nổi giận “...Cút!”

Ngay lúc Tường Vinh không sợ chết chuẩn bị đón lấy một kích khi đói của Mạnh Cảnh Vần, ngoài cửa truyền tới tiếng “khụ” nhẹ nhàng.

Đột nhiên Mạnh Cảnh Vần biến sắc, ánh mắt chứa dao từng nhát từng nhát chém về phía tên nhóc không nhò và được gì kia, sau đó nhanh chóng tới mở cửa nghênh đón đầu bếp nhỏ nhà anh đại giá quang lâm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 25

Editor: Thanh Na

“Sao hôm nay em đến muộn thế?” Mạnh Cảnh Vần lăm bằm một câu. Tường Vinh đứng bên cạnh cứ ngỡ như nhìn thấy hình ảnh một con chó lớn đang ngồi chồm hồm bên cạnh chủ nhân đòi cho ăn.

Đỗ Tiểu Mạn nghiêng mắt liếc nhìn anh một cái, rồi đặt hộp giữ nhiệt lên bàn, cô tò mò nhìn về phía Tường Vinh, “Chào anh.”

“Chào chị dâu! Tôi là Tường Vinh, sau này chị muốn mua nhà mua cửa thì cứ tìm tôi là được.”

“Cậu lần được rồi đấy!” Xem anh là người chết có phải không? Nhìn vợ anh mãi làm gì? Mạnh Cảnh Vần quát Tường Vinh.

“Hả?” Đỗ Tiểu Mạn liếc qua, vỗ xuống bàn một cái “Đi ăn com! Để em tính sổ với anh!”

Mạnh Cảnh Vần lập tức ỉu xù, khí thế hung hãn vừa nãy biến mất chẳng sót lại gì, ngoan ngoãn bùng com thui thui đi về một góc.

Tường Vinh kinh ngạc nhìn về phía Đỗ Tiểu Mạn, bội phục sát đất, “Chị dâu ơi!!! Sau này em sẽ lẫn lộn với chị, chị cần gì cứ gọi nhất định em sẽ tới!”

“Ha ha, cậu với A Vần là anh em tốt hả?”

“Chị dâu thật có mắt nhìn!” Vỗ mông ngựa, chân chó Tường Vinh gật đầu, sau này cậu phải ôm đùi thật chuẩn. Mạnh Cảnh Vần chỉ là con cọp giấy hoàn toàn không có lực công kích.

Đỗ Tiểu Mạn bị anh ta nói như vậy hơi đỏ mặt, “Đúng rồi, cậu đã ăn trưa chưa?”

“Vẫn chưa ạ.” Tường Vinh biểu hiện vô cùng thê thảm, nhân tiện oán hận chuyển mắt nhìn sang đồ quý đang ăn uống sung sướng kia. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần trước nhưng khi nhìn thấy Mạnh Cảnh Vần ăn mà không thèm ngẩng mặt nhìn ai thì cậu ta vẫn bị kinh hãi. Mạnh đại gia là kẻ bắt bẻ đồ ăn thức uống có tiếng, mặc kệ đi quán nào cũng chê món này không đủ ngon miệng, món kia nấu quá chín, thậm chí còn thích giỡn bảo món nọ không hợp khẩu vị của đại gia.

“Hôm nay tôi có làm nhiều hơn bình thường, cậu có muốn dùng chung với A Vần một chút không?”

“Không được!!” Mạnh Cảnh Vần cất lực phản đối, tốc độ ăn com tăng nhanh gấp bội.

Đỗ Tiểu Mạn chống cằm tỏ vẻ không sao: “Không có gì, anh cứ từ ăn đi.” Sau khi nhận được ánh mắt “Quả nhiên bà xã đối xử với anh tốt nhất” cô khẽ cười đứng dậy nói: “Em dẫn cậu ấy về quán ăn.”

Trong đầu Tường Vinh chợt nhớ tới lúc trước Mạnh Cảnh Vần có cho cấp dưới đến hỏi mặt tiền cửa hàng nơi góc đường, hóa ra là hỏi cho chị dâu!

“Đỗ Tiểu Mạn!”

Còn dám tỏ sắc mặt với cô sao? Mặt Đỗ Tiểu Mạn trầm xuống, vì tài nấu nướng nên mới lấy cô à? Đừng hòng nói vài ba câu thì cô quên nhé, chuyện này cô phải tính toán rõ ràng mới được.

Mạnh Cảnh Vần tiếp nhận sóng điện tức giận của cô, sợ tới mức lập tức im lặng. Chỉ có thể tro mắt đứng nhìn Đỗ Tiểu Mạn dẫn Tường Vinh đi ra ngoài. Anh đặt hộp giữ nhiệt xuống bàn, hao tâm tổn trí xoa xoa đầu mình, phải làm thế nào để dỗ dành bà xã đây, gào khóc!

Tuy rằng hiếm lắm mới thấy Mạnh Cảnh Vần bị ăn đạn, nhưng nói gì thì nói anh ta cũng là lão đại của mình, Tường Vinh liếc trộm sắc mặt của Đỗ Tiểu Mạn, mở miệng hỏi: “Cái đó, chị dâu à, chị nghe lời nói của em với lão đại rồi à?”

“Uhm.”

Sặc! Thật hết hồn! Mặt không hề có cảm xúc gì cả! Chị dâu vừa nãy hơi ngại ngùng đỏ mặt đi đâu mất rồi? Tường Vinh lặng lẽ dịch sang chỗ khác một bước, “Chị dâu, lão đại không có ý gì đâu, chị đừng tức giận.”

“Hừm?”

Hả? Vẫn trả lời một chữ sao? Tường Vinh vội vàng giải thích tiếp: “Em cảm thấy chắc chắn là lão đại rất yêu chị, anh chỉ nghe lời mỗi chị thôi đó.” Câu này tuyệt đối là sự thật, cậu không hề nói lung tung đâu.

Khuôn mặt Đỗ Tiểu Mạn co lại, người anh em này của Mạnh Cảnh Vãn thật dễ thương, nhìn đáng vẻ căng thẳng ấy như thể vợ của cậu ta hiểu lắm cậu ta không bằng, “Được rồi, đây là chuyện của chúng tôi. Cậu có muốn ném thử đồ ngọt tôi làm không?”

“Được.” Trong lòng Tường Vinh mặc niệm cho Mạnh Cảnh Vãn một giây, sau đó không do dự quỳ dưới trướng Đỗ Tiểu Mạn.

Mà người đang ngồi một mình trong văn phòng đậm đậm đồ ăn, lần đầu tiên Mạnh Cảnh Vãn biết thế nào gọi là ăn không biết ngon. Trong đây chỉ toàn hình ảnh Đỗ Tiểu Mạn tức giận. Không phải bộ dáng tức giận khi bị anh trêu chọc, mà là ... Đỗ Tiểu Mạn thật sự vô cùng tức giận.

Aiz! Mạnh đại gia thờ dài một phen, bắt đầu thay đổi chủ đề rồi rầm là anh nên đuổi theo đầu bếp nhỏ ngay bây giờ hay là cố nhịn đến giờ tan tầm luôn.

Có lẽ bây giờ mà đuổi theo thì đầu bếp nhỏ nhà anh sẽ không cho anh sắc mặt tốt đâu. Nhưng mà đợi tới tan tầm thì anh lại sợ cô nhỏ nhà anh chuồn mất! Ngay cả khi không có linh cảm thiết kế, anh cũng không đau đầu như thế nàyyyy!

Vì vậy, buổi chiều hôm đó phòng họp như có cuồng phong quét qua, tất cả mọi người đều nom nớp lo sợ, vị lão đại này lại bắt đầu công kích rồi T^T!

Sau khi tiến bước Tường Vinh, Đỗ Tiểu Mạn tự nhốt mình vào phòng bếp, bắt đầu xoa mặt. Ngược lại cô rất muốn hung dữ mắng Mạnh Cảnh Vãn 180 lần, nhưng đây không phải điểm mạnh của cô. Cô có mắt, cô thấy được chứ. Đúng như Tường Vinh nói, Mạnh Cảnh Vãn đối xử với cô rất tốt. Chỉ có điều, bây giờ hai chữ “Rất tốt” này phải đánh thêm một dấu chấm hỏi.

Thật sự là vì tài nấu nướng cô mới đối xử tốt với cô sao?

Đỗ Tiểu Mạn suy nghĩ nửa này, ngược lại con tức trong bụng cũng tiêu tan đi không ít. Sau hồi lâu, trong lòng hừ lạnh một tiếng, ông chủ Mạnh không để cô dễ chịu thì anh cũng đừng hòng dễ thở.

Tối hôm đó, Mạnh Cảnh Vãn bắt đám cấp dưới nô dịch làm luôn phần việc của anh, sao đó ánh mắt trông ngóng đi đến “Quán ăn bà chủ Mạnh”. Đứng trước cửa, anh vẫn cảm thấy lúc trước bản thân lấy cái tên này quá là hoàn mỹ luôn. Càng đọc càng thuận miệng!

“Bà chủ đâu rồi?”

“Phòng bếp ạ.” Sinh viên làm thêm thấy có ông chủ lớn đến, làm nhiều lần nên lần này cũng vội vàng báo cáo: “Hôm nay tâm trạng của chị Tiểu Mạn không tốt lắm, hình như cả buổi chiều chị ấy chưa từng bước ra khỏi phòng bếp.”

Anh đụng phải phiền toái lớn rồi... Mạnh Cảnh Vãn trộm che trái tim nhỏ bé yếu ớt của mình, “Vợ ơi! Anh tới đón em tan tầm này.”

Cửa phòng bếp mở ra rất nhanh, anh nhìn thấy bà xã nhà mình mỗi tay cầm một phần thức ăn đi ra, không biết có phải là đồ ăn cho mình không nên anh do dự không biết có nên đưa tay lấy đồ ăn không.

Đỗ Tiểu Mạn nhếch môi, “Ừ, phần này là của anh.”. Một phần khác là của bạn sinh viên làm thêm.

Cảm động quá! Mạnh Cảnh Vãn không hề nghi ngờ, hạ miệng xuống bánh bơ chuối, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc, múc một muỗng thật lớn bỏ vào miệng. Sau đó, anh lập tức thay đổi sắc mặt suýt nôn cả ra.

Thái độ tốt mà sao hương vị này lại... khó ăn đến thế chứ. Anh trộm nhìn thoáng qua gương mặt không hề thay đổi của Đỗ Tiểu Mạn, vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, gương mặt cứng ngắc cố nặn nụ cười, giờ ngón cái lên: “Ăn ngon!!!”

“Ngon thì anh mau ăn hết đi.” :)

Khổ của mình phải tự mình nuốt. Lúc Mạnh Cảnh Vãn cười ha ha cố gắng tiêu diệt bánh hương bơ chuối của mình thì bạn sinh viên làm thêm kia thật lòng thật dạ tán thưởng vì món ăn thật là ngon.

Mạnh đại gia lập tức giác ngộ! Đầu bếp nữ nhà anh cố ý chính anh đây mà. Nhưng anh đã ăn sắp xong rồi sao cô vẫn chưa cười? Không phải là anh chỉ nói sai một câu mà cả đời sẽ phải ăn loại thức ăn như thế này chứ? Nghĩ tới đây anh bất giác phát run.

“Ăn xong rồi à?”

“Ừ.” Mạnh Cảnh Vãn thử tới gần Đỗ Tiểu Mạn, thấy cô không phản đối, lập tức cọ cọ vào vai cô, “Bà xã à, chúng ta về nhà nhé?” Có sai gì cần phải xin lỗi cũng phải về nhà nói!

“...Ừ, về nhà thôi.” Một tay Đỗ Tiểu Mạn hung dữ nhéo của anh, một tay chống nạnh, có hơi kiêu căng bảo: “Một lát nữa em hỏi một câu anh phải đáp một câu, nói dối câu nào thì anh tự biết hậu quả nhé!”

Mạnh đại gia lập tức biến về dạng trung khuỷu, gạt đầu lia lịa biểu hiện quyết tâm. Anh nhìn Đỗ Tiểu Mạn bữu môi tung tăng đi ra cửa, trong lòng không khỏi âm thầm cười.

Cả buổi chiều anh lo sợ vô ích rồi, thật ra đầu bếp nữ nhà anh vốn dĩ rất tin anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 26

Editor: Thanh Na

Trong xe rất yên tĩnh, Mạnh Cảnh Vãn hơi chột dạ muốn mở radio nghe thứ gì đó, bị Đỗ Tiểu Mạn liếc mắt một cái lập tức sợ hãi rút tay về.

“Tiểu Mạn. . . Vợ à?” Tay trộm của Mạnh đại gia treo đèo lội suối lặng lẽ đi vào trong tầm tay của cô đầu bếp nhỏ, nhắm trúng thời cơ, một phát bắt được.

Đỗ Tiểu Mạn hừ một tiếng, giọng nói rầu rĩ: “Ai là vợ của anh chứ? Sao anh không đi lấy phòng bếp làm vợ ấy?” Nói xong ghét bỏ đẩy ra tay anh ra, “Mau lái xe!”

Oa! Bị bà xã đại nhân ghét bỏ rồi! Mạnh Cảnh Vãn tội nghiệp buông tay ra, đầu đầu liếc trộm sắc mặt Đỗ Tiểu Mạn, thấy cô hoàn toàn không định nói thêm tiếng nào, đành phần nộ trong im lặng làm tốt vị trí tài xế, tranh thủ được khoan dung.

Vào cửa nhà, Đỗ Tiểu Mạn không vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn tốt cho tên tham ăn này như mọi ngày, mà là ngồi trên ghế sofa, ra ý anh cũng tới ngồi.

“... Anh kết hôn với em chỉ là vì muốn cả đời em nấu ăn cho anh?” Cô nghĩ kỹ rồi, nếu cô không hỏi rõ chuyện này, cô nhất định sẽ suy nghĩ lung tung dẫn đến ly hôn với anh mất thôi. Sau khi hỏi xong, tim cô bắt đầu đập nhanh hơn, căng thẳng cúi đầu nhìn ngón tay của mình.

Mạnh Cảnh Vãn nhìn bà xã nhà mình như con đà điểu kia, nhân lúc cô còn đang lo lắng, lén người lên hôn lên môi cô. Cô chưa kịp phản ứng đã bị hôn đến trời đất quay cuồng.

Anh đã từng xem qua cái gì mà thành công chiếm đóng rồi, ví dụ như nếu cãi nhau với phụ nữ thì đừng nói nhảm với cô ấy, cứ trực tiếp ấn cô ấy lên tường cường hôn.... . .

“Bà xã!”

Đỗ Tiểu Mạn thờ không thuận ngã xoài xuống sofa, dự định lơ luôn cái tên sắp lảng sang chuyện khác kia.

“Ha ha, bà xã!” Mạnh Cảnh Vãn mặt dày rướn người đến hôn nhẹ lên cô đầu bếp nhỏ, thuận tiện bán manh gọi cô hai tiếng, “Bà xã bà xã!”

Lơ chính là lơ! Đỗ Tiểu Mạn đầy mặt anh ra, không nói chuyện với anh. Lại nói tiếp, cho dù không vui thế nào chẳng nữa, cô cũng sẽ không dễ dàng đặt hai chữ chia tay hoặc ly hôn bên miệng. Đặc biệt là cha mẹ cô ly hôn sớm, nói thật, chuyện đó khiến cô bị ảnh hưởng không hề nhỏ. Lúc cô còn đang rối rắm có nên hỏi anh tiếp không thì Mạnh Cảnh Vãn thừa dịp cô lúng túng mà đến.

“... Vợ à, anh yêu em như vậy, em không yêu anh sao?”

“Ai nói thế?!” Đỗ Tiểu Mạn không hề nghĩ ngợi bật thốt lên. Sau đó cô lập tức buồn bực, chỉ hận trên mặt đất không cái lỗ nào để cô chui vào không bao giờ bước ra nữa! Tên này thật ghê tởm! Lại lừa cô!

Mạnh Cảnh Vãn cười lên ha ha, kéo người không buông tay. Phản ứng của cô giống hệt trong tưởng tượng của anh, đầu bếp nhỏ vẫn có thể ngọt thêm một chút! Nghe nói, nếu chồng thông minh hơn vợ thì tương lai sẽ có con gái, anh rất mong đến ngày đó.

Đỗ Tiểu Mạn thẹn quá hoá giận, mạnh mẽ đẩy ngực anh ra: “Cút ngay!”

“Tiểu Mạn, anh nói thật.” Mạnh Cảnh Vãn không cười, một tay giữ ót cô bắt cô phải nhìn vào mắt mình. Vợ anh không biết, mỗi khi vợ anh vì anh mà chạy tới chạy lui thì anh luôn không nhịn được muốn bước đến ôm cô thật chặt, hôn thật sâu, nếu không phải bị cô bắt dừng lại, anh sẽ nhất định anh phải làm như vậy.

“Cái gì thật?” Đỗ Tiểu Mạn cắn cắn môi, ép mình không được nhượng môi lên.

Mạnh đại gia đưa tay vuốt mũi cô, “Muốn nghe anh nói lại lần nữa phải không? Mấy lời này nói nhiều không linh đâu vợ à!”

“Nói không?” Đỗ Tiểu Mạn ngang ngược trừng mắt, “Không nói rõ thì chúng ta không ăn bữa tối.”

Đầu bếp nhà anh chỉ cần xuất một chiếc sát thủ, anh liền hết cách. . .

“Anh yêu em”

Mấy ngày sau trong lúc nấu cháo điện thoại với Khang Nghiên Đình, cô nói ra chuyện này, đầu bên kia rống lên một tiếng suýt chút nữa là đã làm rách màng nhĩ cô rồi, “Cậu đúng là đũa ngọc! Sao lại dễ dãi như thế chứ! Anh ta chỉ tùy tiện nói hai câu mà cậu đã đầu hàng à?”

“Hả?”

“Ai da, lẽ ra cậu nên thừa cơ hội này để áp đảo hoàn toàn anh ta! Đổi thành anh ta nấu cơm cho cậu ăn!”

Khỏe miệng Đỗ Tiểu Mạn giật giật, điên cuồng lăn qua lộn lại trên giường, “Đừng đấu tranh, vì dạ dày của hai người chúng mình, vẫn là mình nên làm cơm thôi.”

“Cậu chỉ biết nuông chiều tên đó thôi!” Trong lòng Khang Nghiên Đình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thậm chí cô nàng đòi này không thể làm nữ vương được!

“Hừ hừ, mình thích!” Đỗ Tiểu Mạn tiếp tục quay cuồng trên giường.

“Đúng rồi, chuyện cậu kết hôn đã nói với bên kia chưa?”

“Đương nhiên là chưa, cho nên đành phải ra nước ngoài lĩnh giấy chứng nhận đấy. . . Dù thế nào đi nữa cửa bên đó cũng không muốn mời mình vào, sao mình phải thông báo cho họ.” Đỗ Tiểu Mạn bĩu môi, “Lại thêm, lần trước trước mặt Trương Lộ, A Ván đã nói hai bọn mình kết hôn rồi.”

“Em họ của cậu đấy à?”

“Đúng vậy, may mà mình chuồn nhanh.”

Khang Nghiên Đình nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định mình nên đi đến thành phố R xem thử người chị em tốt của mình xem sao, “Chủ nhật này mình sẽ đến chơi hai ngày, cậu nói với tên kia của cậu một tiếng là hai ngày đó vợ anh ta sẽ thuộc về mình nhé.”

“Ha ha, được.”

“Không nói với cậu nữa, mình đi đánh lên Lư Chương đây! Bye bye!”

Đánh lên à. . . Đỗ Tiểu Mạn cô nhìn qua nhìn lại phòng tắm một chút, cô có nên đánh lên chồng mình không? Nghĩ là làm liền! Cô nghe tiếng nước chảy đã ngừng, rón ra rón rén đi đến cửa phòng tắm, lặng lẽ mở hé cửa ra.

Bộ dáng Mạnh Cảnh Ván chỉ quần chiếc khăn tắm nhanh chóng rơi vào tầm mắt của cô, nhìn phần lưng khỏa thân của anh, trong lòng thầm khen một tiếng. Dáng người của chồng cô quả thật không thể nói chơi. Cô đẩy cửa, sau đó đánh úp vào lưng anh.

Ai ngờ, Mạnh đại gia không chút hoang mang xoay người lại vững vàng đón cô, “Muốn tắm với anh?”

“Em đâu có liệt!” Đỗ Tiểu Mạn thấy nhào tới không chuẩn, lập tức cắn xuống vai anh, tranh cãi vô ích.

Được rồi, vợ đã yêu thương nhưng nhớ, nếu anh không làm gì không phải là đã phụ tâm ý vợ anh rồi sao? Vì vậy, Mạnh đại gia rất không khách khí ăn sạch đầu bếp nhỏ đã dâng mình đến tận răng.

Vốn Đỗ Tiểu Mạn còn nhớ phải nói với anh chuyện chủ nhật này Khang Nghiên Đình đến ở hai ngày, nhưng bị anh quần lấy như vậy, mệt mỏi ngủ lúc nào không hay, hoàn toàn quên sạch chuyện này. Chờ đến tối thứ sáu, Khang Nghiên Đình phong trần mệt mỏi chạy đến thăm cô, cũng tỏ vẻ mấy ngày này Đỗ Tiểu Mạn thuộc về cô ta, anh đã dùng mọi cách từ bán manh đến hung dữ đều không thể ép vợ mình bỏ bạn thân về lại với mình. . . đành phải trơ mắt đứng nhìn bà xã chui vào vòng tay của người phụ nữ kia.

Anh hận!

Hai người chui về phòng, đóng cửa lại, Khang Nghiên Đình liền không nhịn được nữa, “Ha ha, bộ dáng vừa nãy của anh ta buồn cười thật đấy!” Cô cười đến mức không đứng thẳng lên được, sắp chảy cả nước mắt.

“Này!”

“Ha ha.” Khang Nghiên Đình tiếp tục cười, tính tình hư hỏng đó từ trước đến giờ của anh ta vẫn không thay đổi, người duy nhất có thể bắt bí anh ta quả nhiên chỉ có Đỗ Tiểu Mạn. Không uống công cô sau lưng họ đây một cái.

Đỗ Tiểu Mạn chọc chọc vào eo cô bạn thân, “Cười nữa mình không giúp cậu đâu!”

“Được rồi, mình không cười.”

Mặc dù mới hơn chín giờ, hai người đã tắt đèn chui vào trong chăn, nhưng còn chưa nói hết hai câu, Mạnh Cảnh Vãn lại gõ cửa bên ngoài, “Vợ ơi! Khuya hôm nay anh phải tăng ca ở nhà, em làm cho anh chút đồ ăn khuya đi.”

“Vợ anh đang ngủ!” Khang Nghiên Đình hét lớn.

“Vợ ơi, anh sắp chết đói rồi này.” Nhất định anh phải cướp vợ về!

“Vợ anh không nghe đâu!”

“Tiểu Mạn. . .”

Tùng đột đập cửa làm cho Khang Nghiên Đình không thể nhận được nữa, vội vàng đóng gói trả Đỗ Tiểu Mạn lại! Đại gia anh ngoan độc! Đại gia anh thắng!

Mạnh đại gia ôm Đỗ Tiểu Mạn vào trong ngực, đắc ý nghênh ngang rời đi. Anh để một phòng cho người phụ nữ này ở là vì mặt mũi của Tiểu Mạn, còn dám muốn cướp người của anh? Chắc chắn phải giết đến mảnh giáp cũng không còn!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 27

Editor: Thanh Na

“Anh có thể suy nghĩ lại lần nữa.” Đỗ Tiểu Mạn dùng tay đâm đâm vào eo anh, quả nhiên anh chàng tham ăn này hơi co người lại.

Mạnh Cảnh Vãn bĩu môi, hoàn toàn không có ý sám hối: “Ha ha, em vốn là vợ anh mà.”

“Từ nay về sau kể từ tám giờ tối anh không được ăn thêm gì nữa.” Đỗ Tiểu Mạn dự định nghiêm khắc khống chế việc ăn uống của anh, nhìn từng vòng thịt trên lưng anh ấy này!

Khoan đã, hình như anh vừa nghe được chuyện gì vô cùng ác độc đúng không? “Tiểu Mạn. . .”

“Gọi bà xã cũng vô dụng!” Đỗ Tiểu Mạn tiếp tục chọc chọc vào eo anh, “Không chịu chuyên cần tập luyện, ngay cả thịt thừa cũng có rồi!”

Mạnh đại gia hơi cứng người, sau đó tay lớn không khách khí bấm nhẹ hông cô một cái, “Vợ à, em không thon hơn anh chút nào đâu.”

“Gi?” Đỗ Tiểu Mạn nheo mắt uy hiếp.

Mạnh Cảnh Vãn bất động, tiếp tục li mặt làm tới: “Chúng ta có thể vận động một chút, vậy thì cả hai đều không còn thịt thừa nữa rồi!”

Ồ với cảm thú lâu ngày, cô đã học được cách nói bạo lực luôn rồi, “Cút.”

Aiz, số anh thật khổ mà, từ lần trước đang làm việc lỡ miệng nói cái gì mà “Lấy cô ấy là vì tài nấu nướng của cô”... Nói nhảm bị cô phát hiện, tuy đầu bếp nhà anh tỏ ra rộng lượng tha thứ, nhưng cũng trộm không cho anh sống thoải mái! Tỷ như bây giờ anh không thể ăn món ăn cô nấu hàng ngày nữa! Lâu lâu cô ấy lại đến nhà hàng nổi danh nào đó học tập, làm cho dạ dày của anh chịu đủ mọi tra tấn. =”=

Da mặt Mạnh đại gia dày tiếp tục tiến tới hôn lên gò má của cô mẩy ngum, “Vợ à, mai đi xem nhà mới với anh nhé?”

“Đã sửa sang xong rồi sao?” Đối với phương diện này Đỗ Tiểu Mạn không hề có chút tư duy thương thức nào, “Cơ mà em đã hứa với Đình Đình hai ngày này sẽ ở với cô ấy rồi.”

Ánh mắt chú chó nhỏ bị bỏ rơi lại hiện ra, nhìn một hồi cô lại mềm lòng, “Thứ Hai được không?”

Mạnh Cảnh Vãn cúi gầm đầu, cọ cọ vai cô, “Ừ.”

“Được rồi, ngày mai em sẽ làm kem chuối cho anh ăn nhé?”

“Anh thích ăn tôm luộc hơn.” Lần trước anh đã đề cập qua, nhưng đầu bếp nhà anh mãi vẫn không chịu thực hiện nguyện vọng của anh.

“Được được được, tôm luộc thì tôm luộc vậy.” Đỗ Tiểu Mạn liên tục gật đầu, quả nhiên, ánh mắt chó nhỏ này theo từng cái gật đầu của cô mà biến mất. Trong lòng cô thầm mừng mình may mắn, hận bản thân không thể chống cự mỗi lần anh ấy bán mạnh T^T.

Mạnh đại gia đắc ý ôm lấy cô xoay một vòng, khoa tay múa chân với vợ rồi nâng giai nhân lên trở về phòng. Nếu vợ đã không cho mình ăn khuya, vậy thì đành nuốt vợ vào bụng thôi ￣▽￣! Đầu bếp nhỏ muốn như hình với bóng với người phụ nữ khác sao, không thể nào!

Bạn bè thân thiết lâu ngày không gặp nhau đương nhiên là nói không hết chuyện, hai người đại lười biếng thích ngủ nướng đã thay đổi, ngày hôm sau nắm tay nhau ra ngoài từ sớm.

Đối với ông chủ Mạnh tăng ca đến gần sáng mới ôm vợ mình ngủ chốc lát, đến khi thức dậy thì vợ mình đã sớm đi mất. Hơn nữa bị kịch nhất là, đầu bếp nhỏ chỉ để lại cho anh một phần sandwich làm điểm tâm, anh lục hết nhà bếp cũng không có món thứ hai.

Đau lòng gần chết!

Mạnh Cảnh Ván mặt không thay đổi cắn sandwich, nuốt từng ngụm từng ngụm. Bởi vì cái gọi là một lần sảy chân để hận nghìn đời, anh nên nghĩ cách để đầu bếp nhỏ nhà anh đặt toàn bộ chú ý lên người anh như lúc ban đầu mới được!

Mà Đỗ Tiểu Mạn đang khoan khoái thoải mái vui đến quên cả trời đất rồi, “Làm sao cậu biết cái chỗ này? Mình ở đây đã lâu rồi cũng không phát hiện ra.”

“Ngừng ngay, mình còn không hiểu cậu sao? Lúc trước nhà với quán ăn chung một chỗ, cậu vốn không ra khỏi cửa. Bây giờ nhiều lắm thì một đường từ nhà đến quán từ quán về nhà, cậu còn có thể trạch thêm một chút đấy!”

“Không phải chờ cậu đến giải cứu mình sao!” Đỗ Tiểu Mạn cười he he.

“Ừ ừ, ngày mai làm bánh ngọt chocolate cho mình ăn là được.”

“...”

“Một câu!”

Khang Nghiên Đình liếc mắt nhìn cô nàng một cái, bổ sung thêm: “Không được làm cho tên kia của cậu ăn.” Để tên tham ăn đó nhìn cô ăn đến nhỏ dãi luôn! Cô muốn trả thù chuyện tên đó phá hỏng đêm chung chăn gối của cô với Đỗ Tiểu Mạn!

Đỗ Tiểu Mạn gật đầu, vốn không có ý định cho anh ăn bánh ngọt! Cô cũng không hy vọng cơ bụng ông chồng nhà mình biến thành bụng mỡ mập mạp, đến lúc đó cô nhất định chính là tên đầu sỏ gây tội!

Hai người tìm một quán nhỏ nơi góc đường nghỉ ngơi, mỗi người gọi một đồ uống. Đỗ Tiểu Mạn nắm bốp hai chân mỗi nhừ, “Mai khi nào cậu cút về?”

“Hừ, mong mình về làm à? Trả lại thế giới hai người cho cậu và tên kia chứ gì?”

“Mình là sợ người kia của cậu qua đây đòi người thôi! Đừng như lần trước nhé.” Thái dương Đỗ Tiểu Mạn chảy xuống ba vạch đen.

“Buổi chiều về, giữa trưa cậu làm cho mình một bữa thịnh soạn đi.” Khang Nghiên Đình không khách khí sai bảo đầu bếp nhỏ.

Đỗ Tiểu Mạn phòng miệng oán giận lạ thường: “Có phải là mình chỉ có mỗi ưu điểm này thôi không?”

Khang Nghiên Đình chống cằm trái nhìn phải ngó, “Còn mặt mũi tròn trịa nữa.”

“Bây giờ cậu có thể đăng kí khách sạn ở rồi đấy.”

“Tiểu Mạn! Cậu tốt bụng nhất mà! Không đành lòng để mình ở đầu đường xó chợ đâu đúng không!”

“Mới là lạ! Chỉ có Lưu Chương nhà cậu mới không đành lòng thôi.” Đỗ Tiểu Mạn le lưỡi làm mặt quỷ với bạn, “Á, vị kem này thật không tệ chút nào.”

“Lát nữa về làm xem.”

“Đây không phải sở trường của mình.” Đỗ Tiểu Mạn gãi gãi đầu, “Trời vào hè là mình lại không có linh cảm gì về bánh ngọt hết, cứ cảm thấy làm gì cũng không bán được í.”

Nghe đến đó, Khang Nghiên Đình suýt phun đồ uống trong miệng ra, cô nhỏ giọng nói: “Cái này thì dễ thôi, cung cấp miễn phí cho nhân viên của tên kia đi, nhất cử lưỡng tiện, vừa có đường tiêu thụ hàng, vừa có thể lôi kéo khách hàng.”

“... Đình Đình, “Sau một hồi im lặng Đỗ Tiểu Mạn mở miệng: “Hiếm khi cậu nói được một câu có tính xây dựng vậy đấy.”

“Là cậu dần thì có.”

Vì vậy, hai cô gái lại bắt đầu cãi cọ, cả hai đều thích ‘hại người không lợi mình’. Sau khi ngồi hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng Khang Nghiên Đình nhìn không được kéo quần lười Đỗ Tiểu Mạn đây, “Còn bên này chưa đi dạo nữa này! Toàn là công trình kiến trúc lâu năm không à. . .”

Đỗ Tiểu Mạn oán thầm trong lòng hồi lâu, cô đâu có học kiến trúc kiến trúc gì đâu mà đi xem. Nhưng dẫu sao bọn họ định cư ở đây mà còn chưa đi dạo mấy cảnh trí ở nơi này thì không còn đường nào để nói. Phía trước cách đó không xa có đoàn du lịch lữ hành, tiếng giảng giải của hướng dẫn du lịch rơi vào tai hai người, khiến cô vui vẻ kiếm chút lợi nhỏ nghe mấy chuyện xua.

“... Được rồi, từ bây giờ mọi người có thể tự do hoạt động, trước bốn giờ mọi người nhớ tập trung ở cửa nhé!” Theo lời của hướng dẫn du lịch, du khách dần dần tản ra. Đỗ Tiểu Mạn nhanh nhay nhìn thấy em họ luôn khiến mình đau đầu ở chỗ kia.

Nhưng mà, lúc này không có Mạnh Cảnh Vãn che chắn giúp cô, cô hoàn toàn bại lộ trước mặt Trương Lộ. Cô đã lên sẵn tinh thần, kết quả khi Trương Lộ nhìn thấy cô ta lại lập tức quay đầu đi chỗ khác. Đỗ Tiểu Mạn ngẩn ngơ đứng tại chỗ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Sao thế?”

“Vừa nãy mình thấy em họ mình.”

“À?”

“Đi thôi.”

Khang Nghiên Đình ghét bỏ xoa bóp khuôn mặt cô, “Cứ đi vậy không phải là thất lễ sao?”

“Cũng thế thôi.” Đỗ Tiểu Mạn lập tức ném chuyện này ra khỏi đầu, “Theo giúp mình mua đồ ăn.”

Chủ đề lại bị bỏ qua, có cô bạn thân như thế cũng tập mãi thành quen. Khang Nghiên Đình lấy cùi chỏ chọc chọc cô nàng, chế nhạo nói: “Đêm nay ăn gì?”

“Tôm.”

“Sặc!” Giống như có chú tôm đang ở trước mặt, Khang Nghiên Đình ghét bỏ trợn sang một bên một chút.

“Trợn cái gì? Nếu cậu nói bây giờ thì cậu không có phần gì đâu đấy!”

Hả? Khang Nghiên Đình có chút cảm thông, thì ra cuộc sống của Mạnh đại gia tham ăn không trôi qua quá dễ dàng. . .

Vì thế, đêm đó trên bàn cơm, lần đầu tiên Khang Nghiên Đình dùng loại ánh mắt “Chiến hữu” nhìn về phía Mạnh Cảnh Vãn, khiến anh toàn thân không được tự nhiên lắm. Sau bữa cơm tối, Khang Nghiên Đình còn phá lệ chấp tay dâng Đỗ Tiểu Mạn lên, hơn nữa còn nói sáng ngày mai mình sẽ đi sớm. Chấn hết một bụng chiêu trò của Mạnh Cảnh Vãn.

“Hai người tụi em sắp tuyệt giao à?” Mạnh đại gia lơ đãng đi theo phía sau đầu bếp nhỏ, nhìn hồi lâu mới phun được một câu.

Đỗ Tiểu Mạn lườm anh một cái, “Nghĩ gì thế?”

“Vậy sao hôm nay cô ta- - “

“À, lúc chiều em dùng tôm luộc uy hiếp cậu ấy thôi.” Đỗ Tiểu Mạn hỏi hột nói nguyên nhân. Ngay lập tức, Mạnh đại gia bắt đầu gật đầu mãnh liệt, quả nhiên là cách mạng đồng bào.

Đỗ Tiểu Mạn đẩy móng vuốt định ăn trộm dầu tây ra, “Đúng rồi, anh đoán xem hôm nay em dùng phải ai?”

Mạnh đại gia phần nộ thu tay lại, tuyệt không hào hứng nổi, “Đoán không được, chẳng lẽ là tên họ Đường kia?” Mẹ nó, mấy ngày nay quá thư thái khiến ông suýt chút nữa quên cái tên ngáp nghé vợ ông!

“Không phải đâu! Đúng là lâu rồi em không gặp Đường Văn Nhất, ngược lại anh thì luôn thương nhớ người ta nhỉ.”

“Ồ, vậy là ai?” Vừa nghe không phải “Tình địch”, anh yên lòng đuổi tay tặc ra ăn trộm tiếp.

“Em họ em.” Đỗ Tiểu Mạn lại đập tay anh tiếp, “Hôm nay lạ thật, em ấy thấy em cũng không hề đến nói chuyện, chẳng lẽ là không nhận ra em sao?” Cô sờ sờ mặt của mình, chẳng lẽ tròn lên một vòng lại khiến người ta nhận không ra mình sao?

Mạnh Cảnh Vãn nhẹ ho một tiếng, cố gắng nói sang chuyện khác, “Vợ à, họ Khang kia trưa mai đi sớm rồi, vậy chiều tụi mình đi xem nhà đi, sẽ có niềm vui bất ngờ cho em!”

Lại bán manh! Khóe miệng Đỗ Tiểu Mạn kiềm chế không cười, cô dùng ngón tay uớt nhẹ chọc chọc vào dưới mặt anh, “Được rồi, vậy mai chúng ta đi. Nếu không có niềm vui bất ngờ như lời anh nói thì anh phải đền bù cho em đó.”

Mạnh Cảnh Vãn ôm eo cô, cúi đầu hôn nhẹ lên môi vợ, giọng nói mang theo cung chịu, “Không thành vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 28

Editor: Thanh Na

Chủ nhật, Đỗ Tiểu Mạn dậy thật sớm, chuẩn bị cơm trưa cho chồng và bạn thân của mình. Hai người tham ăn kia hôm qua đã cùng chung chiến tuyến, vừa rời giường đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngào ngạt. Ngoài ra, Đỗ Tiểu Mạn còn làm bánh ngọt chocolate cho cô bạn thân mang về, ông chủ Mạnh rất thèm, nhưng lúc biết không có phần của anh, thì chỉ còn kém không khóc lóc ăn vạ như chó con thôi. Vì vậy, trên bàn cơm trưa, Mạnh đại gia vô cùng lo lắng thúc giục Khang Nghiên Đình ăn nhanh một chút, ăn xong liền đóng gói người đười ươi đi! Sau đó lập tức quay lại hôn nhẹ bà xã nhà mình mừng việc cả hai quay về thế giới hai người

Hành động này khiến Khang Nghiên Đình vốn thông cảm với Mạnh Cảnh Vãn bất mãn, trước khi đi cô nàng mạnh mẽ hôn lên môi Đỗ Tiểu Mạn ngay trước mặt Mạnh đại gia.

Mạnh Cảnh Vãn như ăn phải pháo, đùng cái đã bùng nổ, tuyên bố không bao giờ hoan nghênh cô nàng đến làm khách nữa, bảo Đỗ Tiểu Mạn mau chóng đoạn tuyệt qua lại với cô ta!

Mãi đến khi Khang Nghiên Đình vào cửa kiểm an, Mạnh Cảnh Vãn vẫn chưa vui vẻ trở lại, anh cẩn thận lau môi cho Đỗ Tiểu Mạn, sau đó ôm đầu bếp nhỏ hôn thật sâu, sống chết muốn xóa hết dấu vết của người phụ nữ kia để lại.

“Uhm!” Đỗ Tiểu Mạn há miệng cắn cắn anh, “Không phải anh nói đi xem nhà sao?”

Mạnh Cảnh Vãn vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, cẩn thận tuân chỉ bà xã đại nhân.

Mấy thứ về kiến trúc, Đỗ Tiểu Mạn không hiểu nhiều. Thế nhưng khi Mạnh Cảnh Vãn hiến của quý đẩy cô vào nhà mới, cô vẫn không giấu được tiếng la nhỏ nhỏ của mình. Không gian và cách sắp xếp tương tự như “Quán ăn bà chủ Mạnh” mười phần.

“Là anh làm à?”

“Ừ? Thích không?”

“Thật gian xảo.” Đỗ Tiểu Mạn nhỏ giọng lầm bầm một câu, biết rõ là cô rất thích cửa hàng mới mở còn hỏi như thế làm gì.

Mạnh đại gia dương dương đắc ý nằm trên ghế sofa, cầu phần thưởng, “Vậy em thưởng cho anh thế nào đây?”

Đỗ Tiểu Mạn ngồi theo xuống cạp ngực anh, ngửa đầu nhìn về phía anh, trong mắt không có ý tốt, “Ai nói sẽ thưởng cho anh chứ? Đây là việc anh phải làm đấy biết không?”

“... Chó con nói không giữ lời.”

“Ha ha! Anh là bạn nhỏ năm tuổi à? Ai để ý anh chứ!” Đỗ Tiểu Mạn thỏa mãn đến cực điểm nhưng mặt thì nghĩ một đằng nói một nẻo.

Ú ồa! Anh đúng là người đàn ông có một không hai trên thế giới này mà!

Đỗ Tiểu Mạn bị anh chọc cười đến cong lưng, ôm cổ nhìn anh cười ngây ngô. Sao chồng nhà mình lại đáng yêu thế này cơ chứ. . .

“Hừ!” Tay Mạnh Cảnh Vãn ôm cô chặt lại, tuy tỏ vẻ ghét bỏ bộ dáng tươi cười sáng lạn của vợ mình, nhưng trong lòng anh lại mong sao cô đầu bếp nhỏ của anh nài cười thật thoải mái như thế.

“Gần đây em muốn học làm mấy vật để trưng bày, lúc anh về em có thể đứng cạnh nhìn không?”

Mạnh Cảnh Vãn khó hiểu nhìn cô hỏi: “Sao đột nhiên lại có hứng thú?”

“Vật trưng bày rất khó làm, không những phải có kĩ xảo và sáng tạo mà còn phải nắm chắc kết cấu nữa.” Đột nhiên Đỗ Tiểu Mạn trở nên buồn bã, mặt hàng ở quán ăn thật sự quá ít. “Vừa hay chuyên ngành của anh lại nghiên cứu về ngành này, nên em đương nhiên phải học anh một chút chứ sao.”

Mạnh đại gia sờ sờ cái cằm, “Vợ à, mấy thứ hàng trưng bày này đều ăn được...” Không bằng làm xong cho hết vào bụng anh, đỡ lãng phí!

Đỗ Tiểu Mạn nheo mắt lại đánh mạnh vào bụng anh một cái, trong đầu tham ăn quả nhiên chỉ có một chữ “Ăn” thôi sao?!

Sau khi được ông chủ Mạnh đồng ý, mỗi ngày Đỗ Tiểu Mạn ở trong tiệm bán tới tận buổi tối, rồi vui mình trong văn phòng của Mạnh Cảnh Vãn. Hoặc là đọc sách, hoặc là xem tác phẩm của bọn họ, nói tóm lại là toàn tâm toàn ý học hành.

Tuy nhiên “quán ăn bà chủ Mạnh” nằm trong khu hạng nhất, sinh ý không tồi, cho nên ngoại trừ việc trang trí bên ngoài, cô càng muốn tự mình làm chocolate, nước mật* hoặc dựa vào các tài liệu của chồng để làm mấy món trưng bày hấp dẫn thực khách. Không những biến đổi đa dạng, lại có thể cho thực khách thấy phong cách riêng của quán. Tuy nhiên lúc nào nghĩ cũng hay, nhưng đến lúc bắt tay vào làm mới thấy thật khó khăn.

*Nước mật: hàm lượng đường 60% dùng để làm kẹo.

Đỗ Tiểu Mạn đã thất bại nhiều lần. Không phải thanh kẹo bị gãy thì là độ phẳng chưa đủ, hay ngay cả tạo hình trước mắt cũng thất bại, khó giải quyết cực kỳ.

Đỗ Tiểu Mạn hằng say nghiên cứu đến mức quên cả thời gian, thế nên lúc oán phu đến đòi cơm trưa thì cô hoàn toàn chưa chuẩn bị phần cơm trưa cho anh.

“Vợ à, lúc sáng em nói em sẽ ăn điểm tâm trong quán, không phải ngay cả điểm tâm cũng không ăn chứ?” Giọng nói Mạnh Cảnh Vãn nghe thì bình tĩnh, trên mặt cũng không có thay đổi gì, hết như nói chuyện bình thường mà thôi.

Nhưng Đỗ Tiểu Mạn vẫn rùng mình một cái. Cổ cô cứng ngắc, quay đầu nhìn về phía Mạnh Cảnh Vãn.

Hu hu! Dọa người! Sắc mặt này cô đã từng thấy một lần rồi, đây chính là lúc anh vô cùng nghiêm túc thảo luận chuyện đứng đắn gì đó với cô. Lúc này còn căng hơn lần đó nữa, anh tức giận lắm sao? Chỉ vì chưa làm cơm trưa cho anh ăn?

Mạnh Cảnh Vãn thấy mặt cô vợ mình liếc qua nhìn lại, hiển nhiên là không để ý đến chuyện anh đang tức giận. Tay anh rơi xuống đầu cô, “Đang nghĩ gì thế?”

“Không có, không có gì!” Đỗ Tiểu Mạn ngừng động tác khuấy chocolate lại, “Anh muốn ăn gì?”

Mạnh đại gia suýt nghẹn họng, hay lắm đầu bếp nhỏ! Thật hiểu cách làm anh tức giận thêm nữa! Anh nhin rồi lại nhin, cuối cùng không nhin được nữa gõ nhẹ đầu cô một cái, hung dữ quát: “Ông đây đang hỏi em điểm tâm không thèm ăn bây giờ tới cơm trưa cũng không nhớ phải ăn hả? Thành tiên rồi sao? Hừm? Hay là chơi trò làm đồ ăn đến mất ăn mất ngủ, hả?”

“... À, cái kia, em đang muốn giảm cân, không chế ẩm thực thôi.” Đỗ Tiểu Mạn yếu ớt nhấc tay trả lời, muốn dùng ý định giảm cân của đa số phụ nữ để trả lời qua loa.

“Là sao?” Bình thường đầu bếp nhỏ bất kể làm cái gì cũng không quên ném thử tài nghệ của mình để xác định nếm vị, cô hoàn toàn không thể không chế nổi miệng mình, định dùng lý do lừa gạt con nít ra gạt anh à, cho là anh ngu?

“Dạ dạ dạ!” Đỗ Tiểu Mạn đã ngồi xổm ở trước tủ lạnh, ra tay lấy một ít rau dưa, “Em làm mì Ý cho anh...” cô còn chưa dứt lời, đã bị Mạnh Cảnh Vãn kéo cánh tay, cả người bị kéo vào lòng anh.

“Đỗ Tiểu Mạn, anh cảnh cáo em, em mà còn để bản thân đói bụng nửa ngày như hôm nay nữa thì em hãy cẩn thận cho anh, anh chắc chắn sẽ đóng cửa tiệm này!”

Đỗ Tiểu Mạn bị anh mắng đến sững sờ, sợ hãi qua đi trong lòng chỉ còn lại ngọt ngào. Thì ra đây là nguyên nhân anh hờ hết trong bếp cô này giờ, không phải vì anh đói bụng. ... “Anh đang lo lắng cho em đấy à?” Cô cẩn thận hỏi, trong lòng vạn phần chờ mong.

Mạnh Cảnh Vãn bị cô đánh bại hoàn toàn, ừ ừ tựa đầu trên vai cô, giọng nói rất trầm thấp, “Vợ anh thì anh xót.”

Mùi cô cay cay, cảm thấy như có một luồng nhiệt chạy lên mắt. Cô thật là không có cốt khí, chỉ vì một câu nói tùy tiện của anh mà lòng mềm đi, thật gian xảo! Ông chủ Mạnh đúng là quá quá quá gian xảoooo!

Đỗ Tiểu Mạn hít sâu một hơi, cắt đứt tình thâm ý thiết: “Ông xã!”

Trong lòng ông chủ Mạnh nhộn nhạo, vừa mới hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc đã bị cô sát phong cảnh.

“Em quyết định sau này về nhà sẽ không bắt anh mang dép nhưng tình nhân nữa!”

Tuy đây cũng là chuyện đáng để anh vui vẻ, nhưng tóm lại vẫn không thỏa mãn, anh cắn lên môi cô, cọ xát một hồi mới buông cô ra, đại gia cong miệng, đôi mắt sáng ngời, hình như vừa nghĩ ra chuyện gì, anh nhanh chóng thúc giục: “Nhanh đi làm mì Ý đi, anh ra ngoài chờ em” Bước chân đi rất nhanh, hoàn toàn không thể nhìn ra bộ dáng bị bỏ đói lâu ngày.

Vào lúc anh nghĩ mình sẽ được như ý nguyện, Đỗ Tiểu Mạn buồn bực nói: “... Em dặn bọn họ rồi, anh đừng vọng tưởng sẽ có bánh ngọt cho anh ăn.”

Ài! Mạnh đại gia thất thế không muốn khuất phục. ...

Nà: Truyện này mình mới đọc chương cuối chứ chưa đọc đoạn giữa nên không biết sau này anh Mạnh Cảnh Vãn có thay đổi không, nếu là mình thì mình mong chồng mình biết mình đói thì sẽ nấu cho mình một thứ gì đó, có thể nó chỉ là một bát mì, có thể nó không ngon nhưng chắc chắn mình sẽ cảm thấy

vui vẻ và ngọt ngào hơn là việc chỉ nói miệng “Anh đau lòng lắm ... abcd”. Hi vọng sau này sẽ thấy được sự thay đổi của anh nam chính.

Hu hu, đòi hỏi cao nên bình thường hay thất vọng vch T^T

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chương 29

Editor: Thanh Na

Mạnh Cảnh Vãn đưa giỡn cục cưng nhà mình xong, hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày đều làm vợ mình vui vẻ, có phần mất hình tượng lẩn ra ngoài phòng khách, ngồi trong góc gác chân lên chờ cơm trưa. Nói anh đường đường là đàn ông đàn ang lại đi thích ăn bánh ngọt, còn không phải vì cô vợ anh mở tiệm bánh ngọt sao... Nếu lời này mà bị đầu bếp nhỏ nghe được, chắc chắn sẽ ném ánh mắt xem thường qua cho mà xem. Da dày như vậy mới không sợ đau lưng.

Cô bé sinh viên làm thêm lâu lâu lại đưa ánh mắt nhìn về phía ông chủ Mạnh, đối với người trước mặt bà chủ một mặt, sau lưng bà chủ lại một mặt khác này, cô bé bày tỏ lòng hiếu kì... mãnh liệt.

Đỗ Tiểu Mạn không có ý để vị đại gia kia ngồi bên ngoài ăn mì Ý, thế nên cô mở cửa phòng bếp vẫy vẫy tay gọi anh vào. Vì thế, Mạnh đại gia lập tức hóa thân thành chó nhỏ, ánh mắt – trông mong vợ đi vào.

Cuối cùng, lúc cô bé sinh viên làm thêm nhìn thấy vẻ mặt đặc ý cầm một miếng bánh ngọt quay về văn phòng thì ánh mắt tò mò hoàn toàn chuyển sang khinh thường. Đồng thời vô cùng sùng bái bà chủ vạn năng, loại tiết mục này xem mãi cũng không chán.

“Hoan nghênh ghé thăm.”

Đỗ Tiểu Mạn vừa định bước ra khỏi phòng bếp lập tức rút lại. Sau đó lén lén lút lút hé cửa nhìn ra bên ngoài, quả nhiên là em họ cô – Trương Lộ.

Chẳng lẽ trên người cô có gắn thiết bị định vị sao? Đỗ Tiểu Mạn gãi đầu, không biết em họ cô chỉ là đi dạo ngang qua hay lại đến tìm cô....

Lần kinh nghiệm suýt bị phá tiệm đột trước vẫn còn rất mới mẻ, nếu không phải Mạnh đại gia đúng lúc ở đó thì chỉ bằng chút võ mèo cào của cô mà muốn không chút tổn thất lớn nào ư? Đỗ Tiểu Mạn như đứa ngốc ở mãi trong phòng bếp lo sợ vu vơ, mãi đến khi cô bé sinh viên làm thêm vào gọi bảo bên ngoài có người tìm cô, cô mới nhận mệnh bước ra ngoài.

Cô nói chuyện với Trương Lộ hai câu rồi nhẹn không được hỏi thăm: “Sao em biết đây là quán chị mở?”

“Ăn thì biết thôi, vị này chắc chắn là của chị làm.”

Khóe miệng Đỗ Tiểu Mạn hơi co lại, quả nhiên không hổ danh là em họ cô! “Em đi du lịch à? Hình như hai ngày trước chị có gặp em đúng không?”

“Trong lớp tổ chức đi chơi thôi ạ.” Trương Lộ hơi lo lắng nhìn cô, có vẻ muốn nói lại thôi.

“À, bạn học em có đến không?” Đỗ Tiểu Mạn thăm dò nhìn bên cạnh, “Chị mới làm mấy món đồ ngọt, em có muốn ném thử một chút không?”

Trương Lộ khoát tay từ chối. “Không cần đâu chị, chị đừng nói với người... à anh rể là em đến tìm chị nhé, em phải về rồi.”

“Em chờ một chút!” Đối với cô em họ tìm cô chỉ nói đôi ba câu rồi về, cô thật không hiểu nổi, nhưng cô vẫn đi lấy vài miếng bánh và đồ ngọt bỏ vào hộp cho em.

“Ha ha, cảm ơn chị em về.” Ánh mắt Trương Lộ sáng lên, tùy ý vẫy vẫy tay với Đỗ Tiểu Mạn rồi ra về.

Đỗ Tiểu Mạn gãi đầu, không hiểu tại sao em họ mình lại đến. Đến khi Mạnh Cảnh Vãn đến đón cô về nhà, liền thấy cô lâu lâu lại ngó sang nhìn anh rồi lại làm bộ như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Mạnh đại gia đau đầu tìm chỗ đậu xe xong, dùng sức kéo mặt cô lại gần, khiến cô lấy lại tinh thần.

“Làm gì vậy?”

“Anh hỏi em mới đúng đấy. Buổi chiều có ai đến quán sao?” Ông chủ Mạnh nói một phát trúng ngay tim đen.

“Không có.” Ưu điểm khác Đỗ Tiểu Mạn không có, nhưng chữ tín thì cô vẫn biết giữ.

Nhưng có câu, đạo cao một thước, ma cao một trượng. Mạnh Cảnh Vãn không hề ép cô, chỉ bằng quơ nói: “Không sao, bây giờ chúng ta quay lại, hỏi hai tên tiểu quỷ kia một chút.”

Ai dò! Sao cô lại quên mất việc nhân viên làm thêm trong quán nhất mực nghe lời anh thế chứ... Cô cau mày đáp lại: “VẬY một mình anh hỏi đi.”

Mạnh Cảnh Vãn cẩn thận quan sát vẻ mặt của cô, sau mấy phút im lặng, anh mới cười khẽ một tiếng: “VỢ à, là em họ em đến à?” Anh thấy Đỗ Tiểu Mạn lập tức tò về kinh ngạc trong mắt đầy vẻ không thể tin được, thì anh càng cười vui vẻ hơn, “Lần trước cô ta đến tiệm em cũng mặt ừ mày chau thế này.”

Sau khi trêu ghẹo đầu bếp nhỏ xong thì anh nghiêm mặt hỏi: “Cô ta đến nói với em cái gì?” Lúc trước ở thành phố A anh đã trộm giải quyết việc này một lần rồi. Hơn nữa anh đã từng cảnh cáo cả nhà nà, nếu lần tới mà còn nói đến việc nợ nần cờ bạc trước mặt Đỗ Tiểu Mạn thì... anh chắc chắn có cách khiến họ phải ới hết gấp đôi số tiền vợ anh đã trả giúp họ.

Đỗ Tiểu Mạn bẽ bẽ ngón tay, “Nói còn chưa đến năm câu nữa, cho nên em mới cảm thấy lạ, ngày trước con bé kéo em nói chuyện lâu lắm.”

“Không phải em ước gì cả nhà họ không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa sao?”

“Nghĩ là nghĩ vậy thôi, nhưng nếu xảy ra chuyện thật thì lòng em không cứng nổi.” Đỗ Tiểu Mạn chu mỏ, “Được rồi, đừng nói chuyện bọn họ nữa, về anh giúp em xem thử bản vẽ được chưa nhé.”

Mạnh Cảnh Vãn khóa xe, đặt tay cô vào lòng bàn tay. Tay cô mỗi năm đều dùng dao ngâm nước, anh có thể dễ dàng sờ thấy vết chai trong tay cô, ngón tay anh nhẹ nhàng miết qua vết chai, khiến Đỗ Tiểu Mạn thở nhẹ một tiếng vì ngứa. Lúc này anh mới hồi thần, không biết xấu hổ nói: “Nói là anh hướng dẫn em về nhưng em vẫn phải tự dựa vào bản thân. Em xác định là nhờ anh giúp em xem giùm bản vẽ?”

“Ừa.” Nhà có ông xã có thể phát huy công dụng, tất nhiên là không được uống phí.

Mạnh đại gia đắc ý ôm đầu bếp nhỏ: “Mấy thằng nhóc trong công ty làm không đúng ý anh bị anh mắng thảm lắm, bà xã, tối nay em có định dứt lốt trước không?”

Đỗ Tiểu Mạn liếc anh một cái, hai tay ôm anh càng chặt on, ngửa đầu làm nũng: “Ông xãaaaa...”

“Không có thành ý.” Mạnh đại gia tiếp tục lên mặt.

“... Ông xã!” Lần này giọng nói của Đỗ Tiểu Mạn lại mềm hơn một chút, đến chính cô cũng nổi cả da gà.

“Ừ.” Mạnh đại gia vừa muốn vờ vịt một chút đã bị đầu bếp nhỏ hung dữ nhéo nhéo thịt trên lưng, anh nhanh chóng xin tha thứ ngay: “Không những giúp em xem bản vẽ mà con giúp em sửa lại nữa nhé? Cho nên, vợ à, em phung phí một lần đi được không?”

Đối với tên tham ăn này thì tuyệt không thể nương tay! Đỗ Tiểu Mạn cười trộm tha cho anh. Hôm nay hai người trở về biệt thự, nhà ở mới vừa được sửa chữa xong nên vẫn còn hơi nặng mùi, Mạnh Cảnh Vãn vì lo lắng cho sức khỏe của hai vợ chồng nên dứt khoát kéo đầu bếp nhỏ về hang ổ cũ.

Buổi tối, Đỗ Tiểu Mạn tắm rửa xong, mang đôi dép lê mà Mạnh đại gia vẫn xem thường đi tìm anh.

“Định làm cao bao nhiêu? Khoảng 50 centimets không em?” Mạnh Cảnh Vãn nhìn bản vẽ lập tức nhú mày, cầm bút chú thích bên cạnh.

“Cũng chừng đó.” Đỗ Tiểu Mạn xấu hổ, mấy chuyện này cô còn chưa nghĩ tới.

Mạnh Cảnh Vãn chỉ vào một chỗ trên bản vẽ: “Gốc cây không thể đặt đây được, không cân bằng bố cục.” Anh nghiêng đầu nhìn bộ dáng cái hiểu cái không của cô, anh dùng tay xoa xoa tóc cô, trực tiếp sửa lên bản vẽ trước ánh mắt ngơ ngác của cô.

Đỗ Tiểu Mạn tựa vào bàn nhìn anh vẽ. Vốn tầm mắt đặt lên giấy, nhưng dần dần cô lại bị người này hấp dẫn.

Đàn ông nghiêm túc thật CMN đẹp trai quá!

Trong lòng thầm nói tục một câu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Mạnh Cảnh Vãn. Lần đầu tiên cô cảm thấy vốn từ của bản thân thật nghèo nàn, cô không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung anh trong mắt mình...

“Hửm? Thế nào? Bỗng phát hiện chồng em ưa nhìn quá phải không?”

“Uhm! Ông xã, em rất yêu anh.” Đỗ Tiểu Mạn bị bộ dáng yêu nghiệt của anh đầu độc rồi, nói thẳng mà không hề suy nghĩ, khiến Mạnh Cảnh Vãn đắc ý hồi lâu.

Đúng là tính tình của trẻ con! Ông chủ Mạnh tiến tới mở một cái lên môi vợ, “Qua chỗ anh, anh sẽ giảng giải cẩn thận cho em.”

“Dạ.”

Suy nghĩ của Mạnh đại gia hơi lung tung, đáng tiếc Đỗ Tiểu Mạn nghiêm túc quá chừng, cứ quán lấy anh hỏi chỗ này chỗ nọ khiến anh cảm thấy bản không có sức quyến rũ. Vừa nãy không phải mãi nhìn anh đến nổi sứt chảy nước miếng sao? Bây giờ lại khác biệt quá thế này!

Cũng may đầu bếp nhỏ lương tâm nổi dậy, nghe anh giảng xong thì xuống bếp làm một bữa phong phú cho anh ăn, làm anh sướng ron người.

Sau đó, bất ngờ hơn là ‘vui quá hóa buồn’.

Sáng sớm hôm sau, sắc mặt Mạnh Cảnh Vãn cực kì khó coi, bệnh đến quá mất mặt: “Hình như dạ dày anh không thoải mái lắm.”

“Đừng động, để em xem thử.” Đỗ Tiểu Mạn vội vã đứng dậy, bảo anh nằm yên trên giường. Sau khi cho anh uống chút nước, cô quyết định “Đi khám bác sĩ thôi, để em giúp anh mặc quần áo.”

Mạnh Cảnh Vãn hấp tấp đưa tay cản lại: “Gọi cho Tường Vinh đi, bảo cậu ta đưa Hồ Hồng tới.”

“... Đó cũng là anh em tốt của anh hả?” Đỗ Tiểu Mạn làm bầm một câu, “Em tưởng an hem của anh đều bên kiến trúc hoặc liên quan đến nó chứ.” Cô ra dấu bảo anh yên tĩnh một lát, “Đưa số điện thoại của trợ lý anh cho em”

Trước kia làm bà chủ Đỗ cũng không tốn công vô ích, lúc cần tinh táo thì cô tuyệt đối không mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 30

Editor: Thanh Na

Trước là thông báo chuyện công ty cho Mạnh Cảnh Vãn, sau là quán ăn của mình, Đỗ Tiểu Mạn tự quyết định nghỉ bán một ngày.

Dưới ba ánh mắt soi mói, Hồ Hồng bị Tường Vinh lôi người ra khỏi chỗ, khéo môi cậu khề mím: “Chỉ là do anh ấy ăn nhiều quá nên không tiêu hóa được thôi. Chuyện nhỏ này mà cũng tìm em, làm em còn tưởng chuyện gì đáng đáng đến mạng người chứ.” Sau khi cậu ta chăm chọc xong thì xoa xoa tay, đáng về bị ối khác lúc này hoàn toàn khiến Đỗ Tiểu Mạn càng sợ hơn nữa.

“Đây chính là chị dâu mà lão đại giấu giếm không cho chúng ta gặp?” Hồ Hồng kéo Tường Vinh đi đến góc tường ghé tai hỏi nhỏ.

“Cậu mau kê đơn đi, không thấy chị dâu đang trừng cậu sao?”

“Vâng vâng vâng.” Hồ Hồng nói với Đỗ Tiểu Mạn: “Bây giờ có lẽ anh ấy rất khó chịu, sốt nhẹ, nhưng cách tốt nhất lúc này không phải là chích mà chỉ cần anh ấy nôn ra là được.”

“Nôn?” Đỗ Tiểu Mạn cắn môi, nghĩ cách khiến anh nôn ra.

Hồ Hồng đến gần cô, đáng thương nói: “Chị dâu nhỏ à, lúc sáng em còn chưa kịp tỉnh ngủ đã bị kéo đến đây, không biết em có thể ké bữa sáng được không?”

“Ừ, đợi tôi một chút.” Đỗ Tiểu Mạn liên tục gạt đầu, vội vàng xuống lầu làm bữa ăn đơn giản cho hai người, thuận tiện nấu nồi cháo cho tên mất mặt vì ăn uống kia.

Sau khi cô rời khỏi phòng, bác sĩ Hồ nháy mắt với Tường Vinh, mỗi người một bên kéo Mạnh đại gia rời khỏi giường, đưa vào toilet, sau đó trực tiếp ấn giữ đầu anh vào bồn cầu.

Toàn thân Mạnh Cảnh Vãn không còn chút lực, hung dữ trừng mắt nhìn em người, ý bảo sau này chắc chắn sẽ tính sổ. Chuyện duy nhất hai người này làm đúng đó là giúp anh đưa Đỗ Tiểu Mạn đi chỗ khác, đỡ khiến anh phải lo lắng vớ vẩn.

Khoảng chừng một phút sau, Đỗ Tiểu Mạn bung sandwich lên lầu, vừa để cái khay xuống, hai người trong phòng đã hớn hờ đi tới chỗ ngồi há miệng ăn. Cô ngồi bên giường Mạnh Cảnh Vãn, sờ trán anh hỏi: “Anh có muốn ới không?”

Hồ Hồng suýt nôn luôn miếng sandwich vừa mới cho vào miệng ra! Đây không phải là câu hỏi được hỏi nhiều nhất trong quá trình phụ nữ mang thai sao, lại nói, tay nghề của chị dâu quả nhiên danh bất hư truyền! Đặc biệt là phần trứng ở giữa, chín vừa đúng, ăn đến đâu lòng đỏ trứng chảy đến quỵên vào bánh mì, hương vị quả xá tuyệt luôn!

“Anh ấy nôn rồi.” Ăn thật mềm nhừ người ta, Hồ Hồng không thể không nói, “Vừa nãy anh ấy ôm bồn cầu nôn một trận rồi. Đúng rồi, chị dâu nhỏ à, mấy ngày này chị cho anh ấy ăn thanh đạm thôi, tránh dầu mỡ, tránh cay.”

“Được, vậy chúng ta xuống lầu một chút nhé? Tôi pha hai người ly cà phê, còn anh ấy thì để anh ấy nghỉ ngơi một chút.”

Hai người vui vẻ theo Đỗ Tiểu Mạn xuống lầu. Thật ra không phải bọn họ tham ăn, mà là để kích thích Mạnh Cảnh Vãn, khiến tên tham ăn này chỉ có thể

nhìn chứ không thể cho vào miệng, đây mới là cảm giác sướng khoái nhất!

Đúng là an hem tốt, hừ! Nằm trên giường vẫn chưa ngủ, trong lòng Mạnh đại gia chỗ nào cũng như lửa đốt! Hận!

Mạnh Cảnh Vãn ngủ một giấc thẳng tới tối, lúc anh ngồi dậy đầu hơi choáng váng. Theo như anh đoán thì là do đói.

Đỗ Tiểu Mạn an vị ngồi dưới lầu xem ti vi, trên ghế salon đặt một ít giấy, xem chừng cô nàng còn đang rối rắm chuyện hàng trưng bày. Mạnh Cảnh Vãn mỉm cười, gọi người dưới lầu: “Vợ à, anh sắp chết đói rồi.”

“Anh dậy rồi hả?” Đỗ Tiểu Mạn kinh ngạc quay đầu lại, “Em đã hầm cháo cho anh rồi, anh muốn ăn ở đây hay ăn trong phòng?”

Mạnh Cảnh Vãn đã bước xuống cầu thang, “Chỉ cháo thôi à? Anh muốn ăn thịt!”

Trên trán đầu bếp nhỏ hiện lên dấu chữ thập tức giận (là dấu này nè): “Ăn thịt à? Anh nghĩ hay nhì! Một tuần tới không được đụng đến thịt!”

... Có phải quá tàn nhẫn rồi không? Mạnh đại gia lập tức biến thân thành chú cún con, nhào tới ôm Đỗ Tiểu Mạn, làm nũng cọ cọ lên người cô: “Anh hết bệnh rồi, sức khỏe hồi phục cả rồi em yeeeeuu!”

“Khỏi thương lượng!” Đỗ Tiểu Mạn rất cố chấp, ánh mắt cún công kích không hiệu quả: “Mau đi rửa tay đi, em lấy cháo cho anh ăn.”

Có ăn còn hơn không, dù chỉ là một chén cháo. Anh sờ sờ cái bụng rỗng tuếch, ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn. Quay đầu lại lập tức nhìn thấy bóng dáng Đỗ Tiểu Mạn đang loay hoay bận bịu trong nhà bếp, anh liền chống cằm duy trì tư thế ấy ngắm vợ.

Từ bà xã không phải là từ có thể tùy tiện gọi ra miệng. Mỗi khi quay lại có thể nhìn thấy Đỗ Tiểu Mạn vì chồng mà vội trên bận dưới, trong mắt tất cả đều là anh thì lòng anh càng cảm nhận rõ ý nghĩa của từ này.

“Bà xã, em cũng ăn cháo à?”

“Ừ vâng, bằng không nếu một mình em ăn đại tiệc thịt, anh chạy tới cướp của em thì em làm thế nào?” Đỗ Tiểu Mạn chu miệng nhỏ, tỏ ra ghét bỏ anh.

Mạnh Cảnh Vãn cười ha ha, anh dùng sức xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, đúng là vợ anh ngày càng biết cách để mỗi ngày anh lại thích cô nhiều hơn.

“Đừng làm loạn, tóc mái em lộn xộn rồi này.” Đỗ Tiểu Mạn ra ý bảo anh mau húp lúc cháo còn nóng, “Em có cho thêm nguyên liệu vào, em không dám bạc đãi dạ dày anh đâu.”

“Uhm? Cháo hải sản phải không?” ánh mắt Mạnh Cảnh Vãn sáng lên.

Cô ném cho anh cái liếc mắt: “Anh thấy có khả năng đấy không?”

Mạnh đại gia sờ sờ mũi cúi đầu khuấy cháo, “Lúa mạch, bách hợp, củ từ...?” Áo tưởng tan biến, đây gọi là chút nguyên liệu nuôi dưỡng dạ dày sao?

Đầu bếp đại nhân hí mắt: “Hử? Không muốn ăn à?”

“Đâu có! Ăn ngon lắm!” Mạnh đại gia cướp lời, sợ khiến vợ mình không vui. Ăn hơn nửa chén anh mới hỏi, “Hai đứa kia đi lúc nào vậy em?”

“Ăn cơm trưa xong.”

“Cái gì? Ăn ké sáng chưa đủ còn mè nheo ăn cả cơm trưa à?” Mạnh Cảnh Vãn nghiêng răng nghiêng lợi, hay lắm, thừa dịp anh nằm trên giường liền lợi dụng vợ anh, anh nhất định phải “cảm ơn” hai đứa này thật tốt mới được!

Đỗ Tiểu Mạn dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng đoán được độc thoại trong lòng anh, nói đi nói lại thì tình bạn của đàn ông lạ thật đấy, chẳng lẽ cả đám ai cũng thích bị Mạnh đại gia ăn hiếp à? “Sauk hi ăn xong thì anh đi tắm đi rồi ngủ sớm một chút nhé.”

“Ừ...” đầu bếp nhỏ nhà anh đang dần phát triển theo hướng bà cụ non rồi, anh cố gắng tranh thủ phúc lợi cuối cùng, “Vậy em cũng ngủ sớm với anh luôn đi.”

“Vâng.”

Mạnh đại gia cười âm hiểm, đầu bếp nhỏ thật dễ bị lừa.

Mạnh Cảnh Vãn tắm rửa cực kì có tinh thần, vì quyến rũ vợ đại nhân anh còn cố ý chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm đi ra ngoài. Lòng thầm mong thấy được vẻ mặt ngượng ngùng đỏ ửng của Đỗ Tiểu Mạn xuất hiện!

Cô nhìn cơ bụng của anh hồi lâu, rốt cục nhìn không được đưa tay sờ sờ. Bàn tay nhỏ bé lạnh buốt khiến toàn thân anh căng thẳng. Anh ôm người vào trong ngực, cúi đầu hôn xuống mái tóc còn ướt nhẹp của vợ. Đôi tay tặc cũng không chịu ngồi yên.

“Anh bị bệnh sao còn không chịu mặc quần áo vào?” Tuy tìm Đỗ Tiểu Mạn đập như trống bỏi, khuôn mặt cũng đỏ bừng, nhưng vẫn không quên nhắc nhở anh vài câu như cũ.

“Sao? Em không thích sao?”

Đỗ Tiểu Mạn dùng tay chọc chọc vào cơ bụng anh, “Mau, anh mau mặc quần áo vào đi.”

“Còn em, gội đầu xong không chịu lau khô tóc là vì muốn bệnh chung với anh à?”

“Không có.” Đỗ Tiểu Mạn bị anh ôm trọn, một lòng muốn tìm khăn khô, lại bị anh tranh thủ cời bộ đồ ngủ ra.

Mạnh Cảnh Vần ôm eo cô, ngã lên giường, đè cô dưới người mình. Anh nhẹ nhàng liếm từ tai sau đó mút đến cổ cô, khiến cô mẫn cảm hơi co người lại, trong miệng vang lên tiếng rên khe khẽ.

Anh nhếch miệng, bàn tay vuốt ve đường cong bên dưới, một tay nâng hông cô lên để cô xoay người nằm sấp lên người mình.

“Ồ...” ánh mắt Đỗ Tiểu Mạn mê ly chứng tỏ đã bị anh dụ dỗ thành công, nhưng đột nhiên thay đổi vị trí khiến cô không biết phải phản ứng thế nào.

“Hôm nay em ở trên.” Anh nghiêng người hôn lên môi mềm.

Ngay lúc hai người đang tương đối bối rối, Đỗ Tiểu Mạn bị anh cắn một phát trên ngực, cắn đến khi cô hồi phục lại tinh thần mới thôi. Đỗ Tiểu Mạn nhìn anh, “Buổi sáng anh còn sốt, bây giờ...” chỉ tiếc nửa câu sau của cô đã bị Mạnh Cảnh Vần nuốt vào miệng, hơn nữa còn dây dưa với lưỡi cô khiến cô không thể nghĩ thêm gì khác.

Mạnh đại gia bị dục hỏa đốt người, trực tiếp nhào vào người ta. Xem ra ngày đầu bếp nhỏ ở trên còn xa, bây giờ không phải lúc! Mục tiêu ngắn hạn sắp tới của anh là làm thế nào để dạy cô “vô vấp” vào anh.

Quả thật anh yêu đến chết bộ dáng cố nhịn tiếng rên rỉ của cô, khiến anh vừa yêu vừa muốn hiếp đáp cô nhiều hơn...

“... A chịu thua...” Đỗ Tiểu Mạn thề, sau này cô không dám nói trên bụng anh có thịt thừa nữa!

Thật lâu sau đó, trong phòng truyền đến tiếng đàn ông trầm thấp: “... Thêm một lần nữa...”

Tham ăn mà một ngày không có thịt, đương nhiên là phải nhớ xương nhớ vị rồi, nên chắc chắn sẽ không thể buông tha cho đầu bếp nhỏ dễ dàng được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 31

Editor: Thanh Na

Đỗ Tiểu Mạn bị bàn tay tặc của tên nào đó sờ trộm làm tỉnh giấc. Toàn thân cô đau nhức không chịu nổi, không thể hoạt động được, cô dùng hết sức lực chọc chọc vào người nọ: “Anh hết bệnh chưa?”

“Đêm qua đã khỏe rồi.” Nói chính xác là từ lúc bị hai tên giặc kia áp giải đến bồn cầu nôn một trận thì đã khỏe được bảy tám phần rồi.

“Khỏe rồi sao còn không mau cút đi làm?” Đầu bếp nhỏ bạo phát, một cước đá xuống phía nửa người dưới của anh.

Thân thể cường tráng của Mạnh Cảnh Vần vội vàng trốn tránh, ngoan ngoãn rời giường, không dám lơ đãng: “Em ngủ tiếp đi, anh sẽ đến tiệm thông báo một tiếng.” Dứt lời nhìn không được cúi xuống ngâm lấy môi cô, dây dưa với cô hồi lâu.

“Ừ, bye.” Đỗ Tiểu Mạn thờ phỉ phò, hí mắt ỉu xiu nhìn hướng anh đi. Ngày hôm qua cô đã phóng túng quá mức với “người bệnh” kia, thế nên hôm nay mới rơi vào kết cục không thể xuống giường được thế này.

Đến khi cô cảm thấy bản thân ngủ đủ thì đã gần một giờ chiều. Cô đuổi người, không biết là do đói hay do dùng sức quá mạnh mà cô lại cảm thấy choáng váng, lao đảo về lại giường. Sau khi ngơ ngậy trong chăn khoảng hơn mười phút thì miễn cưỡng gắng gượng đứng dậy đi rửa mặt.

Cô chỉ làm việc và nghỉ ngơi bình thường thôi cũng thật vất vả! Đều do Mạnh đại gia phá hủy cả!

Không biết tên tham ăn kia hôm nay ăn sáng và ăn trưa thứ gì, không thấy anh trở về, cũng không hề nhận được liên hoàn call của anh. Đỗ Tiểu Mạn lười biếng chọn một váy liền áo thay vào, hai chân mang dép lên xoèn xoẹt gọi xe đến quán ăn.

Sinh viên làm thêm vừa thấy cô đã nhanh chóng nghênh tiếp đưa bà chủ vào phòng bếp. Đồ ngọt sắp bán hết, chỉ còn lại mấy cái bánh cake mà thôi...

Vì thế, cô rửa tay, đánh trứng gà, chuẩn bị bơ, nấu chocolate... cô hoàn toàn không còn thời gian để nghỉ ngơi. Tuy vậy lâu lâu cô cảm thấy hơi mệt, nhưng lúc làm đồ ngọt, cô cảm thấy như mình đang yêu đương vậy, lòng cô tràn đầy cảm giác thỏa mãn khi làm được một sản phẩm thành công, là dồn tình cảm vào trong từng món ăn.

Theo thông lệ sau khi nướng một vài bánh, cô sẽ có thời gian lấy bản thiết kế của Mạnh Cảnh Vần vẽ cho cô ra nghiên cứu một phen. Sau đó bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu, cô suy nghĩ không biết có nên dùng đường bỏ chung vào chocolate hay không, cuối cùng cô quyết định dùng nước đường làm thử nghiệm nho nhỏ trước.

Sau khi đường đã hòa tan trở nên sền sệt, tuy nhiên màu sắc đẹp dễ phong phú, vô tình chạm vào rất dính tay. Khuôn mặt cô dính nước đường cô cũng không biết, tiện tay quẹt một vòng, vì thế khuôn mặt đang sạch sẽ bỗng chốc hiện đủ màu sắc.

Theo quá trình thành hình của hàng trưng bày thì chân mày của cô cũng dần chau lại. Hiển nhiên đây không phải là kết quả mà cô muốn, cảm thấy nó không đủ cân đối, hơn nữa lại không đẹp... Đầu bếp nhỏ ngày thơ ỏ toàn bộ trách nhiệm lên đầu người đã vẽ cho cô.

Vì vậy, khi Mạnh đại gia buông lỏng tinh thần chạy đến quán ăn tìm đồ ngọt thì thấy đầu bếp nhỏ nhà anh đang cúi đầu đối mặt với một bánh hàng trưng bày có nhan sắc đáng úp mặt vào tường sám hối.

“... Sặc.” Khi thấy rõ hàng trưng bày, Mạnh Cảnh Vần nhìn không được phải phát ra tiếng cười, lập tức bị bà xã đại nhân trừng mắt. Sau khi thấy gương mặt rục rờ màu sắc của cô lại cười ha ha một hồi.

“Đều do bản thiết kế của anh quá tệ thôi.” Đỗ Tiểu Mạn ngang ngược không nói lý lẽ: “Anh còn cười à? Buồn cười đến thế sao?”

Ai dà! Bà xã đại nhân hài hước đã làm bay biến bao nhiêu mệt nhọc cả ngày nay rồi, Mạnh đại gia đi lấy một chiếc khăn ướt, lau mặt cho nàng. “Đừng động, bẩn như mèo con rồi đây này.”

Đỗ Tiểu Mạn ngoan ngoãn ngẩng đầu lên cho anh lau giúp, đồng thời còn không quên lẩm bẩm: “Về nhà anh phải vẽ lại cho em một bản thật đẹp đấy...”

“Được.” Lau sạch sẽ cho đầu bếp nhỏ nhà mình xong, dặt tay cô vẽ: “Về nhà anh sẽ vẽ lại cho em một bản khác.”

“Ông xã à, anh tốt bụng thật đó.” Đỗ Tiểu Mạn uốn theo chiều gió, quên bém mất chuyện vừa nãy vì làm hàng trưng bày thất bại mà đổ hết cho người ta.

Mạnh đại gia nhú mày: “Sau đó thì sao?”

“Anh muốn ăn gì nà? Về em sẽ làm cho anh ăn nhé.” Đỗ Tiểu Mạn không hề phụ kì vọng, cô biết chồng mình không có cầu gì lớn, đời này vui vẻ là được...

Trong lòng Mạnh đại gia đang rí máu, ai bảo lúc trước anh bày ra dáng vẻ tham ăn chi, khiến đầu bếp nhỏ làm gì cũng kéo đến vấn đề ăn uống. Tuy nhiên anh cũng vô cùng vui vẻ, nhưng “thứ” ngon nhất trên đời này lúc này... đó chính là bản thân vợ anh cơ! Anh cực kì hi vọng cô sẽ thương về phương diện này cho anh... Mạnh đại gia rất muốn nằm lăn xuống đất bán manh, nhưng nghĩ đến hậu quả lại yên lặng thu hồi.

Sau khi về đến nhà, Mạnh Cảnh Vần ngờ ngạc bị bữa tối phong phú thu mua, toàn tâm toàn ý bỏ bê mớ bản vẽ của công ty, vì “Quán ăn bà chủ Mạnh” mà vui đầu vào việc thiết kế hàng trưng bày.

“Lần này em thử đổi sang chocolate xem sao?”

“Được. Có vẻ như bản vẽ lần này tốt hơn lần trước đấy ông xã à.” Đỗ Tiểu Mạn dùng sức nheo cánh tay anh. “Nói mau! Có phải lần trước anh qua loa tặc trách không?”

Mạnh Cảnh Vần như nuốt phải quả đắng, nhưng anh lại không dám nói lần trước anh chỉ sửa nhẹ lên bản vẽ của cô mà thôi... “Anh cam đoan với em lần này em nhất định sẽ thành công.”

Đầu bếp nhỏ nắm tay làm biểu tượng cổ gắng: “Phải thành công!”

Nhìn bộ dáng hùng tráng của cô, anh cảm thấy trong ngực như bị đánh một cái. Anh muốn trao cho vợ anh thứ tốt nhất, muốn có thể thỏa mãn tất cả nguyện vọng của cô. Ánh mắt Mạnh đại gia xoay chuyển: “À, bà xã, cuối tuần này anh có một hạng mục cần phải đi công tác vài ngày.”

“Ừ?”

“Em đi với anh nhé?”

Đỗ Tiểu Mạn ngạc nhiên nhìn anh: “Bọn anh đi công tác còn có thể dẫn theo gia quyến à?”

“Anh là ông chủ, anh nói được là được.” Mạnh đại gia nổi tính trẻ con.

“Em còn phải trông tiệm nữa.”

“Treo bảng tạm nghỉ mấy ngày đi.”

“... Cút.”

Bị bà xã đại nhân ghét bỏ, Mạnh Cảnh Vãn không nổi giận một chút nào, ngược lại anh còn thay đổi cách tấn công, ôm Đỗ Tiểu Mạn liếm lấy cổ cô: “Vợ à, em theo anh đi.”

Hay lắm, lại chơi xấu giờ trò bán manh kia! Đỗ Tiểu Mạn nắm chặt hai tay, nhưng vẫn không chống cự được miễn cảm nơi cổ bị anh cố ý công kích. Theo tiếng hôn vang dội, không cần nghĩ cũng biết ngày mai sẽ có mấy trái ô mai theo mình ra cửa. Cô cố gắng đẩy đẩy cái đầu to tướng của anh ra, “Cụ thể là đi mấy ngày?” Cô thích đồ ngọt, đối với cô có thể tự mình mở một quán bán đồ ngọt là niềm tự hào không thể nói nên lời. Nếu không phải quán ăn lần trước của cô có mấy người đến đòi nợ đập đồ nát bươm, vì an nguy của chính mình, cô đành phải rời xa nó một thời gian thôi.

“Ba ngày.” Mạnh Cảnh Vãn vừa thấy có hi vọng, lập tức gờ ba ngón tay, hình như trong mắt chứa âm mưu gì đấy.

“Vậy miễn cưỡng có thể.” Đỗ Tiểu Mạn buông lỏng. Cô bò lên đùi anh, thuận tay lấy bản thiết kế hàng trưng bày anh vẽ cho cô, vui vẻ xuống lầu nghiên cứu làm thử.

Tuy bị vợ bỏ lại một mình trong phòng, nhưng Mạnh Cảnh Vãn nhìn theo hướng cô đi ra ngoài, thấy cô vui vẻ tươi cười. Theo một cách nào đó mà nói thì hai người bọn họ cũng có thể xem là phu xướng phụ tùy phải không?

Có ông chủ Mạnh cổ vũ và ủng hộ lớn nên Đỗ Tiểu Mạn ra sức khuấy như đánh máu gà, ngày hôm sau từ sáng sớm tinh mơ đã tự giác lên xe của anh cùng nhau đi làm.

Đỗ Tiểu Mạn chìm trong thế giới hàng trưng bày không cách nào kiểm chế được, cơ thể và hai tay khuấy chocolate lên tục. Đường và mấy cánh hoa trang trí khác như muốn cái mạng già của cô vậy...

Sau khi tay cô run run dính cánh hoa lên thân chocolate, cô buông tay xuống, ngưng thờ vài giây.

Suýt chút nữa là khóc vì mừng rồi trời ơi...

Cảm giác thành tựu, cảm giác thỏa mãn không nói nên lời, cô không quan tâm gì cả, vợ điện thoại gọi cho Mạnh Cảnh Vãn. Điện thoại vừa tút đã có người bắt máy.

“A Vãn! Em làm được hàng trưng bày rồi!!!!”

“Ừ, vợ anh đương nhiên là làm được rồi.” Bên kia, giọng nói của Mạnh Cảnh Vãn không quá vui vẻ như trong tưởng tượng của Đỗ Tiểu Mạn.

“... Chẳng lẽ ý của anh là, vì anh vẽ bản vẽ quá hoàn mỹ nên người làm vợ anh là em đây đương nhiên cũng làm thành công?”

“Em thông minh lên rồi đấy bà xã.”

Tay cầm điện thoại của Đỗ Tiểu Mạn dùng sức hơn nữa, hận không thể đập luôn điện thoại, trong lúc cô đang cực kỳ phẫn nộ thì cổ tay của cô bị người nào đó cầm lấy, bên tai truyền đến tiếng cười khe khẽ của Mạnh Cảnh Vãn: “Rất hoàn mỹ, quả nhiên em đã hiểu cách sắp xếp của anh cực kỳ chính xác. Bà xã, hai đứa mình chắc chắn là tâm ý tương thông đó.”

Nói năng ngọt xớt, một ngày không đùa giỡn thì mồm mép anh không thoải mái hay sao ấy. Nhớ lại ngày đầu tiên gặp anh, cô còn tưởng anh là lạnh lùng boy chứ... Quả nhiên ánh nhìn đầu tiên đều là mây bay! Lúc đầu thì ra về thăm trầm, sau khi quen nhau thì giống như tên tâm thần mới được bệnh viện thả ra vậy. Cuối cùng Đỗ Tiểu Mạn nở nụ cười, ôm Mạnh Cảnh Vãn vừa cười vừa nhảy.

Cô sai bảo Mạnh đại gia giúp cô đưa hàng trưng bày ra bên ngoài trưng bày, thuận tiện làm nhân vật treu hoa ghẹo nguyệt thu hút khách hàng cho quán.

“Đừng rồi, sao anh lại xuất hiện đột ngột thế này?”

“Anh đoán là em làm xong nên từ sớm đã ngồi đây đợi điện thoại của em rồi.” Nếu cô thành công thì anh muốn anh là người đầu tiên chia sẻ niềm vui với cô.

Đỗ Tiểu Mạn ngập ngừng rồi im lặng. Cô sợ mình vừa mở miệng thì sẽ không khống chế được nói với anh những lời yêu đương ngọt ngào nhất, ví dụ như câu “Em yêu anh” chẳng hạn.

Cô chống lại ánh nhìn chăm chăm của Mạnh Cảnh Vãn, sau đó ôm cổ anh, nói sát bên tai anh, giọng nói nhỏ như muỗi: “Em rất yêu anh.”

Mạnh đại gia hài lòng khóa chặt tay, phá không khí: “Ừa, anh biết mà. Có điều lời này cũng có trong sắp xếp của anh cả rồi.”

Lời vô si thế mà cũng nói được, Đỗ Tiểu Mạn cắn thật mạnh vào đầu vai anh.

Nhưng mà, ông chủ Mạnh tỏ vẻ rất đáng.

Mặc kệ vì cô làm gì, đều đáng cả.

Ba ngày sau là chủ nhật, Đỗ Tiểu Mạn và Mạnh Cảnh Vãn chính thức dọn vào căn nhà cách công ty và quán ăn cực kì gần. Cô vui vẻ lôi kéo Mạnh đại gia đi dạo phố mua đồ ăn, đương nhiên tên tham ăn nào đó vô cùng phối hợp

Chưa đến mười giờ sáng, cách quán “Quán ăn bà chủ Mạnh” chưa đến hai con đường đầy ắp người, hình như là có tiệm mới sắp khai trương. Đỗ Tiểu Mạn thích thú nhất định phải chen qua xem náo nhiệt.

Theo tiếng pháo nổ giòn tan, cô miễn cưỡng thấy rõ tiệm này.

Trong tủ kính, hàng trưng bày chocolate gần giống với hàng trưng bày cô hao tâm tốn trí như đúc.

Lại ngẩng đầu lên, ba chữ “Đường bí mật” chói mắt làm cô ngỡ ngàng tại chỗ. Tuy đồng âm nhưng chữ lại khác nhau, dự cảm bất an của Đỗ Tiểu Mạn lan tràn trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 32

Editor: Thanh Na

Tay Đỗ Tiểu Mạn rất lạnh, tuy bên cạnh có Mạnh Cảnh Vãn nắm chặt tay cô nhưng vẫn không thể xua tan cảm giác lạnh lẽo trong lòng. Cô quay đầu nhìn về phía anh: “... A Vãn.”

“Có muốn vào ném thử bánh ngọt không?” Mạnh Cảnh Vãn bình tĩnh vén tóc cho vợ, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

“Đừng vào.” Đỗ Tiểu Mạn biểu hiện sống chết cũng không chịu vào như bạn nhỏ bốn tuổi sống chết không chịu đi nhà trẻ vậy, chu miệng nhỏ nhắn suýt khóc cho anh xem.

Ông chủ Mạnh nhíu mày, tuy lúc trước có người đến tiệm đòi tiền anh đã thấy, nhưng không ngờ phản ứng của cô còn lớn hơn ngày trước, anh xoa xoa tóc cô nói: “Không muốn đi xem thử người bây giờ em nghĩ đến có phải là người kia không à?”

“Không muốn!” Cô liên tục lắc đầu: “Em phải về tiệm đây, anh muốn xem thì xem một mình đi.”

Tâm trạng mâu thuẫn của đầu bếp nhỏ thật là lớn! Mạnh Cảnh Vãn buông tha cho cô, cùng cô rời khỏi đám người. Đi qua hai con đường, quay về “Quán ăn bà chủ Mạnh”, Đỗ Tiểu Mạn bắt đầu nhốt mình trong bếp làm bánh ngọt. Đây tiên cô như nổi điên làm một đồng chocolate mousse, sau đó lại chuyên tâm làm bánh ngọt.

Sau khi bỏ phôi bánh ngọt vào lò nướng rồi cô ngồi yên tại chỗ đợi lò nướng xong. Cô không suy nghĩ gì khác, yên lòng thoa bơ lên bánh, rồi bỏ từng quả từng quả dâu tây lên trên. . .

Đỗ Tiểu Mạn nhìn thành phẩm phát ngốc một lát, rồi cắt bánh ra thành từng miếng từng miếng, sau đó ngồi xỏm xuống ăn từng miếng từng miếng vừa cắt. Một mình tiêu diệt nửa cái bánh ngọt, no nê rồi mới tinh thần sáng khoái bước ra ngoài.

“Bà chủ...” Sinh viên làm thêm bình thường hoạt bát nhanh nhẹn thấy cô đi ra áp ứng gọi một tiếng.

“Ừ.” Đỗ Tiểu Mạn đáp lại rất nhanh, quả nhiên cô thấy Mạnh đại gia vẫn ngồi bên ngoài, đang cúi đầu hí hoáy vẽ vẽ gì đó, lúc này nghe thấy cô đi ra thì ngẩng đầu lên nhìn cô. Mạnh Cảnh Vãn vẫy tay, gọi theo cách gọi của sinh viên làm thêm: “Bà chủ, qua đây.”

“Là anh đoạt vị trí ông chủ của em, vốn là em phải mời anh ngồi mới đúng.” Hình như cô vừa bị đá kích nên mặt mũi tràn đầy không vui.

“Ừ, rõ ràng địa vị của em bây giờ cao hơn anh nhiều, em cũng có thể tự mình đổi tên quán thành “Quán ăn cô chủ Đỗ” mà, Mạnh Cảnh Vãn thấy cô khom lưng cười thì cầm tay cô nói: “Sao, bây giờ mới biết tên anh đặt rất đặc biệt đúng không?”

Da mặt dày! Đỗ Tiểu Mạn chuyển từ tay sang gáy: “Hả? Đây là bản vẽ cho em đấy à?”

“Ừ.” Vào lúc ánh mắt cô chuyên chú nhìn bản vẽ, trong mắt anh toát lên ý lạnh. Từ khi anh bước chân vào ngành này, cho tới bây giờ chưa từng đụng tới việc sao chép thể này, ngược lại chỉ vì giúp đầu bếp nhỏ mà đụng trúng, đây đúng là cơ hội tốt để anh giết gà dọa khỉ. “Yên tâm, chuyện kia anh sẽ xử lý.”

“Anh? Xử lý thế nào?” Đỗ Tiểu Mạn cũng không kiêng dè, thảo luận vấn đề này ngay bên ngoài.

“Uh? Em muốn tự mình xử lý sao?” Sau khi nghe rõ ý trong câu hỏi của Mạnh Cảnh Vãn, đầu bếp nhỏ đáp lại rất nhanh.

“Đương nhiên rồi!” Nói sao đi nữa thì đây cũng là chiến trường của cô. “Anh cứ ngoan ngoãn là người đàn ông sau lưng em đi.” Bất kể là làm ăn thứ gì đi nữa thì làm sao có chuyện xuôi chèo mát mái mãi được? Chỉ là lần này hơi ác liệt mà thôi. Ông chủ Mạnh là người hiểu đạo lý ấy hơn ai hết, có cạnh tranh mới là thị trường, nói không chừng có nhà nào buôn bán trong núi, cô cũng phải kéo lên đó thôi, “À đúng rồi, không phải gần đây anh có hạng mục lớn sao? Em tự làm là được rồi.”

Mạnh Cảnh Vãn cười nheo nheo mắt cô “Anh dùng đầu ngón chân cũng đoán ra, em định ra sức làm nhiều bánh ngọt hơn để cung ứng, cùng lắm thì hạ giá bán đồ bán tháo chứ gì.” Anh đụng phải ánh mắt giận dữ của cô, nụ cười mở rộng đến mang tai “Anh đoán đúng rồi sao?”

“Thế thì làm sao, đầu sao thì hương vị mới là thứ quan trọng nhất.” Nháy mắt Đỗ Tiểu Mạn bị đá kích đã quay về nguyên trạng là một Đỗ Tiểu Mạn nhút nhát không có ý chí chiến đấu, thích trốn tránh.

“Không có gì không đúng cả.” Mạnh Cảnh Vãn nhìn chung quanh, có không ít khách hàng đang nhìn hai người họ chăm chăm, “Có muốn về bếp làm thêm mở bánh ngọt nữa không? Nếu không thì anh đưa em về.” Anh đi vào phòng bếp trước một bước, dự định chặt đứt đường lui của cô.

Kết quả, anh lại thấy chiếc bánh ngọt dâu tây bị ăn hết một nửa. Mạnh Cảnh Vãn liền cảm thấy đầu óc đau buốt, anh nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Đỗ Tiểu Mạn! Em lấn tới đây cho anh.”

Hu hu! Ông chủ Mạnh nổi đóa, cô chỉ là một đầu bếp nhỏ vẫn là mau mau chuồn đi để tự bảo vệ mình.

Nói thật, Đỗ Tiểu Mạn rất muốn biết hương vị của “Đường bí mật”, vì vậy ngay hôm sau, dưới ánh mắt khinh bỉ của Mạnh đại gia, cô điều chỉnh lại tâm trạng đi đến “Đường bí mật” mua bánh ngọt.

“Hoan nghênh ghé thăm!”

Ai da, nhân viên bán hàng của người ta nói chuyện ngọt ngào vậy kia! Đỗ Tiểu Mạn không cam lòng mím miệng, tự an ủi mình là nhân viên trong cửa hàng cũng rất thông minh! Cô không tự chủ được quay đầu lại nhìn hàng trưng bày đặt ở gần cửa, ngay cả tay nghề của đối phương cũng tinh xảo hơn cô...

“Xin hỏi chị cần gì ạ? Tiệm em mới bán hạ giá, tất cả bánh ngọt đều được giảm tám phần trăm đấy chị.”

“À, bạn có đề cử nào không?” mỗi lần đụng tới chuyện gì cần phải lựa chọn cô đều rối rắm rất lâu, Đỗ Tiểu Mạn nhìn chăm chăm tờ danh sách hồi lâu, nhìn hình ảnh từ trên xuống dưới, chỉ có mấy món khá tương tự với mấy món trong tiệm cô.

Đối phương cười híp mắt nói: “Chocolate mousse ngàn tầng này quán em bán rất đắt.”

“Được, vậy lấy cái này đi.” Đỗ Tiểu Mạn cầm theo bánh ngọt quay lại xe Mạnh Cảnh Vãn, cô không thể chờ lâu hơn được nữa, hai người hộp giấy ra. Cô quan sát miếng cắt mousse ngàn tầng này, nhũ mây, riêng về khoản ngoại hình thì rất giống chiếc bài chocolate trong quán của cô. Bánh ngọt chocolate đậm đặc cũng có sáu tầng, nên giá cả khá giống nhau, vì nó to nên đa số khách đều không chọn nó lần thứ hai.

Mạnh Cảnh Vãn dùng nĩa cắt một miếng nhỏ đặt bên miệng cô, sau đó dựa vào ghế tự mình ăn một miếng.

Động tác của hai người lần lượt dừng lại, hai mặt nhìn nhau. Đỗ Tiểu Mạn bật cười: “Em còn tưởng một chuyên gia bánh ngọt có thể làm ra một hàng trưng bày như thế phải lợi hại lắm chứ.”

Mạnh Cảnh Vãn súc miệng một miếng, hòa tan vị ngọt ngấy trong miệng. Ngọt muốn ói, ngay cả vị nồng đậm của chocolate cũng bị át mất. Nhưng mà, đầu bếp nhỏ của anh ngấy thơ quá rồi. Người làm bánh trưng bày phải vô cùng tinh xảo, vậy thì trình độ sẽ không chỉ có chiếc bánh ngọt chocolate mousse nhiều tầng này...

“Vợ à, ngày mai em có yên tâm theo anh đi công tác không?” May mà việc của quán kia không ảnh hưởng đến kế hoạch xuất hành của anh, nếu không anh sẽ quấy cho bọn họ không thể ở cái đất R này nữa mới thôi.

“Ừ.” Anh làm việc của anh, em giải sầu của em, nhất cử lưỡng tiện.

Mạnh Cảnh Vãn âm hiểm cười trộm, lại bắt đầu làm nũng: “Anh muốn ăn phomat chanhhhh.”

“Đã nói là phải giảm béo đúng không?” Đỗ Tiểu Mạn liếc mắt trừng anh một cái: “Anh chỉ được ăn một miếng thôi.”

“Còn dư thì sao?” Mạnh đại gia đáng thương nhìn cô, chẳng lẽ bắt anh ngồi nhìn cô một mình giải quyết hết bánh ngọt?

Cô vỗ vỗ bụng của mình, lập tức chứng minh ý nghĩ của anh, quả nhiên đôi mắt anh nhìn cô đáng thương đã lâu không thấy, đáng yêu đến nỗi cô nhìn không được rướn qua hôn anh một cái.

Nhưng mà, “con chó sói nhỏ” này không chịu buông tha cô, một tay giữ chặt lấy ót cô đè về phía mình, quần quýt lấy lười cô, cùng anh dây dưa một chỗ.

“Uhm!” Cô đẩy ngực anh ra, ý bảo anh mau buông cô ra rồi lái xe đi, bây giờ còn đang đậu bên đường kia mà...

Tám giờ tối, Đỗ Tiểu Mạn đứng giờ đóng cửa, biển hiệu “Quán ăn bà chủ Mạnh” dần tối xuống, tâm trạng cô cũng vui vẻ đi về nhà. Thật hiếm khi Mạnh

đại gia không quản quýt đòi cô về nhà lúc năm giờ, chắc hôm nay anh bận chuyện chuẩn bị đi công tác. Mấy khi cô được rảnh rồi một mình tự đi về nhà đâu.

Đương nhiên, buông tha thời gian triền miên với vợ, thì phải giúp vợ giải quyết công việc. Trong thời gian ngắn nhất, Mạnh Cảnh Vần âm thầm giải quyết “Đường bí mật”, đồng thời bảo tên Trương Vinh ăn no rảnh rồi không có việc gì làm kia giúp anh tìm một đầu bếp chuyên làm bánh ngọt.

Bởi vì, anh không định mình sẽ chỉ ra ngoài ba ngày. Sau này, lúc đầu bếp nhỏ đang bận tới bận lui, anh có thể đồng đặc tuyên bố rằng mọi thứ anh đều sắp xếp xong cả rồi, anh thật sự không thể chờ được muốn nhìn phản ứng từ nỗi nóng đến phát nổ của cô.

“Lão đại! Chuyện anh bảo em điều tra đã có tin tức rồi, người phụ nữ tên Trương Lộ kia học trang điểm, bây giờ đang ở thành phố R, hơn nữa quan hệ giữa cô ta và “Đường bí mật” rất tốt.” Ngữ khí của em trai Mã Thân Thân vững vàng khiến Mạnh Cảnh Vần nghe vào không quen.

“Sao thằng nhóc mày nói chuyện lịch sự thế?” Nếu là trước khi thì cậu ta báo cáo hung phần bưng bưng mới đúng.

“Ha ha, còn không phải em sợ chị dâu bên cạnh nghe được sao.” Nói chuyện rất hợp tình hợp lý.

“Cút đi, nếu chuyện này lọt vào tai chị dâu thì tiền thưởng tháng này chú mày đừng nghĩ đến nữa.”

“Không nói, đánh chết em cũng không nói! Em cam đoan với Mao lão gia luôn.”

Mạnh Cảnh Vần định vắng tục thì thỉnh tai nghe được tiếng thang máy, vội vã chuyển đổi trạng thái: “Khụ, tranh thủ sáng ngày mai kết thúc hàng mục đi, bắt đầu từ ngày mai anh sẽ không ở đây nữa, đến lúc đó có gì thì cứ gọi cho anh.”

“Ái? Lão đại, mai anh không tới công ty sao?”

“Để xem tình hình đã, nhưng đa phần là không tới công ty đâu, anh còn có chuyện phải làm.”

“À, em hiểu rồi, không biết thằng óc chó nào dám ăn cắp bản vẽ anh thiết kế cho chị dâu, con mẹ nó...”

“Im mồm, cúp đây.” Mạnh Cảnh Vần khẽ quát một tiếng, thật là, vừa biết Đỗ Tiểu Mạn không ở bên cạnh thì liền không biết trên biết dưới gì cả... Anh nhanh chóng cúp điện thoại làm ra vẻ bận bịu, vùi đầu vào làm việc.

Quả nhiên, bên ngoài truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Đỗ Tiểu Mạn, “Em về rồi!” Tiếp theo là tiếng cô mang dép lê lông nhung, cô đứng bên ngoài thò đầu vào, phát hiện trên bàn anh đây vẫn kiện, hiển nhiên là anh đã ở nhà tăng ca thật, cô nhỏ giọng hỏi: “A Vần, anh có muốn ăn khuya chút gì không, em đi nấu anh ăn.”

Mạnh Cảnh Vần đưa lưng về phía cô âm thầm cười to, nhưng sau khi thu lại nụ cười thì nói: “Tùy em, sao cũng được.” Khuya hôm nay tác chiến thành công mỹ mãn!

Xem đi, quả nhiên đầu bếp nhỏ đau lòng anh, bình thường không cho anh ăn uống gì sau tám giờ tối cả, hôm nay lại hiếm khi chủ động yêu cầu nấu ăn cho anh...

Chiều này rất hay! Mạnh đại gia quyết tâm sau này sẽ sử dụng nó nhiều hơn!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chương 33

Editor: Thanh Na

Đỗ Tiểu Mạn cảm thấy, nguyên nhân cô càng lúc càng thích xuống bếp là vì Mạnh Cảnh Vần. Mặc kệ cô nấu món gì thì anh đều giải quyết sạch sẽ, sau đó gờ ngón cái lên. Đây chính là cách tán dương cô cao nhất rồi! Đối với việc đi công tác sẽ không được ăn cơm cô nấu, Mạnh đại gia lăn lộn bán manh đòi cô trước khi đi phải làm một bàn lớn đồ ăn, ăn tới no say mới quệt quệt mồm bắt tay vào việc kiểm tra thứ nào cần mang theo.

Ngồi máy bay hơn mười tiếng, bao gồm cả thời gian chuyển máy bay tại Paris, buổi tối họ đã bước chân lên mảnh đất Barcelona, trực tiếp đi khách sạn giải quyết công việc thủ tục nhập cư, cô mù chữ hoàn toàn không rõ bên kia đang nói cái gì. Chỉ sau khi vào phòng thì cô thấy anh lấy laptop ra, bày biện giấy bút lên bàn, cô không quấy rầy anh làm việc nữa, cầm quần áo đi tắm rửa.

Mới tắm một nửa thì Mạnh Cảnh Vần gõ cửa, “Anh vào đây.”

“À.” Đỗ Tiểu Mạn nghĩ là anh phải giải quyết nhu cầu cá nhân, không ngờ, kết quả lại khiến chính cô hối hận không kịp. Mạnh Cảnh Vần còi đồ rất nhanh, kéo rèm tắm ra, bước vào vòi sen trong phòng tắm.

“Này!”

Mạnh Cảnh Vần thấy cô quýnh đến mức tay chân không biết đặt ở đâu, ánh mắt ngó nghiêng không dám nhòm loạn, trong lòng liền cười không ngừng. Anh bắt lấy tay cô, tùy ý để vòi sen phun ướt nhẹp toàn thân. Anh cúi đầu hôn lên môi cô, Đỗ Tiểu Mạn căng thẳng liên tục đẩy anh ra.

Mạnh Cảnh Vần ngoan ngoãn buông cô ra, vịn nhỏ nước vòi sen lại, hơi nước trong không khí tiêu tán bớt, giúp mắt cô nhìn rõ hơn, đột nhiên anh lại mở vòi sen lại. Một tay anh nắm chặt tay cô, “Hương tuần trắng mặt sao thiếu tiết mục tắm uyên ương được em yêu?”

“... Tuần trắng mặt?”

“Đừng rồi, phải bỏ sung tuần trắng mặt chứ.” Giọng nói Mạnh Cảnh Vần trở nên trầm khàn, anh không hề có ý định là sẽ giải thích cho cô hiểu, cứ việc hôn thật nồng nàn, đẩy cô sát vào tường. Gạch sứ lạnh như băng và thân nhiệt, đặc biệt là ở nơi cực đại ấy nóng rực, chênh lệch nhiệt độ khiến thân thể Đỗ Tiểu Mạn cương cứng trong nháy mắt, không tự chủ được muốn tiến sát vào Mạnh Cảnh Vần hơn.

Anh hôn từ tai, từng chút từng chút hôn xuống cổ, anh dùng lực rất nhẹ khiến Đỗ Tiểu Mạn mẫn cảm phải rên rỉ vài tiếng, một chuỗi tiếng rên được phát ra đã bị cô cắn môi nuốt lại. Đỗ Tiểu Mạn bị khiêu khích muốn chuồn đi, cô định chuồn bằng cách hạ người xuống ai ngờ lập tức bị Mạnh đại gia lôi về lại. Mà chốt vòi sen bị cô đụng phải, một lần nữa căn phòng trở nên mờng lung hơn trong làn hơi nước.

Có việc này hòa hoãn, cuối cùng cô cũng có thể nhìn thẳng vào tên đánh lén kia, “Vừa này anh nói bỏ sung tuần trắng mặt là có ý gì? Không phải chúng ta chỉ đi ba ngày thôi sao?”

“Bà xã, em không tập trung rồi.” Mạnh Cảnh Vần cười như không cười nhìn cô, ôm chặt phần lưng để cô sát vào mình hơn. Ngay khi đầu bếp nhỏ chạm vào phần rực lửa của đã bị dọa sợ.

“Mối, mối không có đâu, em không, không hỏi...” Đỗ Tiểu Mạn lấp bắp, lời còn chưa nói hết đã bị anh nâng một chân lên, đẩy người một cái tiến vào bên trong, khiến toàn bộ lời muốn nói của cô chuyển cả sang tiếng rên nho nhỏ.

Theo từng động tác từ tốn rút ra, đưa vào, cô bị giày vò đến không chịu nổi, nức nở xin anh nhanh lên một chút.

Rất cục súc xám cũng lộ ra nụ cười âm hiểm, anh rút dục hỏa của mình ra, rồi tiến vào từ phía sau lưng của cô, sau đó anh dịu dàng hôn lên lưng cô, để lại dấu ấn của riêng mình anh mà thôi...

Ý niệm đầu tiên lúc trước lúc Đỗ Tiểu Mạn ngủ khi nửa đêm đó là, đàn ông có phải đều thích làm chỗ khác người hay không...

“Hả... Anh nói gì? Ít nhất là nửa tháng á? Vậy quán ăn phải làm sao?” Buổi sáng sau khi Đỗ Tiểu Mạn thức dậy tiếp tục chủ đề hôm qua chưa nói hết với người đàn ông trần như nhộng nằm bên cạnh.

Aaaaa! Quả nhiên là lo lắng, nếu anh còn anh chần chừ không trả lời, phòng chừng đầu bếp nhỏ sẽ trở nên phần nộ!

“Mạnh Cảnh Vần! Anh biết tiền trăm hậu tấu thật đó! Này, sao anh lại không nói tiếng nào thế?”

Ài, khi phần nộ cô cũng không hung dữ lắm, Mạnh Cảnh Vần nhẹ ho một tiếng, “Yên tâm đi, anh sắp xếp xong cả rồi.”

“Hả.”

“Quán ăn bà chủ Mạnh” sẽ không tạm ngừng kinh doanh đâu, anh đã tìm một đầu bếp chuyên bên đồ ngọt rồi.” Mạnh Cảnh Vần buồn cười nhìn về mặt ngốc nghếch há hốc mồm của Đỗ Tiểu Mạn. Chuỗi phản ứng liên tiếp của cô bị anh đoán đúng rồi. Anh phát phát tay trước mặt cô, “Vợ ơi, hỏi hôn.”

Đỗ Tiểu Mạn cong cong môi, cho dù trong lòng có lo lắng thế nào chẳng nữa thì người cũng đã cách thành phố R vạn dặm rồi, cô nào phải Tôn Ngộ Không chỉ cần nhào người một cái là có thể về xem tình hình, chỉ đành đã đi rồi thì cứ an tâm đi tiếp vậy, cứ nghe anh, thật hưởng thụ tuần trắng mặt hiếm có này.

Suy nghĩ thông suốt xong, Đỗ Tiểu Mạn bắt đầu ham chơi: “Mau rời giường, em muốn ra ngoài dạo phố.”

Hả? Chuyển biến có phải hơi nhanh quá không? Mạnh Cảnh Vần chậm chạp ngồi dậy, oán giận nhìn vợ nhảy chân sáo vào nhà vệ sinh, còn không quên khóa trái cửa lại, bỗng dung anh có loại ảo giác từ nay về sau đừng hòng quan hệ trong phòng tắm một lần nữa...

Thời tiết đẹp, ánh nắng vàng, theo ý cô thì đối với kiến trúc sư Barcelona là một nơi có thể tham quan nhiều kiểu kiến trúc của nhiều thành phố khác nhau, rất đặc sắc. Nhìn những toàn nhà quốc nội bên kia, những thánh đường, hay Casa Bartllo trứ danh, và kiến trúc Gaudi thật sự khiến người xem choáng ngợp.

Người đứng mãi bên đường không chịu đi lại là người ngoài nghề như cô.

“... Đẹp quá.” Đỗ Tiểu Mạn tự lẩm bẩm, song tay vẫn nắm tay Mạnh Cảnh Vần thật chặt, “A Vần, anh nói đi, rốt cuộc là anh thiết kế gì vậy? Không phải là thiết kế nội thất đấy chứ.”

Đương nhiên Mạnh Cảnh Vần phải giúp vợ yêu xóa nạn mù chữ chứ: “Phần lớn là thiết kế kiến trúc.”

“Giống thế này sao?” Cô khoát tay chỉ phía sau lưng.

“Ừ, nhưng so ra thì kém hơn cái này rất nhiều.” Trong giọng nói Mạnh Cảnh Vãn không hề có chút tự ti hay bất mãn nào cả, năng lực của anh có hạn, mặc dù thật sự có tài hoa nhưng vẫn không thể thiết kế được như thế này. “Vợ à, em nghĩ chồng em hoàn mỹ quá rồi đây.”

Đỗ Tiểu Mạn cười ha ha, “Anh suy nghĩ nhiều rồi anh yêu, Đại Vị Vương như anh thế nào cũng không thể dính đến hai chữ “Hoàn mỹ” được đâu.”

“Đại vị vương?”

“Nói để nghe một chút...” Đỗ Tiểu Mạn cố ý ngừng lại, sau đó cười ha ha nói: “Anh chàng tham ăn.”

Mạnh đại gia hóa đá, ánh mắt ai oán nhìn chăm chăm đầu bếp nhỏ, nhìn chăm chăm khiến cô chột dạ sờ sờ mũi nhỏ giọng nói: “Được rồi, tham ăn cũng là một kiểu khen ngợi a.”

“Hừ.” Mạnh đại gia ngây thơ tỏ vẻ miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích này.

Đỗ Tiểu Mạn được anh chọc vui vẻ, khoác cánh tay anh, ngẩng đầu làm nũng với anh: “Chồng à, anh theo em chụp ảnh được không?”

“Anh cũng phải chụp hả?” Anh ghét chụp hình, nhưng nhìn ánh mắt mong chờ của Đỗ Tiểu Mạn, anh đành nặng nề gật đầu. Gọi một người qua đường lại, hướng dẫn anh ta một chút, sau đó nhờ anh ta chụp giùm hai tấm hình chung.

Đỗ Tiểu Mạn không chụp hình cho riêng mình, mà làm cái loại tư thế quái đản, cuối cùng là nhảy lên lưng Mạnh Cảnh Vãn, đặt tay chữ V lên đầu anh, nhìn như một đôi tai thỏ.

Anh chàng người dân bản xứ trả máy ảnh lại cho họ, sau khi Mạnh Cảnh Vãn nói cảm ơn xong, Đỗ Tiểu Mạn nghe được người nọ nói gì đó, cô giật nhẹ tay ông xã đại nhân, ánh mắt lộ vẻ tò mò: “Cậu kia hình như là “Không khách khứa” có phải không?”

“Là nói chúng ta rất xứng đáng.” Mạnh Cảnh Vãn nhìn tấm hình cuối cùng, liền đưa tay gõ nhẹ lên đầu Đỗ Tiểu Mạn một cái. Hừ! Dám phá hư hình tượng anh minh thần võ của anh!

“Ha ha, mà hình như Tây Ban Nha là nơi có thể gặp rất nhiều người đến từ nhiều quốc gia phải không?”

“Em nghe nói ở đâu vậy? Mấy loại bài viết vô căn cứ như thế em ít đọc thôi.” Mạnh Cảnh Vãn thấy cô cười thì lập tức lườm cô một cái.

Đôi mắt Đỗ Tiểu Mạn lóe sáng, cô kéo tay của anh xuống, kiễng chân, cố gắng để nhìn rõ biểu hiện trên mặt anh. Cô yêu bộ dáng căng thẳng nhưng vẫn giả bộ làm ra vẻ bình tĩnh trấn định này của anh, dễ thương muốn bùng nổ.

Tuần trăng mật đúng là công cụ gia tăng tình cảm.

Mạnh Cảnh Vãn biết một ít tiếng Tây Ban Nha, anh nói đó là anh được học khi còn ngồi trên giảng đường, khiến Đỗ Tiểu Mạn chăm chỉ học đại học bốn năm rất bất mãn: “Sau này có khi nào anh lại “bất ngờ” biết nói thêm tiếng Pháp, tiếng Ý không...”

“Anh chỉ biết hai ngoại ngữ thôi.”

“Hừ, vậy là còn bình thường.” Đỗ Tiểu Mạn vỗ ngực một cái, cùng anh chen vào một chiếc xe điện ngầm, sẵn sàng dùng phương tiện di chuyển thân thiết nhất của dân bản xứ để đi thăm địa điểm tiếp theo, phong cách Gothic, thánh đường nổi tiếng thế giới.

Trong xe điện ngầm, Mạnh Cảnh Vãn ôm cô vào ngực, thì thầm gì đó khiến cô phải trái tránh phải trốn.

“Có phải anh đã đến đây tham quan hết rồi không?”

“Ừ.” Mạnh Cảnh Vãn thẳng thắn gật đầu, “Anh cho rằng kiến trúc nơi đây đều đem lại hương vị khác nhau trong mỗi lần đến tham quan, cảnh sắc ban ngày và ban đêm trong cùng một ngày cũng không hề giống nhau.”

Có “sư phụ” bên cạnh giảng giải, lần du lịch này dường như càng thêm sâu sắc, ý nghĩa. Thánh đường nơi trung tâm thành phố được xem là kiến trúc tiêu biểu, người ta có thể nhìn thấy nó từ rất xa. Thật cô chỉ đứng bên đường ngắm nhìn toàn bộ diện mạo của nó thôi cũng cảm thấy rất xúc động, các đường nét biến hóa, nếu cô không đích thân tới đây, chắc chắn cô không thể nào cảm nhận được sự vĩ đại của nó.

Cô đứng nguyên tại chỗ nhìn không chuyển mắt, cô tập trung tới nỗi khi Mạnh Cảnh Vãn buông tay cô ra có bảo sẽ đi một lát cô cũng không chú ý.

Cô lấy máy chụp ảnh, kéo tiêu cự, bắt chi tiết hình ảnh. Nổi bật như ngọn đèn trong đêm, đúng là có một loại rung động khác.

Vào lúc cô ngơ ngác cảm than, đột nhiên có một người ngoại quốc đến nói với cô câu gì đó mà cô không hiểu. ... Đỗ Tiểu Mạn tiếp tục ngơ ngác, trong thời gian ngắn nào chưa kịp suy nghĩ, chẳng lẽ thật sự đã đụng phải điểm ngọ trong truyền thuyết?

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 34

Editor: Thanh Na

Đỗ Tiểu Mạn cố gắng nhớ lại anh vẫn đã lâu không được sử dụng, nghĩ phải nói thế nào mới biểu đạt được suy nghĩ của mình. Người đàn ông kia thấy đáng vẻ vò đầu mồm môi dường như hơi hứng thú, anh ta bước tới trước mặt kia nói bô lô ba la một nùi. Cô vội vã khoa tay múa chân tỏ vẻ mình nghe không hiểu. Vào lúc cô đang rối rắm thì có một cây kem ốc quế chen vào mắt cô, theo bản năng cô bắt lấy, ngẩng đầu nhìn lên, Mạnh Cảnh Vãn công khai chủ quyền ôm chặt lấy cô, cúi đầu bảo: “Cho em ăn.”

Thừa dịp cô lơ là, Mạnh Cảnh Vãn nói chuyện với người đàn ông đối diện. Cô nghe vẫn lọt vào sương mù như cũ. Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ rồi đưa lưỡi liếm vị kem màu xanh nhạt, à, là vị bạc hà! Ăn thật ngon! Cô hết sức tập trung liếm kem, thỉnh thoảng lại xoay đầu nhìn tòa kiến trúc vĩ đại phía sau lưng.

Nói thật, nếu điều này có thể gọi là điểm ngọt thì... cô sẽ rất vui vẻ. Nhưng mà, điều khiến cô ngọt ngào nhất là ham muốn chiếm giữ mảnh liệt của Mạnh Cảnh Vãn đối với mình, cô thích chủ nghĩa đàn ông ấy của anh, khiến cô có cảm giác mình được anh trân trọng.

Đỗ Tiểu Mạn kéo kéo khóe miệng, nếu mấy lời này mà chuyển thành lời nói lúc bình thường, cô nghĩ nói không chừng Mạnh đại gia sẽ nói với anh chàng ngoại quốc kia “Đây là người phụ nữ của tôi”... ha ha.

Đang lúc Đỗ Tiểu Mạn suy nghĩ viễn vông, dự định há miệng cắn ngậm kem thì suýt đụng đầu vào Mạnh Cảnh Vãn.

“...A, là vị bạc hà...” Trơ mắt nhìn ngậm kem rơi vào miệng tham ăn, bị anh nhăm nháp rồi nuốt xuống. Đỗ Tiểu Mạn giấu kem sau lưng: “Cái này không phải mua cho em ăn sao?”

“Vợ à, nếu không phải vừa nãy thấy có người đàn ông lạ đứng gần em, em nghĩ anh sẽ đưa em cầm kem trước sao?” Mạnh Cảnh Vãn xòe tay tỏ vẻ mình muốn ăn tiếp. Anh híp mắt nhìn Đỗ Tiểu Mạn, lời này đương nhiên một nửa là lừa cô.

Không ngờ tên ngu ngốc Đỗ Tiểu Mạn lại tin là thật, ai oán nhìn anh, nhìn anh cắn từng ngậm từng ngậm xuống vị thứ hai, á, cô thích nhất là hương thảo đó. T^T

“Này, em ăn thế cẩn thận bị tiêu chảy đừng nói là anh không quản em nhé.” Mạnh Cảnh Vãn thật muốn giành ăn với cô, nhưng mà hiếm khi thấy cô ăn vui vẻ như thế, anh đành miễn cưỡng hi sinh để thỏa mãn cô một lần.

“Hừ, người vừa nãy đến gần em làm gì?” Đỗ Tiểu Mạn ăn chậm lại, nghiêng đầu hỏi anh, từ nhỏ đến lớn đây lần đầu tiên có người tiếp cận với cô, mà nó lại còn phát sinh ở nước ngoài nữa chứ.

Mạnh đại gia cầm kem, “Anh ta cũng là một ngoại quốc, chỉ đến hỏi đường mà thôi, em suy nghĩ nhiều quá.” Nếu để cô biết được người đàn ông kia khen cô đáng yêu thì cô còn không mừng như điên? Mẹ nó, nghĩ tới là muốn nổi điên, nhìn anh giống với anh trai đầu bếp nhỏ lắm sao? Tên cô mất như mù, nguyên rủa anh ta cô độc cả đời!

“Hỏi đường hả?” Đỗ Tiểu Mạn nhú mày, “Không phải đâu, thấy em không rành ngoại ngữ thì làm sao tìm em hỏi đường được? Anh chắc chắn là không gạt em chứ?”

“Đương nhiên.” Mạnh đại gia không định trả kem lại cho cô nữa, vị cuối cùng là vị chocolate kinh điển. Lúc này anh có ý không mua thêm một cây nữa là vì muốn trêu chọc cô, giành ăn với cô. Ăn cái gì mà có người giành ăn với mình đều thấy ngon hơn.

Đỗ Tiểu Mạn liếm môi dưới, không muốn nói chuyện anh nữa, thúc giục anh giải quyết nhanh rồi đi thăm giáo đường ở gần đó. Lúc xem công trình kiến trúc, Mạnh Cảnh Vãn nắm tay cô không buông, lâu lâu lại giải thích cho cô một vài câu, hoặc hiếm khi yên tĩnh nhìn chăm chăm lên nóc hoặc vào tường. Ngay từ đầu, ánh mắt Đỗ Tiểu Mạn di động theo anh, dần dần ánh mắt chỉ biết tập trung trên người anh mà thôi.

Sắc mặt và ánh mắt chân thành thế này, cô rất ít khi bắt gặp. Đỗ Tiểu Mạn từ thỉnh thoảng nhìn anh, đến cuối cùng là ngẩn người ngắm anh, mãi đến khi anh quay đầu lại nói gì đó cô cũng chưa hồi phục lại tinh thần.

“Làm sao vậy?”

Đỗ Tiểu Mạn dùng sức lắc đầu, cười nói: “Chỉ là cảm thấy một bên mặt anh thật là đẹp.”

“Chính diện cũng không kém chứ?” Mạnh Cảnh Vãn buồn bực liếc nhìn cô, vợ mình nhìn mình đến ngẩn người đúng là không tòi, nhưng tại sao lại là sườn mặt chứ... Khiến anh cảm thấy sức quyến rũ của bản thân đã giảm sút nhiều lần.

“Ha ha ha ha!” Đỗ Tiểu Mạn gập người cười, xem đi, trước mặt cô Mạnh Cảnh Vãn thích bán manh vậy đấy, còn có chút ngây thơ, nhưng tổ hợp lại lại làm cô không thể ngừng cười. Vì vậy nếp nhăn sẽ đến thăm viếng cô sớm thôi, huhu.

Tự đứng lại bị bà xã đại nhân của mình cười nhạo, Mạnh đại gia quay đầu kéo cô ra ngoài.

Kiến trúc gì đó không còn tâm trạng để xem. Thế nào là tuần trăng mật? Chính là kéo cô về phòng, sau đó lấy lại thể diện đàn ông!

Hai người thay đổi lộ trình, theo đề nghị mãnh liệt của tham ăn, cả hai bước vào một nhà hàng nho nhỏ, vì đang là giờ cơm nên bên trong kín hết chỗ. Cố gắng lắm mới tìm được một chỗ nằm trong góc, Mạnh Cảnh Vãn gọi tên cái món ăn rất thành thực.

Đỗ Tiểu Mạn nghi ngờ nhìn anh.

“Không đúng chỗ nào sao?” Mạnh Cảnh Vãn bị cô nhìn đến sợ hãi, vội vã lên tiếng hỏi.

“Còn nói thích nhất là đồ ăn em làm, nhìn bộ dáng quen đường quen lối của anh thì tiệm này cũng đến không ít đâu nhỉ?”

Mạnh Cảnh Vãn nheo mắt suy nghĩ, đầu bếp nhỏ đang ghen phải không? Miệng phòng đến độ có thể nhét cả con ếch vào, anh nhin cười, vội vàng trả lời: “Tiệm này ăn cũng được nhưng sao có thể bằng em được.” Trung thành! Trung thành! Cả đời này dạ dày anh đều phó thác cho cô cả.

Cô chống cằm nhìn anh híp mắt cười, “Chồng, đáng vẻ căng thẳng của anh dễ thương lắm, chơi rất vui.”

“...” Mạnh đại gia không còn lời gì để nói chỉ muốn lật bàn!

Vì vậy, đây là bữa cơm trưa Đỗ Tiểu Mạn ăn ngon trong hai ngày qua, còn đối mặt với tên phụng phịu thề tới thề lui đời này không bao giờ bước chân vào quán này ăn nữa.

“Ồ, bên kia có bán kem!” cơm nước xong, Đỗ Tiểu Mạn đi ra khỏi nhà hàng, nhìn thấy đá bảo, cô lại thêm ăn.

Mạnh Cảnh Vãn theo sát sau lưng cô nói nhỏ: “Bà xã, em còn nhớ lúc ở thành phố A, em giành kem với anh, sau đó bị đau bụng kinh đến chết đi sống lại không?”

“Nói nhảm.” Mạnh Cảnh Vãn thuận miệng đáp, cô khom lưng đánh giá các vị trong tủ lạnh, rồi rầm không biết có nên ăn thử vị kem rượu Rum không...

“Anh đang nhắc em, có phải ngày kia của em sắp đến rồi không?” Mạnh Cảnh Vãn tiến lên một bước, ôm cô vào lòng khẽ thì thầm.

Quả nhiên, toàn thân cô run lên, cứng nhắc đứng thẳng lưng lên.

Mạnh đại gia rất đắc ý, cầu khen ngợi: “Không cần phải cảm ơn...” chữ “anh” còn chưa nói xong, cánh tay đã bị cô giữ chặt, lực mạnh dọa người: “Hả? Chẳng lẽ... Bây giờ... Đột nhiên... đến à?” Mạnh Cảnh Vãn rất ngu về mặt này nên chỉ có thể kết luận như vậy.

Đỗ Tiểu Mạn lo lắng bấm tay tính ngày. Nếu trước kì kinh mà không ăn đá bảo hay đồ tê cay thì cực kì chuẩn xác. Ngược lại đã lâu cô không chú ý đến, hình như tháng này không thấy kinh? Vậy tháng trước có đến không? Trời ạ! Ở lâu với tên ngốc tham ăn này cô cũng bị ngu lây sao! Ngay cả chuyện bản năng cũng không nhớ nổi!

Mạnh Cảnh Vãn không đợi được câu trả lời, lập tức luống cuống tay chân: “... Em chờ chút, anh đi mua giúp em...”

“Không có!” Đỗ Tiểu Mạn đỏ mặt, vội vàng giữ chặt tay anh, hẳn lúc này không anh nghe hiểu tiếng Trung, bằng không cô sẽ mắc cỡ chết mất. “Em không nghĩ việc này.” Cô hít một hơi sâu, ngẩng đầu nhìn anh nói: “Em đang nghĩ, có phải lúc này, em có thể đã mang thai cực cưng.”

Mạnh đại gia lập tức hóa đá, bể thành từng mảnh, bị gió thổi đi.

Đỗ Tiểu Mạn quơ quơ tay trước mặt anh: “A Vãn? Ông xã?”

“Cái gì?” Mạnh đại gia chỉ biết ngốc nghếch hỏi lại.

“Em chỉ đang nghi ngờ thôi, nói không chừng là do em suy nghĩ nhiều mà thôi.” Đỗ Tiểu Mạn chọt vỗ lưng anh, “Đi, về khách sạn.”

Một khẩu lệnh, một động tác, Mạnh Cảnh Vãn cứng nhắc quay đầu, đi theo bà xã đại nhân làm hộ vệ. Nếu không phải Đỗ Tiểu Mạn cắn một cái lên tay anh giúp anh hồi thần, nói không chừng anh ở trên đường biểu diễn khoa tay múa chân mất thôi.

Vừa vào phòng, Mạnh Cảnh Vãn bảo cô mau nằm lên giường, còn anh thì ngồi cạnh giường hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Đỗ Tiểu Mạn đầu đầy vạch đen: “Em chỉ thuận miệng nói thôi, cũng không có dấu hiệu buồn nôn muốn ói, nói không chừng chỉ là em suy nghĩ nhiều.”

Có thể vì sắp lên chức ba nên vẻ mặt của tham ăn cực kì lo lắng: “Không được! Ngộ nhớ trứng thì sao?”

Nghe vậy, cô hé miệng cười, ôm lấy mặt anh, trán蹭trán anh, giọng nói cực kì dịu dàng: “Ông xã, chuyện này anh không hiểu đâu. Đừng lo lắng không đâu như vậy, em rất khỏe, rất có tinh thần, nói không chừng hôm nay em ăn nhiều kem vậy, ngày mai lòi quạ đen của anh thành thật thì sao?”

“Thật chứ?” Mạnh đại gia ngốc nghếch mặt đối mặt với cô, liên tục mở lên môi cô: “Ngày mai chúng ta sẽ về thành phố R.”

“... Aiz! Lừa em nói đi hưởng tuần trăng mật, kết quả mới hai ngày đã phải về, anh như vậy là hơi quá đáng rồi đó...” Đỗ Tiểu Mạn co chân lại, chọc chọc vào lồng ngực cứng rắn của anh, liên tục phàn nàn: “Barcelona có nhiều phong cảnh đẹp lắm, chúng ta chỉ mới đi dạo nửa ngày thôi mà.”

“Lần sau em muốn đi lúc nào anh sẽ đi cùng em.”

“Hửm?” Đỗ Tiểu Mạn nheo mắt, “Anh mau thành thật khai báo cho em, có phải là vì anh ăn không quen mấy món này chứ? Chưa bao giờ em thấy anh miếng lưỡi như vừa nãy đâu.”

Trong lòng Mạnh Cảnh Vãn dâng lên một con tức giận, đầu bếp nữ chuẩn bị hiểu lầm anh cả đời, cho là anh xem việc ăn uống quan trọng hơn vợ mình?

Anh đứng thẳng người lên, rồi quỳ xuống bên giường Đỗ Tiểu Mạn, trong mắt dần dần tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 35

Editor: Thanh Na

“Trong lòng em, anh chỉ biết ăn thôi sao?”

Lại lĩnh gió mặt không chút thay đổi của Mạnh đại gia lần nữa, Đỗ Tiểu Mạn vùi mình vào trong chăn, thật lâu mới thò đầu ra hỏi: “Anh giận sao?”

Mạnh Cảnh Vãn nhìn vật thể co lại không thể nhìn ra hình gì, có chút đau đầu: “Em không thấy nóng sao? Mau ra đây.”

“Không cần đâu, anh hung dữ vậy, em vừa ra nhất định anh sẽ cho em một trận.” Đỗ Tiểu Mạn không biết xấu hổ còn trượt thêm vào trong chăn, cô còn vụng trộm hé một góc chăn để không khí bay vào một chút.

Mạnh đại gia nào có kiên nhẫn như vậy, trực tiếp xoay người xóc chăn của cô lên, hình dáng con tôm nhỏ của Đỗ Tiểu Mạn kinh ngạc giữ nguyên động tác giữ chăn nhìn về phía anh. Anh hơi cong môi, trong lòng thầm nhủ phải cứng rắn, hai tay anh chống lên giường đưa mặt đến sát mặt cô: “Mau trả lời vấn đề của anh.”

“...” Đỗ Tiểu Mạn há hốc mồm, thấy anh đến gần như vậy, theo thói quen đưa tay lên vòng qua cổ anh, sau đó hai chân cũng quăn lấy hông anh, đeo cả người lên người anh.

Bình thường Mạnh đại gia luôn khoe khoang cơ thể mình, đương nhiên không phải chỉ là nói vậy, anh trực tiếp nâng eo cô lên thuận thế ôm lấy cô, sau đó hai người đi về hướng sofa, đầu bếp nhỏ chui đầu vào lưới, nếu anh không bức cô nói câu trả lời, anh cũng không cần trở về lần nữa!

Quay mặt về phía ông xã mặt mày nghiêm túc, Đỗ Tiểu Mạn mở to mắt nháy nháy: “Ông xã...”

“Hửm? Chuẩn bị nói đáp án?”

“Đáp án gì?” Trí nhớ Đỗ Tiểu Mạn không kém, chỉ là không muốn đang “ban ngày ban mặt” mà nói mấy lời buồn nôn như vậy thôi.

Mạnh Cảnh Vãn cảm thấy gân xanh trên trán mình nổi lên, sau đó anh bấm hông cô một cái, “Đỗ Tiểu Mạn.”

“Ồi, nhiều thịt vậy nhéo đau lắm đấy.” Tay Mạnh đại gia vẫn chưa rời khỏi, Đỗ Tiểu Mạn chỉ đành cầm tay của anh, chỉ huy anh xoa xoa cho mình.

“Còn muốn nữa không?”

Đỗ Tiểu Mạn chu miệng làm nũng chui vào ngực anh, “Anh xoa cho em đi rồi em nói.”

Ha! Cô gái nhỏ này ngược lại đã học được cách uy hiếp anh rồi, tuy nhiên uy hiếp của cô vẫn luôn hữu dụng.

Mạnh đại gia xoa xoa cho cô không rên một tiếng, trong lúc nhất thời tâm viên ý mã. Loại công việc này thật sự không tệ, vừa có thể ăn đậu hủ vừa có thể... Anh cảm thấy đã qua vài phút, bà xã đại nhân vẫn chưa hề ngừng, vừa định cúi đầu trách cô nói không giữ lời thì phát hiện, cô đã tựa vào ngực anh ngủ từ lúc nào.

Chẳng lẽ cô cảm thấy anh vuốt ve còn lợi hại hơn thôi miên sao?

Mạnh Cảnh Vãn nhẹ tay nhẹ chân ôm cô về lại trên giường, đắp mền cho cô. Đầu bếp nhỏ thật gian xảo, rõ ràng lúc nãy rất tức giận, nhưng bị cô lừa gạt thế này sao còn lòng dạ nào giận cô nữa?

Anh ngồi bên cạnh giường, ánh mắt rơi xuống gương mặt say ngủ của cô không nỡ dời đi. Nếu lúc này nghĩ cô chỉ đang giả vờ ngủ thì giờ đây, khi thấy cô ngủ chảy cả nước miếng thì không còn nghĩ ngờ gì nữa.

Mạnh đại gia cời giày và quần áo ra, chấp nhận nằm sát mép giường – Cả cái giường đã bị Đỗ Tiểu Mạn chiếm hơn hai phần ba, anh đành cố gắng nhích nhích, xốc chân lên chui vào ôm ai đó vào lòng, nhắm mắt cùng nhau ngủ trưa.

Một buổi chiều đầy nắng trên mảnh đất Barcelona tươi đẹp đã bị hai tên tham ăn tham ngủ lãng phí thế đấy!

Đỗ Tiểu Mạn xoa xoa mắt thức dậy, điều đầu tiên đập vào mắt là hình ảnh khuôn mặt phóng đại của Mạnh Cảnh Vãn. Sau hi hoảng sợ, cô cũng không vội vàng nhìn giờ giấc, chỉ biết cảm than lòng mi anh thật dài, khiến cô hâm mộ chết đi được. Cô nhìn không được trộm hôn nhẹ lên mắt anh.

Một giây sau, anh mở mắt ra, động tác nhanh nhẹn đè lên người cô: “Đỗ Tiểu Mạn, em cho rằng anh cũng giả vờ ngủ rồi ngủ thật hồi nào không hay giống em sao?”

Đỗ Tiểu Mạn bị vạch trần, mặt đỏ ửng: “Em đâu phải giả vờ ngủ đâu, là ngủ thật mà.”

“Vậy sao?” Mạnh Cảnh Vãn vuốt ve hông cô, “Bà xã, anh đói bụng.”

Đỗ Tiểu Mạn nhìn hai bên, thấy toàn bộ đường lui của cô đã bị anh chiếm giữ, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe: “Khụ, nhưng mà trong bụng em có thể có cục cứng, lúc này anh nói anh đói bụng à? Vậy phải làm sao? Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lời này đẩy toàn bộ suy nghĩ đen tối của anh về, anh thoáng úp lên người cô, liếm liếm cổ cô: “Bà xã, chúng ta sinh con trai được không?”

“Sao? Anh không thích con gái sao?”

Mạnh Cảnh Vãn nhăn nhó lần qua một góc vẽ vòng tròn, oán giận quay đầu nhìn cô một cái: “Nếu sinh con gái, vậy là trên đời này lại có thêm một người quản thúc anh sao! Anh không cần!”

Đây là lí luận của người đàn ông ngây thơ nào vậy? Cô không quen anh ta! Tuyệt đối không quen!

Một mình Mạnh Cảnh Vãn bị suy nghĩ “Bà xã có thể mang thai” làm cho không tập trung, Đỗ Tiểu Mạn cũng rất căng thẳng, vì vậy Mạnh đại gia kiên quyết không chịu làm kiểm tra ở đây, sau khi cho cô ăn no, nhanh chóng đóng gói lập tức bay về nước.

Dù ngồi ở khoang hạng nhất nhưng Đỗ Tiểu Mạn vẫn không thoải mái lắm, dường như cả đường về đều gục lên đùi anh ngủ. Hai ngày nay vì đủ loại lý do lần qua lần lại mà toàn thân Đỗ Tiểu Mạn đau nhức vô cùng, đến khi xuống thành phố R, được hít thở không khí nơi đây, toàn thân từ trên xuống dưới Đỗ Tiểu Mạn đều cảm thấy thoải mái hơn.

“Có muốn trực tiếp đi bệnh viện không?”

“Về nhà trước, em muốn tắm rửa ngủ một giấc đã.” Đỗ Tiểu Mạn không chút nghĩ ngợi lập tức bác bỏ đề nghị đi bệnh viện kiểm tra trước, “Anh cũng theo em về nhà nghỉ ngơi một chút đi, đừng về công ty tăng ca.”

“...Ừ.” Anh thề trên đường đi anh không hề có biểu hiện gì, sao Đỗ Tiểu Mạn biết rõ nếu cô lựa chọn về nhà nghỉ ngơi, thì sau khi thu xếp cho cô xong anh sẽ về công ty tăng ca?

Đỗ Tiểu Mạn và anh mười ngón tay đan vào nhau, nhìn anh cười thật tươi: “Nghỉ ngơi dưỡng sức lấy lại tinh thần rồi làm việc, không phải sẽ hiệu suất hơn sao?”

Ngày hôm sau, Đỗ Tiểu Mạn đi kiểm tra mà như đi kêu gọi quần chúng nhân dân vậy. Máy người bạn kia của Mạnh Cảnh Vãn cũng đánh hơi biết được chạy đến xem nào nhiệt, suất nữa là anh nổi giận đá từng người ra khỏi bệnh viện.

“Đừng như vậy mà lão đại, em là đặc biệt kéo thẳng nhóc kia từ trong chăn ra đấy, em không có công lao cũng có khổ lao mà, đừng không?” Tưởng Vinh lau lệ chưa xót, cậu tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đang đợi thời khắc Mạnh Cảnh Vãn nghe tin mình sắp làm ba ngốc nghếch thế nào đâu.

Hồ Hồng đi theo điên cuồng gật đầu, “Có em ở đây chắc chắn không cần phải lo lắng...”

“Mẹ nó, cậu thì có tác dụng gì? Có làm bên phụ sản không?” Rốt cuộc Mạnh đại gia nhìn không được văng tục một câu.

“Coi chừng có thai đó lão đại!” Tưởng Vinh không sợ chết bừa môi chỉ về phía Đỗ Tiểu Mạn.

“Dầu sao có em ở đây thì không cần phải xếp hàng đó chứ...” Hồ Hồng lắm bảu công hiến của bản thân, rõ ràng cậu giúp chị dâu vừa đỡ tổn sức vừa đỡ lo, vậy mà vị đại gia này cứ ghét bỏ cậu, thật là càng nghĩ càng buồn bực.

Qua siêu âm, bác sĩ vừa nói chúc mừng xong là Mạnh Cảnh Vãn thật sự ngu người ngay tại chỗ.

“Mặc dù thai nhi chỉ mới sáu tuần, nhưng thời gian kế tiếp mới là thời kì phản ứng mạnh nhất của thai nhi, nhớ mỗi tháng phải đi khám thai định kì...” Bác sĩ nữ dịu dàng dặn dò người mẹ. Tại một gian phòng khác, Tưởng Vinh nhanh chóng chụp lại về mặt ngờ ngác của Mạnh Cảnh Vãn để sau này có gì lấy ra uy hiếp!

Hình như cung phản xạ của Mạnh đại gia đặc biệt dài, ngày người thật lâu mới vọt tới ngồi xuống trước mặt Đỗ Tiểu Mạn, căng thẳng hỏi: “Anh sắp làm cha?”

“Dạ.” Đỗ Tiểu Mạn bị dáng vẻ của anh chọc cười, hôn nhẹ lên trán anh một cái: “Em hi vọng bé là con gái.”

Mạnh Cảnh Vãn ôm eo cô bế lên, làm bác sĩ cũng giật mình, bà vội vàng quát: “Cẩn thận phụ nữ có thai!”

Đỗ Tiểu Mạn ngược lại vui vẻ tươi cười không ngừng, khủy tay của anh là nơi cô quen thuộc nhất, dù cô vẫn luôn tỏ vẻ ghét bỏ cơ thể thừa thịt của anh, nhưng trong lòng cô vẫn tin tưởng người này vô cùng.

Mạnh đại gia thả người xuống đất, ôm chặt trong lòng, anh quay đầu nhìn hai người đứng trong góc xem cuộc vui: “Chụp hình của anh? Đợi lát nữa về công ty chúng ta nói chuyện một chút đi.” Hạng mục mới vừa khéo cũng có phần của cậu ta, nếu không khiến Trương Vinh giảm bớt hai kilogram thì chẳng phải có lỗi với tình nghĩa cậu ta cố ý chạy đến đây chụp ảnh anh sao?”

Hồ Hồng đứng một bên cười trộm không thôi.

“Còn cậu nữa, nghe nói cậu vừa công bố chuyên ngành của mình...”

“Không có, không có đâu anh, em chưa nói gì màaaaaa.” Hồ Hồng cất lực lắc tay chối bỏ, kết quả là đành phải bại trận: “Được được được, trong lúc chị dâu mang thai có việc gì gấp cứ gọi em.”

Trương Vinh vỗ vỗ vai cậu, nhìn cậu há hê nói: “Ha ha, cậu còn bị kịch hơi tở.”

“Cút ngay.”

Cả bọn còn chưa ra khỏi bệnh viện, Mạnh Cảnh Vãn đã lấy điện thoại ra chuẩn bị tắt nguồn thì điện thoại báo có cuộc gọi đến. Hồ Hồng nghe tiếng chuông lập tức mở miệng: “Phụ nữ có thai tốt nhất nên cách xa điện thoại ra, phóng xạ quá lớn.”

Mạnh đại gia nhú mày, nhìn dây số xa lạ hiện lên màn hình, lúc này quyết đoán tắt máy. Bây giờ vợ là lớn nhất, điện thoại gì gì đó cũng không được nhận. “Còn gì phải chú ý không?”

“Google đi.”

“Baidu cũng được.”

Trương Vinh và Hồ Hồng người xướng người hát, không hề bất ngờ khi thấy Mạnh Cảnh Vãn muốn bạo động, vội vàng đưa ánh mắt cầu cứu cho Đỗ Tiểu Mạn.

“Khụ.” Cô ho nhẹ một tiếng, kéo kéo tay anh: “A Vãn, chúng ta về nhà được không?”

“Được.”

Quả nhiên là thuần thú sư! Hai mắt Trương Vinh và Hồ Hồng tỏa sáng, lúc Đỗ Tiểu Mạn vụng trộm quay đầu nháy mắt với hai người họ, họ cũng nhau đưa ngón cái về phía cô.

“Đúng rồi, không nhận điện thoại không sao chứ? Anh gọi lại đi, em không bị ảnh hưởng lắm đâu.”

“Không sao, đâu sao buổi chiều anh cũng về công ty.” Mạnh đại gia tùy ý khoát tay, hoàn toàn không nghĩ đến điện thoại bị anh ngắt hôm sau đã mang đến một phiền toái không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 36

Editor: Thanh Na

Tuy nói căn hộ ở trung tâm cách công ty và quán ăn đều gần, đi đâu cũng tiện lợi, nhưng hai ngày sau Mạnh đại gia đã đóng gói mang Đỗ Tiểu Mạn đưa về khu biệt thự. Dù sao, ở khu trung tâm chợ búa ồn ào, không tốt cho phụ nữ có thai tịnh dưỡng... Lời này trước mắt là do Hồ đại bác sĩ quyền uy ngập trời nói.

Bước vào căn nhà đã lâu không ở, Mạnh Cảnh Vãn cảm thấy không thích hợp lắm, anh cau mày dùng sức suy nghĩ cả hồi lâu, cũng không nghĩ ra chỗ

nào không thích hợp, anh khề ho một tiếng, dặn dò “hàng dễ vỡ” Đỗ Tiểu Mạn: “Anh...”

“Ái chà! Thì ra con trai mẹ đang ở thành phố R à?” Trên lầu truyền xuống giọng nói hưng phấn cắt đứt lời anh muốn nói.

“Mẹ?” Mạnh Cảnh Vãn nheo mắt lại, nhìn chăm chú người mẹ cả năm không gặp được mấy lần.

Ai cơ? Đỗ Tiểu Mạn theo bản năng nắm chặt vạt áo Mạnh Cảnh Vãn, hơi căng thẳng nhìn người trên lầu.

Mạnh Cảnh Vãn nắm ngược lại tay cô, bình tĩnh cùng cô ngồi xuống ghế sofa: “Sao đột nhiên hai người lại về?”

“Đợi một chút! Nhóc con yêu đương đấy à?” Bà mẹ đại nhân đứng trên lầu không thể tin được chỉ vào Đỗ Tiểu Mạn, giọng nói hơi run run.

“Đây là vợ con.” Hiển nhiên giọng lớn là do người mẹ yêu thương của anh di truyền.

Sau khi nghe Mạnh Cảnh Vãn xác thực, bà nhanh chóng chạy ngược lên lầu: “Lão Mạnh, lão Mạnh! Con của ông kết hôn rồi kìa!”

Đỗ Tiểu Mạn trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Anh không nói cho ba mẹ anh biết à?”

“Anh nhớ là anh nói rồi.” Mạnh đại gia không để ý nhún vai, “Trí nhớ của mẹ anh gần đây không tốt lắm.”

Mấy phút sau, ba Mạnh và mẹ Mạnh nghiêm túc ngồi đối diện hai vợ chồng. Qua một phen giới thiệu không khuôn phép của Mạnh Cảnh Vãn, hai bên cũng biết kha khá về nhau. Đỗ Tiểu Mạn không biết nên theo Mạnh Cảnh Vãn gọi ba mẹ, vì vậy sau một hồi rồi rắm cô gọi: “Chào chú ạ.”

“Vi sao không gọi ba mẹ?” Mạnh đại gia lăm bắm biểu đạt bất mãn của mình.

“Khụ, con kết hôn khi nào vậy?” Ba Mạnh cố gắng phô bày uy nghiêm, chỉ có điều ánh mắt không thắng nổi tò mò, nghiêng đầu nhìn Đỗ Tiểu Mạn.

“Không phải con đã gọi điện thoại cho hai người rồi sao? Nói mới hai câu đã bị ba cúp.” Mạnh Cảnh Vãn vạch trần sự thật, thuận tiện đánh một ánh mắt khinh bỉ qua, nhất định là buổi tối nào đó bị ngắt điện thoại, nên không nghe anh nói gì.

Quả nhiên, ba Mạnh ngẩn ngơ, quay đầu nhìn ánh mắt tò mò của mẹ Mạnh, ông chợt dạ nhỏ giọng hỏi: “Hình như là có chuyện đó.” Mẹ Mạnh vụng trộm dùng sức nheo hông ông một cái, chuyện chung thân đại sự của con trai sao có thể qua loa như thế được!

“Ngược lại là ba mẹ về khi nào?” Mạnh Cảnh Vãn ghét bỏ nhìn hai vợ chồng đã bó tuổi rồi còn ân ái ái.

“Đúng rồi, mẹ hỏi con, sao hai ngày trước mẹ gọi cho con, con lại tắt máy?”

“A, thì ra cú điện thoại đó là của hai người.” Mạnh đại gia hiểu rõ gât đầu, “Hai người về định ở lại mấy ngày? Con đã mua một căn nhà ở gần công ty, hai người có thể qua bên kia ở...”

Mẹ Mạnh quay đầu đi không đếm xỉa, “Mẹ muốn ở cùng con dâu trao đổi tình cảm, hai cha con con qua bên nơi mát mẻ đó ở đi.” Dứt lời, bà vẫy tay với Đỗ Tiểu Mạn, dẫn theo cô lên lầu về phòng.

Mạnh Cảnh Vãn lập tức căng thẳng, bị ba Mạnh giữ chặt bả vai.

“Ba!”

“Mẹ con thấy Tiểu Mạn quá kích động nên quên, còn ba thì vẫn nhớ rõ.” Ba Mạnh đau đầu xoa huyệt thái dương, “Ai bảo ngày đó con không nghe? Đáng đời!”

“Chuyện gì?” Mạnh Cảnh Vãn trở lại chỗ ngồi, nếu không phải là có chuyện lớn gì thì ba anh sẽ không có vẻ mặt này.

“...Mẹ con lo con đã 28 tuổi mà chưa kết hôn, nên, khụ khụ, đã giúp con hứa hôn rồi...”

Mạnh đại gia vỗ bàn, nhưng anh cất lực đề giọng nói xuống mức thấp nhất, không để trên lầu nghe được, “Cái gì? Ba nói đùa gì vậy, việc này không được để cho Tiểu Mạn biết được!” Anh càng nghĩ càng lo lắng, “Con lên lầu một chút.”

Ba Mạnh bình tĩnh nhìn anh một cái, “Đối tượng hẹn hò của con có thể mai sẽ đến công ty.”

“Ba! Nếu như mẹ muốn mau chóng bông cháu thì... mau chóng tìm lý do đuổi người phụ nữ kia đi đi.” Đầu bếp nhỏ nhà anh ngộ nhờ không chịu nổi kích động, thời gian đầu mang thai là lúc nguy hiểm nhất. Mạnh Cảnh Vãn tỉnh táo lại: “Hoặc là hôm nào muốn ăn cơm Tiểu Mạn nấu...”

Ba Mạnh kích động, với cái miệng bắt bẻ chết người của con trai mà khen người khác thì vô cùng đáng mong chờ.

Phía dưới hai cha con đang chụm đầu giao dịch, Đỗ Tiểu Mạn và mẹ Mạnh đi đến phía sau hai người không một tiếng động.

“A Vãn, anh với ba đang làm gì đó?”

Hai người có tật giật mình bị dọa vồ ngực, Mạnh Cảnh Vấn nhân cơ hội ôm người về tay, nhìn trên ngó dưới xem cô có té ngã ở đâu không. “Gọi là gì? Em đối xứng hô rồi à?” Mạnh đại gia mới phát hiện cô đã thay đổi xưng hô, “Em với mẹ anh đã nói gì vậy?”

“Vậy anh nói em biết trước, hai người ở dưới lầu nói chuyện khe khẽ là đang âm mưu chuyện gì?” Đỗ Tiểu Mạn hỏi ngược lại.

“Không có gì...” bên này Mạnh Cảnh Vấn còn đang liều chết cố thủ, bên kia ba đại nhân đã không chịu nổi bức cung.

“Nó chỉ nói Tiểu Mạn nấu ăn vô cùng ngon thôi, thật sự không còn gì nữa đâu.”

Đỗ Tiểu Mạn cười muốn gãy lưng, Mạnh Cảnh Vấn có tính tình như thế này là gì đã lớn lên trong gia đình như vậy ư? Cô hâm mộ nhìn ba người, cười híp mắt nói: “Buổi tối mọi người muốn ăn gì? Con nấu cho mọi người ăn.”

Ba giây đồng hồ im lặng quý giá.

“... Thịt bò kho?” Mẹ chồng đại nhân là người đầu tiên lên tiếng.

“Trứng chiên cà chua?” Ba chồng đại nhân cảm thấy nên rút rè một chút, nói một món ăn gia đình ra.

Mạnh Cảnh Vấn tiến lên ngăn cô ở phía sau, “Cô ấy bây giờ đang... ối!” Anh vừa định nói cô bây giờ mang thai thì đã bị cô ngắt, anh là ông chồng khổ sở nhất trần đời. Mạnh đại gia roi lệ nhìn về phía đầu bếp nhỏ: “Vậy thì, tôm luộc?”

Rất tốt, cô đã xác định, ba người này là người một nhà của cô!

Sau khi Mạnh đại gia bị nô dịch đi siêu thị mua đồ, Đỗ Tiểu Mạn đeo tạp dề lên đóng cửa phòng bếp. Trong đại sảnh ba người nhìn nhau, cuối cùng mẹ Mạnh nghiêm túc nói: “A Vấn, lúc tụi con kết hôn có mở tiệc không?”

“Không.”

“Chẳng lẽ ngay cả cha mẹ của người ta con cũng không ra mắt à? Không có cả sinh lễ?”

“Cô ấy không liên lạc với người nhà, quan hệ trong đó rất phức tạp mẹ không hiểu đâu.”

“Không hiểu cái gì! Sao tôi lại sinh phải đứa con đần thế này!” Mẹ Mạnh lập tức phát hỏa, “Không có cấp bậc lễ nghĩa gì cả, những thứ này phải bổ sung cho mẹ!”

Mạnh Cảnh Vấn nhú mày lắc đầu: “Tiểu Mạn không thích, cô ấy sợ người lạ.”

“Con trai, con đúng là thật lòng thương người ta rồi.” Mẹ Mạnh nói rất chắc chắn. Làm sao mẹ không hiểu con trai? Vì đối phương suy nghĩ như vậy, trước khi ở với Đỗ Tiểu Mạn, con trai bà thích nhất là phở tương, vậy không phải chứng tỏ con trai bà yêu chết con gái nhà người ta rồi à?

“Nói nhảm.” Mạnh Cảnh Vấn thấy bọn họ không bình luận gì về đầu bếp nhỏ, cuối cùng cũng nhịn không được hỏi: “Ba mẹ thì sao?”

Mẹ Mạnh cười tươi: “Cái gì thì sao?”

“Con hỏi ba mẹ có thích vợ con không?” Mạnh đại gia nóng nảy. Thật ra đã lâu không gặp ba mẹ, trong lòng Mạnh Cảnh Vấn vẫn rất vui, bị bọn họ nằng hai câu cũng được, chỉ sợ là sau khi com nước xong bọn họ không đi nữa thôi...

Vì vậy, trên bàn com tối hiếm khi không xuất hiện cảnh Mạnh Cảnh Vấn ăn như lang như hổ, điều này cũng khiến Đỗ Tiểu Mạn căng thẳng, cô lặng lẽ đá đá anh dưới bàn, nhỏ giọng hỏi: “Vị thức ăn hôm nay lạ lắm sao?”

Lắc đầu, ánh mắt theo sát hành động của cha Mạnh mẹ Mạnh.

Không thể trông cậy gì vào tên tham ăn này, Đỗ Tiểu Mạn quyết tâm tự mình hỏi: “À, ba mẹ... ? Thức ăn ăn được không ạ?”

Mẹ Mạnh dùng đũa chỉ chỉ Mạnh Cảnh Vấn, một lời trực tiếp đâm vào nỗi đau của con trai, “Tiểu Mạn, không phải vì cái này mà nó cười con chứ?”

“Mẹ!” Anh mới ém việc này vào quá khứ, mẹ nhà mình lại cứ thích lấy ra, rốt cục có phải là mẹ ruột của anh không?

Cả bàn lớn chỉ có một mình Mạnh Cảnh Vấn gấp đến độ gờ chân. Kể trong cuộc thì mê, ngay cả Đỗ Tiểu Mạn cũng nhìn ra mẹ Mạnh đang trêu anh mà thôi, cô vỗ vỗ ngực anh giúp anh thuận khí, cho anh viên thuốc an thần: “Em biết là không phải rồi.” Bởi vì cô có thể cảm giác được, bây giờ anh đối với cô tốt, sao chỉ vì tài nấu nướng của cô được?

“Bà xã, chỉ mỗi em hiểu anh.” Mạnh đại gia hóa thân thành chó nhỏ cố gắng bán manh cầu an ủi, mãi đến khi ba Mạnh mẹ Mạnh há hốc mồm.

“Tiểu Mạn, com nước xong mẹ có lời muốn nói với con.” Mẹ Mạnh vừa ăn được hương vị thịt bò hầm ngon tuyệt đỉnh, vừa dặn dò.

“Dạ được.”

“Hai người ở đây không vấn đề gì,” Mạnh Cảnh Vãn cảnh giác nhìn họ, “Nhưng mà Tiểu Mạn không phải đầu bếp.”

Mẹ Mạnh ném cho anh ánh mắt khinh bỉ, nói đường hoàng như vậy, xem ra bộ dáng tham ăn của nó đã sớm bại lộ. “Có con mới đem con dâu mẹ thành đầu bếp để sai bảo thì có? Buổi tối mẹ định lấy bức ảnh con mất mặt lúc nhỏ cho Tiểu Mạn xem, thuận tiện nói vài chuyện xấu của con thôi, tăng tình cảm vợ chồng cho tụi con, không được sao?”

Đỗ Tiểu Mạn tò mò liên tục gạt đầu, là ảnh chụp ngày bé của ông chủ Mạnh đó! Lực hấp dẫn quá lớn! Đây là một trong trao đổi thuộc hàng kinh điển của mẹ chồng nàng dâu đó!

“Không được!” Mạnh đại gia e ngại hình tượng cao lớn vĩ đại của mình sẽ bị tàn phá không còn gì, vội vàng ngăn cản hai người rõ là mới lần đầu tiên gặp nhau nhưng không hề có mâu thuẫn giữa phụ nữ với nhau.

“Phản đối vô hiệu.”

“Ha ha ha..., tấm này...” Đỗ Tiểu Mạn vốn muốn dè dặt một chút, kết quả nhìn thấy bé trai đầu để tóc trái đào thì không thể hold được nữa, cười đến bụng cũng đau.

Mẹ Mạnh hí mắt giải thích: “Đây có lẽ là nó đi nhà trẻ, khi bé nó thanh tú lắm, như con gái vậy, nên khi mẹ dẫn nó ra ngoài ai cũng hỏi ‘Con gái của chị...’, vậy nên ba mẹ bức mình, trực tiếp cạo đầu cho người ta khỏi nhận nhầm.”

“Khi bé anh ấy dễ thương quá.” Đỗ Tiểu Mạn xem từng tấm từng tấm thật chậm.

“Tiểu Mạn, A Vãn không cho con một hôn lễ đường hoàng, con thật không ngại sao?” Ngay cả ánh cười cũng không có một bức.

Đỗ Tiểu Mạn lắc đầu: “Trên người con nhiều thịt thừa lắm, nếu mặc áo cưới thì không đẹp chút nào.” Cô có vẻ xấu hổ cúi đầu: “Hơn nữa, người nhà của con không thích hợp tham gia buổi tiệc.” ba mẹ cô đã bỏ mặc cô lâu lắm rồi, bây giờ cô cũng không liên lạc với họ nữa.

Mẹ Mạnh sờ sờ tóc cô, đột nhiên bà thay đổi chủ đề: “Tiểu Mạn, có phải con từng học qua nấu ăn không?”

“Con đã từng học qua làm đồ ngọt. Món ăn gia đình là do con làm từ nhỏ nên xem như có chút kinh nghiệm thôi ạ.” Đỗ Tiểu Mạn thật không dám đối mặt với mẹ Mạnh, cửa hàng tên “Quán ăn bà chủ Mạnh” cô nói không nên lời. “Nếu mẹ thích thì con sẽ thường xuyên làm cho mẹ ăn.”

“Ha ha, thằng nhóc kia không nhớ đâu.” Mẹ Mạnh không thèm để ý, dù sao sau này hai vợ chồng bọn họ cũng phải ra ngoài tìm mỹ thực khác. Nhưng mà bà không ngờ, dạ dày Mạnh Cảnh Vãn thật sự bị bắt nhốt rồi. Vậy là bà đỡ phải lo lắng tính tình dữ dội của nó không ai thêm yêu, cho nên bà mới sốt ruột giúp nó xem mắt... Xem mắt! Bà chợt dạ nhìn con dâu bên cạnh vừa nhu thuận vừa nấu ăn ngon, bà chưa hỏi ý kiến con mà đã cấp hôn với người ta. Càng nghĩ càng hối hận, không được, ngay sáng mai phải ‘tẩu vi là thượng sách’.

Về phần chuyện này có nên nói với con dâu không, hay là để cho con trai ngoan tự mình xử lý? Bà nhanh chóng nói trước, “Tiểu Mạn, ngay mai ba với mẹ có việc phải đi trước, hai người các con cố gắng, tốt nhất là mang thai nhanh nhanh để mẹ có cháu ẵm bông.” Mẹ Mạnh nói xong, đưa toàn bộ ảnh cho cô, “Nhìn vui thì phóng to ra treo trong phòng.” Nói xong bà đưa một túi khá nặng cho cô: “Phim ảnh trong này, A Vãn muốn tiêu hủy lắm, lâu lắm mới tìm được, toàn bộ giao cho con.”

“Đa, không thành vấn đề.” Cô rất muốn phóng to tấm hình Mạnh đại gia để tóc quả đào, dễ thương đến nghiện! Nhưng mà, cho dù bây giờ anh không làm được gì cô, nhưng sau này cô sin hèm bé xong, chắc chắn anh sẽ không buông tha cho cô dễ dàng... Cho nên, chủ ý này tạm thời hoãn lại.

Thấy hai người ở trong phòng hồi lâu, hai cha con không có vợ bên cạnh đứng ngồi không yên, rốt cục Mạnh đại gia không nhịn được lên lầu gõ cửa trước: “Mẹ! Ba tìm mẹ có việc gì kia, mau mở cửa ra!”

“Khỏi nói, mẹ biết tổng là con muốn mang Tiểu Mạn về, nhưng hôm nay hai mẹ con mẹ ngủ, không có việc gì thì đừng làm phiền.” Mẹ Mạnh vội vã đuổi con trai đi, bà không thể để Tiểu Mạn nói tin tức sáng mai hai vợ chồng bà chuẩn trước cho nó biết được.

Vẫn là ba Mạnh bình tĩnh gọi con trai xuống lầu, thừa cơ hội này tâm sự.

Trên lầu, mẹ Mạnh kể chuyện lý thú lúc bé của Mạnh Cảnh Vãn cho Đỗ Tiểu Mạn nghe, mãi đến khi Đỗ Tiểu Mạn ngủ mất bà mới nghiêng đầu nhìn cô ngủ, rồi cười cười đắp chăn lại cho cô.

Cuối cùng vẫn là thằng bé Mạnh Cảnh Vãn tự mình tìm được một người vợ thích hợp với nó. Bà làm điều thừa rồi, nhưng mà, cứ xem như đây là tình thú của hai vợ chồng chúng nó đi. Người tên Chu Oánh Duyệt kia, trước mặt bà cũng không biểu hiện được thực nữ như vậy, trước khi ngủ, bà trao đổi tin tức cho ba Mạnh, một là nói chuyện ngày mai đi, thứ hai là bảo ông sáng mai gọi điện qua nhà họ Chu nói rõ tình hình, đồng thời xin lỗi họ, kết quả, Chu Oánh Duyệt vẫn quyết định ngày mai muốn đi gặp Mạnh Cảnh Vãn.

Mẹ Mạnh thở dài, trong lòng bà dâng tràn cảm giác tội lỗi vi diệu. Tuy quyết định cuối cùng không như ý bà, nhưng dù sao bà cũng... Bà ngó sang Đỗ Tiểu Mạn đang ngủ say, lập tức nhẹ tay nhẹ chân bước xuống giường, bà muốn tìm chồng mình cầu an ủi (

Ngày thứ tư là ngày trước không thôn xóm, sau không nhà trọ, đối với dân đi làm mà nói thì một ngày giữa tuần là một ngày đau khổ. Mà buổi sáng hôm nay, vốn đội đầu bếp nhỏ thức dậy hôn tiễn anh đi làm, vậy mà ông chủ Mạnh đã bị cha mẹ mình liên thủ đá ra khỏi nhà, bảo anh kiếm tiền cho giới về nuôi gia đình. Vì vậy, có lẽ là qua 12 tiếng đồng hồ không được gặp bà xã, tính tình của ông chủ Mạnh hôm nay bạo phát!

“Lão đại, cuối cùng cũng gặp anh.”

“Tôi nhớ hôm nay không có hội nghị gì mà?” Mạnh Cảnh Vãn không chịu được đẩy Mã Thần Thần đang bỏ nhào qua, giọng điệu bất thiện: “Chuyện gì?”

“Nghiep chủ của quảng trường thương mại muốn qua đây.”

“Hạng mục này không phải do Vương Công chịu trách nhiệm à? Còn cần tôi ra mặt sao?” Chuyện trên tay anh còn một đồng, bây giờ còn phải chia một nửa thời gian và tinh lực trên người đầu bếp nhỏ, nào có thời gian ở không “chùi dít” cho bọn họ?

Mã Thần Thần bước từng bước nhỏ, “Nghiep chủ không hài lòng, dù sao đối với thương nhân thì đây là một hạng mục lớn, hi hi, lão đại, em muốn hỏi một chút, chị dâu mang thai vậy quán còn mở cửa không?”

Mạnh đại gia hiển nhiên nghĩ được mùi âm mưu: “Cậu quan tâm vậy làm gì? Nói năng đàng hoàng cho ông!”

“Không có gì, trong tiệm chị dâu có em gái làm thêm, nếu chị dâu không bán thì em gái...”

“Cút đi, nhìn trướng người ta thì tự mình theo đuổi, dù sao Đỗ Tiểu Mạn không có việc gì thì không đi đâu cả.” Mạnh Cảnh Vãn giải quyết vấn đề tình cảm cho cấp dưới, lập tức một cước đá ra, “Sáng sớm đừng nói với tôi mấy lời không có dinh dưỡng đó, bản vẽ sửa xong chưa?”

Mã Thần Thần không cần anh hét đã tự giác biến mất khỏi phòng nhanh như tia chớp.

Mạnh Cảnh Vãn miễn cưỡng uống miếng cà phê, giữ vững tinh thần làm việc. Mới tiến vào trạng thái làm việc chưa được chốc lát lại có người gõ cửa.

“Có phải tôi đối với các cậu tốt quá hả? Bây giờ cả đám không ai coi tôi là cô chủ hả? Lại chuyện gì?” gân xanh trên trán Mạnh Cảnh Vãn muốn nhảy lên.

“Hạng mục trung tâm thương mại LK mới nhận kia, tất cả mọi người đều chuẩn bị xong rồi, có phải mở cuộc họp nhỏ không ạ?”

Mạnh Cảnh Vãn vắng tục, ngược lại ở nhà không nói được, chỉ nói được ở mỗi công ty: “Mẹ nó! Vào phòng họp!”

Đối với ông chủ Mạnh mà nói, thì buổi sáng cũng là một ngày bị kịch. Tới gần mười một giờ anh mới có thời gian gọi điện thoại về nhà, nhưng lại cẩn thận tuân theo ‘phụ nữ có thai không được tiếp xúc phóng xạ’, tận lực nói thật ít, tranh thủ được vài câu rồi hôn gió với vợ, anh bắt đầu đi cúp máy.

Còn chưa kịp để xuống thì cửa lại bị gõ.

“Lão đại, bên ngoài có một người phụ nữ đến tìm anh, còn nói...” Mã Thần Thần nhiều chuyện xông vào tuyến đầu, đương nhiên, khi anh phát hiện sắc mặt Mạnh Cảnh Vãn khó coi đến cực điểm thì thức thời nuốt lời xuống bụng.

Cô ta nói, cô ta là vị hôn thê của lão đại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 37

Editor: Thanh Na

Từ buổi sáng hôm nay, bệnh trạng của phụ nữ có thai của Đỗ Tiểu Mạn dần biểu hiện ra, thích ngủ không nói, thức dậy là bắt đầu nôn ọe. Mẹ Mạnh với ba Mạnh đúng thật theo lời đi không thấy đáng, ngay cả Mạnh Cảnh Vãn cũng không có ở đây. Một mình trong căn nhà trống trải, cô về vắng lặng lạ thường. Huống chi máy vi tính, điện thoại chỉ được dùng một ít, càng khiến Đỗ Tiểu Mạn nhàm chán hơn.

Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ thật đẹp, cô lại lười biếng không muốn ra khỏi cửa, nằm lý trên giường hơn nửa giờ mới hoạt động, trong đầu nghĩ quả nhiên trên đời này có người bị làm biếng đến chết đi, bởi vì cô cảm thấy mình sẽ chết vì làm biếng trên chiếc giường này.

Đỗ Tiểu Mạn đứng dậy thay quần áo chuẩn bị ra khỏi cửa, lúc cởi áo ra soi gương, cô chăm chú nhìn xem cái bụng có nổi lên không, lại đưa tay sờ sờ, nhìn không biết cô đang mang thai. Cô gạt ba Mạnh mẹ Mạnh chuyện mình mang thai là vì lúc trước Khang Nghiên Đình có nói với cô, ba tháng mang thai đầu rất nguy hiểm, tốt nhất là đừng đi đâu cũng nói mình mang thai, bằng không rất dễ chảy nước mắt.

Đương nhiên đây chỉ là lời mê tín mà thôi, nhưng đôi khi tà tin có còn hơn không.

Mè neoh chừng một tiếng đồng hồ mới đi đến trung tâm chợ, vừa này ôm bồn cầu nôn hai lần, nhưng dường như chỉ có nôn khan, vốn không có gì để nôn cả.

Cô muốn đi tập kích văn phòng Mạnh đại gia! Không thể để một mình cô khó chịu được, anh phải thấy vậy cảm động một chút mới được....

Văn phòng Mạnh Cảnh Vấn bây giờ trở thành nơi nhiều chuyện. Ai bảo trước khi không có tin tức màu hồng phần thể này chi, lúc này vừa nghỉ dài hạn về thì không chỉ mang về một chị dâu, mà còn có người lấy tư cách “vị hôn thê” xuất hiện! Tất cả đám nhân viên dưới lầu đều hâm mộ phát khiếp.

“Đứng tại cửa ra vào, tôi không mời cô vào đây.” Cả buổi trưa, tâm trạng Mạnh Cảnh Vấn ngày càng kém, bây giờ trực tiếp nằm dưới đáy cốc luôn rồi, thấy người phụ nữ mặt mày trang điểm đậm là anh không vui nổi. Ngực khí lạnh nhạt, dù sao cũng là cái sọt mẹ anh chọc vào thì anh làm con trai phải thay bà giải quyết, “Ba tôi nói rõ với cô rồi chứ? Tuy nhiên chuyện này là do ba mẹ tôi chưa biết rõ tình hình nên mới như vậy, tôi thay họ xin lỗi cô. Mặc khác tôi là người đã có vợ rồi, cô Chu, mời cô về đi.”

“Đứng, bác trai đã nói anh đã kết hôn.” Chu Oánh Duyệt rất bình tĩnh, một chút cũng không biểu hiện không vui, “Bây giờ vừa đứng giờ mơ, coi như vì bác gái đã nghĩ sai, anh mời tôi một bữa cơm được không?”

Mạnh Cảnh Vấn nghe vậy nhũn mày nhìn cô, đến mẹ anh cũng lấy ra rồi, người phụ nữ này đúng là biết nói. So với đầu bếp nhà anh thì đầu bếp nhỏ chỉ là học sinh tiểu học! Trong đầu anh đột nhiên hiện ra hình ảnh Đỗ Tiểu Mạn giờ qua đám kháng nghị, lập tức khiến anh không khỏi nhếch miệng cười.

Aiz! Tình địch của đầu bếp nhỏ gì đó, cứ giao cho anh!

Mạnh Cảnh Vấn linh hoạt đứng lên, cầm áo khoác nói với Chu Oánh Duyệt: “Đi thôi.”

Tại sao lại có thành ngữ “Không khéo không thành sách”? Có lẽ trên thế giới đều có trùng hợp rất nhỏ cũng có thể xảy ra.

Đang lúc Đỗ Tiểu Mạn từ taxi đi ra, đúng lúc thấy Mạnh Cảnh Vấn đi cùng người phụ nữ khác đi về hướng đường đối diện, nhìn bóng lưng hai người, cô sùng sốt một chút.

Rất nhanh cô lại phát hiện bọn Mã Thần Thần lén lút lút, cô đi đến sau lưng họ, vỗ nhẹ vai người nọ: “Nhìn gì vậy?”

“Chị dâu?”

“Không, em đâu có nhìn gì đâu.”

“Đúng đó, chị dâu, bọn em đang tập thể dục, hồi trưa tụi em ăn hỏi nhiều.”

“Ha ha, chị dâu tới tìm lão đại à...” Lời ai đó còn chưa nói hết đã bị những người khác ngăn lại kéo về phía sau đánh một trận. Để mày không mở bình thì không biết trong bình đựng gì này!

Đỗ Tiểu Mạn mỉm cười, “Mọi người giúp A Vấn ngăn tôi sao?”

“Không có! Tuyệt đối không có!” Mã Thần Thần là người đầu tiên tỏ thái độ, cậu là người kiên định của “chị dâu đáng”.

“Nếu các cậu muốn tìm lão đại các cậu nhiều chuyện thì anh ấy đi về phía bên kia kìa, đúng không?”

“Hả? Chị dâu chị biết rồi sao?”

Đỗ Tiểu Mạn gật gù đầu, nhanh nhẩu nói, “Vừa nãy xuống xe thì nhìn thấy, người phụ nữ kia là ai?”

Đừng xem mấy người bình thường bị ức hiếp cực kỳ thảm, nhưng đến thời khắc mấu chốt vẫn là ủng hộ lão đại, “Em thề, vừa nãy lão đại đối với người phụ nữ kia cực kì hung dữ!”

“Đúng! Chỉ thiếu chút nữa mắng chửi người thôi!”

“Ha ha, tôi biết rõ tính tình của lão đại mấy cậu, không cần vẽ rắn thêm chân nữa, mau nói xem các cậu biết người phụ nữ kia được bao nhiêu?”

Mấy người liếc nhau, cuối cùng vẫn là Mã Thần Thần gãi gãi đầu nói: “Chợt nghe thấy lão đại gọi nàng “cô Chu”, lúc cô ấy tới, cổ bảo- - “

“Bảo cái gì?” Đỗ Tiểu Mạn trầm xuống, dự cảm lời này không phải là lời thích nghe.

Mã Thần Thần nhắm mắt nói luôn, “Nói cô ấy là vị hôn thê của lão đại.”

Ồ, vốn là muốn cho Mạnh đại gia một bất ngờ, kết quả ngược lại là bị anh hù sợ. Bọn người Mã Thần Thần cảm miệng không nói, dùng trao đổi ánh mắt nửa ngày, quyết tâm hộ giá chị dâu, mấy người lén lút nhìn Mạnh Cảnh Vấn và Chu Oánh Duyệt ngồi cùng một bàn.

Một người cầm một quyển menu che mặt, vánh tai nghe lén.

Có lẽ chỉ có Đỗ Tiểu Mạn là nghiêm túc nhìn menu, hơn nữa còn hỏi nhân viên mấy món chiêu bài có hình ảnh khá đẹp, sau đó chống cằm nhìn mấy người bọn họ phô trương.

“Bọn họ đang nói gì? Mắt mày gần nhất, có nghe được gì không?”

“Xem khẩu hình nói chuyện của người phụ nữ kia thì có vẻ đang nói về chuyện của chị dâu?”

“Cút đi! Khẩu hình gì! TV? Học được môi ngữ rồi hả?”

“Nói về tôi cái gì?” Đỗ Tiểu Mạn cũng đi theo tham gia náo nhiệt. Rốt cục chính mình thấy rõ cô Chu, tóc dài hơn cô, làn da trắng hơn cô, khuôn mặt đẹp mắt hơn cô. . . Thật sự cô không có gì bằng cô ta! Cô không tự tin nhìn móng tay không bao giờ sơn phết của mình, “Aiz.”

Mã Thần Thần cẩn thận quan sát thấy dường như Mạnh Cảnh Vãn không hề động đũa, cậu vừa định nói tin tình báo này cho chị dâu thì, vừa quay đầu lại phát hiện chị dâu đang ăn uống vui vẻ với mấy an hem, vậy mà không ai gọi cậu! Đáng giận! Cậu nhanh chóng cầm đũa tham gia giành ăn.

Đỗ Tiểu Mạn tùy tiện nếm mấy ngụm liền phán quán com này không hợp với khẩu vị của Mạnh đại gia, khẩu vị nặng là vị chính, ngoài ra, Mạnh đại gia càng thích thức ăn có phần thiên ngọt hơn. Cô chu mỏ một cái, người đàn ông kia đang ăn com với người phụ nữ khác, vậy mà cô còn ở đây nghĩ đến anh ta?

“Chị dâu, chị không ăn?”

“Ăn không vô.” Đỗ Tiểu Mạn lắc đầu, một người uống nước chanh, “Các cậu đoán xem, nếu bây giờ tôi qua đó thì sao?” Cô khó chịu, thật sự có chút không chờ được.

Lời này vừa ra, một đám cảm thụ nhiệt huyết sôi trào, nội dung vở kịch máu chó tám giờ sắp bắt đầu, bọn họ những này là diễn viên quần chúng đến ủng hộ chị dâu, đồng thời đến xem náo nhiệt!

“Đánh cuộc 100 đồng lão đại sẽ lập tức bỏ người phụ nữ kia, xoay quanh bên cạnh chị dâu, còn giải thích các thứ!”

“Gian xảo quá! Tớ cũng muốn đánh cuộc như vậy!”

Đỗ Tiểu Mạn vui vẻ cười ra tiếng, tự đáy lòng nói: “Vì sao không phải là không thể tin được chỉ vào anh ấy, rồi ôm mặt chạy ra khỏi quán ăn?”

Sau mấy giây im lặng quỷ quái, Mã Thần Thần chúi chúi mồ hôi trên trán, lặng lẽ nói với cô: “Chị dâu, chị muốn diễn thế nào thì nói trước với em, chúng ta có thể có chút lợi nhuận đấy.”

Đỗ Tiểu Mạn giờ ngón cái với cậu, cười híp mắt nói: “Các cậu còn có thể đánh cuộc, nếu tôi không để ý thì, ông chủ Mạnh có thể nổi bão không?” Nói xong, cô đi về phía Mạnh Cảnh Vãn.

“Ha, tất nhiên là lão đại tức giận rồi!”

“Chẳng lẽ chị dâu sớm nắm chắc lão đại không nổi bão?”

Mấy người nhìn từ xa, kết quả đã đến tay. Cuối cùng, bình thường Mạnh Cảnh Vãn dâm uy quá đáng! Tất cả mọi người đều không quên rống giận!

Đỗ Tiểu Mạn đứng sau lưng cách đó không xa gọi điện thoại cho anh

Mạnh Cảnh Vãn xem xét điện thoại lập tức bảo, “Bà xã, em dậy rồi à?”

“Ừ hừ, anh ăn com chưa?”

“Đang ăn. . . Mẹ nó, em ở nhà chờ anh! Anh lập tức quay lại!” Mạnh Cảnh Vãn hoàn toàn tỉnh ngộ, quên mất phải chuẩn bị bữa tiệc lớn cho bà xã, Hồ lang băm đã từng dạy anh, bắt đầu từ tháng này, e là Đỗ Tiểu Mạn sẽ có phản ứng thai nghén nghiêm trọng, dù cô có nôn cũng phải ép cô ăn vào.

“Ông xã, anh tục quá.” Đỗ Tiểu Mạn cong miệng, cô từ từ đi đến bên cạnh Mạnh Cảnh Vãn, nhìn thấy anh há hốc mồm, vẻ mặt ngu ngốc, vẻ mặt ghét bỏ nâng cằm khép miệng anh lại, “Hắc, ở đây ăn com với người ta à?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 38

“... Sao em lại đến đây?” Mạnh Cảnh Vãn lấy lại tinh thần, vội vàng đỡ Đỗ Tiểu Mạn ngồi xuống, phản ứng cực kì nhanh chóng nói nhỏ bên tai cô : “Đây là phiền phức mẹ tìm cho chúng ta.”

Đỗ Tiểu Mạn nghiêng đầu liếc anh một cái: “Không phải là do bị kịch anh không chịu nhận điện thoại à?” Nói xong cô trộm nhéo mu bàn tay anh một cái, Cô điều chỉnh cảm xúc bức bối trong người, nhẹ nhàng cười với người đối diện, “Không có ý quấy rầy. Xin chào, tôi là Đỗ Tiểu Mạn.”

Mạnh Cảnh Vần bổ sung: “Cô ấy là vợ tôi.”

Nụ cười trên mặt Chu Oánh Duyệt sớm cứng lại, cô ta cười cười với Đỗ Tiểu Mạn: “Xin chào tôi là Chu Oánh Duyệt”

“Vừa khéo tôi cùng bạn ăn cơm ở đây, thấy cô A Vần nên sang chào hỏi thôi.” Đỗ Tiểu Mạn chỉ chỉ sau lưng.

Mạnh Cảnh Vần theo tay cô thấy một đám cấp dưới không chịu làm việc mà đi theo xem náo nhiệt, lập tức khuôn mặt đen như đáy nồi, ném cho bọn họ ánh mắt về sẽ tính sổ, sau đó chú ý trấn an phụ nữ có thai: “Bà xã, anh...”

“Không sao, hai người tiếp tục trò chuyện đi, em ăn cơm với bạn.” Đỗ Tiểu Mạn cười cười vỗ anh, ở góc độ Chu Oánh Duyệt không thấy được néo anh một cái.

Mạnh Cảnh Vần ai oán nhìn bà xã đại nhân nhẹ lướt đi, ngồi xuống bên cạnh Mã Thần Thần, một đám đang vây quanh riu rít gì đó.

“Tôi đã nói rất rõ rồi, vợ tôi cô cũng gặp rồi. Bữa cơm này coi như lời xin lỗi của mẹ tôi, nếu cô còn vấn đề gì thì bảo ba cô tìm tôi nói chuyện.” Tâm tư Mạnh Cảnh Vần sớm không nằm trên bàn cơm nữa, anh nói xong thoáng gật đầu với Chu Oánh Duyệt, đi nhanh đến bên cạnh Đỗ Tiểu Mạn.

Bọn người Mã Thần Thần sớm cảm như hén, vụng trộm nháy mắt cầu cứu Đỗ Tiểu Mạn!

“Các cậu rảnh lắm à? Không đói phải không? Vậy thì sau này cơm trưa khỏi phải ăn nữa.” Mạnh Cảnh Vần lập tức lộ nguyên hình, đề thấp giọng nói với một vòng người, “Tiền lương tháng này không muốn nữa phải không?”

“Lão đại, tui em là hộ giả chị dâu thôi, anh có thể khuyến khích một chút không?” Mã Thần Thần mặt dày nói. Lão đại lại dám dùng tiền thưởng để uy hiếp bọn họ, mặc kệ anh nói sẽ trừ của bọn họ bao nhiêu tiền thưởng, nhưng cuối tháng đều mềm lòng phát đủ cho cả đám, lão đại chính là đại biểu cho tụi người miệng cứng lòng mềm! Đương nhiên, vì gần đây chị dâu mang thai, vạn nhất vị đại gia này dùng hết tình yêu thương, nhất thời nổi bão thì tiền thưởng của bọn họ nguy rồi, vẫn là vuốt thuận lông mới tốt...

Còn hộ giả? Đỗ Tiểu Mạn roi xuống một giọt mồ hôi lạnh, cô quay đầu nhìn qua chỗ Mạnh Cảnh Vần, vốn đã không còn người, cô chống cằm hỏi: “Hai người nói xong chưa?”

“Mỗi câu anh đều nhấn mạnh anh là người đã có vợ rồi.” Mạnh đại gia cực kì cố gắng dựng lên hình tượng ông chồng hoàn hảo.

“Ai hỏi anh cái này.” Đỗ Tiểu Mạn tròn tròn mắt, “Em hỏi anh nói chuyện xong chưa?”

“Hừ, nếu không phải do mẹ thì anh còn cần lãng phí thời gian vào việc này sao.” Bị chính mẹ ruột của mình sắp xếp! Tâm trạng của Mạnh đại gia không hề tươi sáng tạo nào.

Lúc này người bán hàng bung một đĩa đầy chân gà phô mai để lên bàn, ngoại trừ Đỗ Tiểu Mạn ra, những người khác dường như đuổi đũa rồi bắt đầu tham chiến.

Cô nhìn, nhưng nghe thấy vị mùi gà thì cô lập tức lấy tay che miệng, lão đạo chạy vào toilet.

Mạnh Cảnh Vần đen mặt, “Anh xong thì mau về làm việc, hôm nay giao quảng trường thương mại và bản vẽ hiệu quả của hạng mục đó ra cho ông.”

Quá ác! Cả đám phi nhô một câu xong yên lặng găm đũa gà nhìn Mạnh Cảnh Vần chạy vào toilet nữ chăm sóc bà xã.

Tuy đãi ngộ của phụ nữ có thai không thể so với người thương, nhưng mà ba tháng đầu thai kì là khổ nhất, đặc biệt là người luôn thiên về mỹ thực như cô mà nói thì đúng là một loại tra tấn. Ngay cả tham ăn kia cũng bị hạn chế, đến nỗi tính tình bạo phát.

Khiến cho trong công ty ai nấy đều cố gắng ra dáng vui đầu làm việc, sợ một ngày bị rống hai lần. Trong lúc nhất thời, tất cả tiền độ dự án đều tăng vượt bậc! Mạnh đại gia co co khỏe miệng, sau này nếu nhận nhiều dự án quá không kịp làm thì có thể dùng chiêu này kích thích bọn họ.

Mà ba Chu của đại tiểu thư kia quả nhiên có gọi điện thoại cho anh, khách sao hai câu, đến khi Mạnh đại gia nói sơ bộ mục đích về hạng mục mới, ông ta mới cam đoan sau này con gái ông không đến quấy rầy anh nữa.

Đỗ Tiểu Mạn cũng từ la hét ầm ĩ muốn đến “Quán ăn bà chủ Mạnh” đến bây giờ thì ở lý trong nhà không chịu đi nữa. Mà cái quán “Bí mật ngọt ngào” lại tự dung xuất hiện trước mắt cô, khoảng chừng 20’ quảng cáo khiến đại não cô tạm thời ngừng hoạt động.

Sau khi cô tỉnh táo lại, mặc quần áo xong, lác lác đi đến “Quán ăn bà chủ Mạnh”.

“Bà chủ? Sao chị lại đến đây?”

“Đến xem thử xem” Đỗ Tiểu Mạn ngồi xuống ghế sofa, “Có phải gần đây buôn bán kém lắm không?”

“So với trước kia thì kém hơn nhiều.” Sinh viên làm công nhún vai.

Đỗ Tiểu Mạn gật đầu tỏ vẻ hiểu: “Thầy Vương đâu? Vẫn còn ở trong bếp à?”

“Dạ, cửa hàng mới có hàng triển lãm mới, là thầy làm đồ chị, tay nghề thầy Vương thật là tốt.”

“Nhóc con, lúc trước còn khen chị làm đẹp, bây giờ liền đổi rồi?” Đỗ Tiểu Mạn bĩu môi, đủ loại oán hận.

“Ha ha, bà chủ, chị tôi ông chủ có biết không?”

Đỗ Tiểu Mạn hơi híp mắt, lập tức ngăn cô bé thông báo cho Mạnh Cảnh Vãn, “Chị đi tản bộ, vận động một chút thôi.” Cô rù mắt, trong buôn bán, thì cạnh tranh là chuyện thường xảy ra, chỉ có ngày trước cô mới ngây thơ cho rằng mình cứ làm tốt thì khách hàng sẽ vẫn ở lại với mình, nhưng các loại sao chép vẫn luôn tồn tại. Đỗ Tiểu Mạn nằm sấp trên bàn suy nghĩ, nghĩ vẫn chưa ra gì, Mạnh đại gia đi từng bước bước vào tầm mắt cô.

Cô trừng mắt nhìn sinh viên làm thêm, cô bé le lưỡi tỏ mình không biết gì, trong mắt đều là “Nhất định là do ông chủ và bà chủ tâm linh tương thông.”

“Tự mình ra ngoài mà không nói anh biết?” Có trời biết khi anh gọi điện thoại về nhà mà đợi mãi không có người nghe máy, trong lòng anh đã lo lắng đến nhường nào.

“Em không muốn anh phân tâm.” Đỗ Tiểu Mạn rút cô lại, cô sợ nhất là khi Mạnh Cảnh Vãn nghiêm nghị, vẻ mặt cứng nhắc nói chuyện với cô.

“Hừ, không liên lạc được với em mới là thứ khiến anh phân tâm nhất thì có.” Mạnh đại gia đột nhiên thở nhẹ một hơi, đặt đầu lên vai cô, ôm chặt.

Đỗ Tiểu Mạn bị động tác của anh làm mũi cay cay, Mạnh đại gia luôn làm cô cảm động vào lúc lơ đãng nhất. Cô đưa tay ôm lấy anh, cố ý vỗ vỗ đầu anh: “Anh trốn việc, em sẽ có cảm giác tội lỗi.”

Mạnh đại gia nhìn chung quanh một vòng, sinh viên làm thêm ngoan ngoãn cúi đầu nhìn gầy, giả bộ như không thấy ông chủ và bà chủ đang thân mật, anh nhanh chóng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng cô: “Đang nghĩ đến quán rách kia?”

“Không có.”

“Chột dạ.” Mạnh Cảnh Vãn hừ lạnh một tiếng, “Cửa tiệm kia là kết quả em họ em tham gia đấy.”

“... Thật sự có liên quan đến con bé ư?”

“Em chắc chắn là nói chuyện ở đây?”

Đỗ Tiểu Mạn thỏa hiệp, nhờ Mạnh đại gia nửa ôm nửa diu đứng dậy, rời khỏi cửa hàng tràn ngập vị ngọt. Đi ra khỏi cửa tiệm, cô không khỏi quay đầu nhìn lên bảng tên, vụng trộm cong khóe miệng “Quán ăn bà chủ Mạnh.”

“Hửm?”

“Bà chủ Mạnh muốn ăn cơm cà ri.” Đỗ Tiểu Mạn ngẩng đầu đòi hỏi.

“Để anh đi mua...”

“Mạnh phu nhân còn muốn gặm chân gà.”

“Không thành vấn đề.”

“Bà chủ Mạnh rất yêu ông chủ Mạnh.” Đột nhiên Đỗ Tiểu Mạn nhảy lên hôn gò má Mạnh Cảnh Vãn.

Vì vậy Mạnh tiên sinh suýt nữa ngừng đập một giây, đương nhiên là bị người phụ nữ có thai này hù!

Vào nửa đêm, lúc này đang vì người phụ nữ có thai này vứt chuyện “Bí mật ngọt ngào” ra sau đầu, vừa nhìn cô dần chìm vào giấc ngủ, Mạnh Cảnh Vãn nhẹ tay nhẹ chân đứng dậy, đi đến thư phòng cách vách đóng cửa lại. Chuyện ở cửa tiệm bánh ngọt khiến cô quan tâm quá nhiều, nếu không xử lý sẽ bị chúng “Trăm cảm tiền sản” như lời Hồ Hồng đã nói, thật không ổn!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 39

“Này? Rốt cuộc anh đã làm gì vậy?” Hôm nay, người mang bầu gần năm tháng mỗi ngày kiên trì đi tản bộ là Đỗ Tiểu Mạn rốt cuộc cũng phát hiện ra, “Đường Bí Mật” đã bị đóng cửa và vị trí ấy thay bằng một cửa tiệm mới đang lắp đặt thiết bị. Ban đầu cô còn tưởng mình hoa mắt nhìn lầm, nhưng sau khi vòng đi vòng lại con đường này hai lượt mới nhận ra là đã đổi cửa tiệm rồi.

“Anh không biết.”

Mạnh đại gia trả lời cực nhanh, khiến cho cô đầu bếp nhỏ nào đó neho mắt lại, quét mắt nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới rồi phun ra hai chữ, “Nói dối.”

Vì vậy, Mạnh đại gia suy sụp cúi mặt xuống, ai oán kêu lên: “Bà xã...”

“Nói cho em nghe một chút, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, nếu không em sẽ liên tục nghĩ tới nó, ảnh hưởng đến tâm tình.” Đỗ Tiểu Mạn nháy mắt với anh mấy cái, hàm ý trong đó không lời nào có thể miêu tả được.

“Tiểu Mạn, dù sao thì anh cũng đã xử lý xong rồi, em cứ coi như không có chuyện gì đi, không được sao?”

“Đề em đoán một chút.” Đỗ Tiểu Mạn ra vẻ hung hãn, làm bộ như thật kéo tay anh sờ tới sờ lui. Mạnh đại gia không nhìn được muốn lùi về sau, bị cô trừng một cái, đứng yên không dám lộn xộn nữa. “Có phải anh tìm được cậu em, sau đó bảo ông đưa em họ về không?”

Mạnh Cảnh Ván nằm lên ghế salon, nhướn mày nhìn Đỗ Tiểu Mạn, “Còn gì nữa không?”

“Vẫn còn sao? Nếu còn thì chắc là có liên quan đến khoản nợ.” Đỗ Tiểu Mạn nhún vai, “Trừ khi anh thần thông quảng đại đến độ có thể làm cho nhà người ta đóng cửa, bằng không thì có lẽ chỉ có cách đó có thể dùng được?”

Mạnh Cảnh Ván kéo lấy cổ tay cô, khẽ dùng sức, vững vàng ôm cô vào lòng ngực mình, không muốn nói nhiều đến đề tài này nữa, “Dù sao cũng đã xong rồi, anh và ông cậu kia của em đã thỏa thuận với nhau, cả nhà họ từ nay về sau sẽ không dùng khoản nợ kia để quấy rầy em nữa. Còn về phần cửa tiệm kia bắt chước tiệm bánh ngọt của em, đều là do có người lợi dụng em họ em mà thôi.”

“Anh nói chuyện cứ thích giấu nửa câu còn lại trong miệng thế nhỉ!” Đỗ Tiểu Mạn ghé vào trước ngực anh khẽ cọ, cũng không muốn truy hỏi đến cùng nữa, “Ngày kia anh đi khám thai với em nhé?”

“Hả? Anh nhớ là ngày mai mà, không phải sao?” Mạnh đại gia lập tức cảm thấy căng thẳng. Hiện giờ, chuyện liên quan đến cô nàng đầu bếp nhỏ này, cho dù có nhỏ đi nữa thì cũng là chuyện lớn, huống hồ là việc khám thai. Anh chỉ sợ mình nhớ nhầm! Anh vỗ vỗ cái mõng nhỏ của cô, cẩn thận dịch cô sang bên cạnh rồi tự mình đi xem sổ ghi chú.

“Ồ, sao rồi?” Bà bầu nào đó bình tĩnh nằm trên ghế salon, một tay đang cố vói lấy quả táo trên bàn trà.

Sau khi Mạnh đại gia xác nhận mới gạt đầu trả lời: “Là em nhớ nhầm.” Nhìn lại, thấy bà bầu có trí nhớ kém nào đó đang thực hiện động tác có “độ nguy hiểm cao”, anh sợ đến mức tim ngừng đập hai giây, “Yên nào, để anh lấy cho.”

Bà bầu nghe lời nằm về chỗ cũ, cũng ra hiệu cho Tiểu Mạnh Từ nhanh chóng đưa đùi cho cô làm gối đầu. Cô há miệng, Mạnh Cảnh Ván đưa lên miếng táo đã cắt gọt sẵn, cô nhai ròn rột mấy cái rồi nuốt xuống bụng, há miệng lần nữa, lại một miếng táo rơi vào “ma trảo” của cô. Cô vừa ăn vừa nói: “Khi nào thì ba mẹ có thể sẽ về?”

“Anh còn chưa báo cho ba mẹ biết là em có thai.” Mạnh Cảnh Ván neho mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh định đợi hai năm nữa mới cho họ biết.” Bởi vì lần trước mẹ gây họa xong chuồn mất, để lại cục diện rối rắm bắt anh thu dọn, nếu không phải cô nàng đầu bếp nhỏ này tin tưởng anh, anh đã không thể chịu đựng được rồi.

Đầu Đỗ Tiểu Mạn hiện lên đầy vạch đen, người đàn ông này lại bắt đầu thể hiện tính trẻ con. Cô nắm chặt cánh tay anh, ý bảo anh tiếp tục đút cho mình ăn. Người nào đó vừa phục vụ bà xã đại nhân ăn, vừa không quên nhét vào miệng mình một miếng, tiếp tục chào hàng: “Bà xã à, gần đây anh mới khổ luyện kỹ năng nấu canh, ngày mai sau khi đi khám thai về, anh nấu cho em ăn nhé?”

“Canh á?” Đỗ Tiểu Mạn nghi ngờ nhìn anh, “Hay là thôi đi, em tự nấu thì hơn.”

“Không được!” Mạnh đại gia nhướn mày, hạ quyết tâm phục vụ bà xã: “Từ giờ cho đến lúc em sinh xong, đừng mơ bước vào phòng bếp.”

Cô đầu bếp nhỏ liếc mắt, “Là ai hai ngày trước bắt em nấu cơm tối để thỏa mãn cái dạ dày bị ngược đãi đã lâu của anh ta hả?”

“Khụ, vậy mới nói là từ giờ trở đi.” Mạnh đại gia rõ ràng là lo sợ chưa đủ, nên tranh thủ thời gian xoa bóp chân cho Đỗ Tiểu Mạn, “Anh cũng rất có năng khiếu mà.”

“... Nhưng cũng chỉ ở thiết kế thôi!” Lần trước để anh nấu cơm, suất nữa đã thiếu rùi cả cái phòng bếp, nên đối với việc anh vào bếp, quả thực cô có chút ám ảnh.

“Bà xã...” Mạnh đại gia lại cố gắng chào hàng, “Em không thích uống canh cá sao?”

“Canh đầu cá nấu với đậu hũ?” Đỗ Tiểu Mạn động đậy lỗ tai, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, “Anh hầm cho em uống thật sao?”

Mạnh Cảnh Ván vô cùng vui vẻ, nhìn cô rõ ràng rất chờ mong lại giả bộ không thèm để ý, anh “Ừ” một tiếng, sau đó nhìn không được cúi đầu hôn lên môi cô.

Lần trước, khi đến kì khám thai, đã có thể nghe thấy cử động của em bé rồi. Bởi vì có quen biết với bác sĩ Hồ Đại, nên anh đã sớm hẹn trước cho cô đến khám ở bác sĩ tốt nhất trong khoa phụ sản. Sau một hồi kiểm tra, bác sĩ dặn dò Mạnh Cảnh Vãn chú ý rất nhiều thứ, làm khó cho Mạnh đại gia, bình thường tình tình rất tệ mà lúc này lại chăm chú nghe như một học sinh tiểu học.

Mạnh Cảnh Vãn đỡ Đỗ Tiểu Mạn đến một góc khá là vắng vẻ không ai lui tới ngồi xuống, mới tự mình qua một bên gọi điện thoại, tránh tia bức xạ đến chỗ cô.

Đỗ Tiểu Mạn vuốt ve vùng bụng căng tròn của mình, nở nụ cười. Nơi này có một sinh mệnh bé nhỏ, thật là kỳ diệu. Cô đã từng ảo tưởng rất nhiều rằng sau này sẽ mua quần áo cho cục cưng, sẽ ghi lại từng chút từng chút quá trình lớn lên của bé...

“Đỗ Tiểu Mạn?”

“Hả?” Thấy có người gọi mình, bà bầu trì hoãn nào đó ngẩng đầu lên nhìn về phía bên phải, “Đường Văn Nhất? Thật khéo, sao anh lại ở đây?”

Đường Văn Nhất khẽ cười một tiếng, nhìn về phía Mạnh Cảnh Vãn đang gọi điện thoại cách đó không xa, khóe miệng mang theo nụ cười hứng thú: “Anh có người bạn bị ốm, sang đây thăm anh ta. Vừa rồi gặp em ở cửa thang máy, mang thai à? Mấy tháng rồi?”

Đỗ Tiểu Mạn cười ngượng ngùng: “Năm tháng ạ.”

“Chúc mừng chúc mừng” Đường Văn Nhất vừa thấy Mạnh Cảnh Vãn hình như đã phát hiện ra mình xuất hiện bên cạnh Đỗ Tiểu Mạn, trừng mắt nhìn anh ta một cái. Nụ cười bên khóe môi anh ta càng sâu hơn, “Em xinh đẹp hơn rất nhiều so với lần trước anh gặp em”

“Hả?” Đỗ Tiểu Mạn được khen, đột nhiên thẹn thùng đỏ mặt, “Đâu có, đâu có. Em đã béo lên rất nhiều rồi.”

“Ha ha, ý anh là vẻ đẹp đặc biệt chỉ phụ nữ có thai mới có ấy.” Đường Văn Nhất vừa mở miệng đã buông những lời đường mật trời chảy.

Đúng lúc đó Mạnh Cảnh Vãn đi tới, nghe được lời của anh ta, lập tức cả khuôn mặt đen kịt, ác độc châm chọc anh ta: “Bạn của anh nằm ở khoa phụ sản à? Không phải là khoản nợ phong lưu của anh đấy chứ?”

“Đường thai!” Đỗ Tiểu Mạn nhỏ giọng cảnh cáo Mạnh đại gia, thật vất vả mới có người khen cô xinh đẹp, đúng là phá đám mà.

Mạnh đại gia cảm thấy uất ức, ánh mắt nhìn về phía Đường Văn Nhất càng thêm hung ác, sau khi nhận được công kích từ khuỷu tay của Đỗ Tiểu Mạn, anh mới tạm thời đổi giọng: “Khụ, bạn anh không sao chứ?”

“Ha ha, không sao.” Đường Văn Nhất nhanh chóng nói lời tạm biệt với hai người, qua góc rẽ, anh ta thật sự không nhịn được mà cười ra tiếng. Phản ứng của Mạnh cảnh Vãn không chỉ nằm trong dự liệu của anh ta mà còn vượt qua. Anh ta bất giác quay đầu nhìn lại phía sau, nhưng đã không còn đôi vợ chồng nọ ở đó. Từ thái độ ở chung của hai người, không khó nhìn ra Mạnh Cảnh Vãn đã bị Đỗ Tiểu Mạn nắm trong tay rồi... Đột nhiên, chút cảm giác hâm mộ bọn họ cùng với ký ức được gặp gỡ Đỗ Tiểu Mạn đã từng được nhét vào góc nào đó, bất chợt xông ra ngoài.

Anh ta thu lại sự vui vẻ, nặng nề hét một tiếng xả giận. Từ nay về sau, có lẽ gặp lại cũng phải dựa vào duyên phận rồi.

Bên kia, Mạnh Cảnh Vãn đang tự kiểm điểm, lần sau không nên để cô nàng đầu bếp này một mình ở ngoài nữa! “Về nhà.”

“Anh không gọi điện nữa à?” Đỗ Tiểu Mạn biết, hiện giờ, anh đang có rất nhiều dự án, “Em không sao đâu, anh vội thì cứ đi trước đi!”

“Không vội!” Mạnh Cảnh Vãn há miệng đã chưa như giấm, anh cũng vừa tắt điện thoại, “Cái gã họ Đường kia lại còn nói...” Anh còn chưa kịp khen bà xa mình đâu, thế mà anh ta đã đi trước một bước rồi. Hơn nữa, không hiểu sao hết lần này đến lần khác anh đều nghe được.

Mạnh đại gia vô cùng tức giận, Đỗ Tiểu Mạn đứng cạnh lại nở nụ cười, cô xoa đôi lông mày nhăn lại của anh, “Ông xã, về nấu canh cá đậu hũ cho em đi?”

“Hừ hừ, anh thấy em chỉ nhớ đến người khác khen em đẹp thì có?” Mạnh Cảnh Vãn ôm lấy cô, chậm rãi bước đến thang máy.

“Ai bảo anh không khen?” Đỗ Tiểu Mạn cười trộm quyết định, mấy ngày nữa sẽ làm điểm tâm ngon cho anh, trấn an “con sói” từ lúc cô mang thai chưa có lấy một bữa cơm hài lòng. Đặc biệt hôm nay còn phải ăn một thùng dấm chua nữa....

Mạnh đại gia tiếp tục uất ức bĩu môi, “Bà xã... Em rất xinh đẹp!”

“Em ép mới nói nha...” Đỗ Tiểu Mạn nói xong đối diện với ánh mắt đáng thương của Mạnh đại gia, lập tức mềm lòng ôm cổ hôn anh một cái, người đàn ông này vì cô mà nguyện ý học nấu ăn, khiến cô làm sao có thể không càng ngày càng yêu anh đây!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Ngoài miệng thì nói không trông chờ gì với tài nấu nướng của Mạnh Cảnh Vãn, nhưng Đỗ Tiểu Mạn ngồi trên ghế salon ngoài phòng khách vẫn thỉnh thoảng nhìn Mạnh đại gia đang bận rộn trong phòng bếp thì căng thẳng cực kì, có loại cô gái nhỏ mới bắt đầu yêu đương chờ mong bạn trai sẽ làm gì đó để cô gái vui vẻ.

“A Vãn, anh làm xong chưa?”

“Sắp.” Mạnh Cảnh Vãn dang chõ hình người lén đến bên cạnh cô quấy quấy cái đuôi vô hình, “Ha ha, nếu ăn ngon thì ngày mai anh làm tiếp.”

“... Cái này không cần đâu.” Đỗ Tiểu Mạn ghét bỏ hất mặt, “Sẽ chán ăn.”

Mạnh đại gia xụ mặt: “Nếu là anh làm thì em không chán ăn nữa.”

“Em là phụ nữ có thai anh thì sao?” đối phó với Mạnh đại gia, cô rất biết cách nắm phương pháp. “Về phòng bếp đi! Em nghe tiếng súp sôi rồi kìa.”

Trong nháy mắt Mạnh Cảnh Vãn biến mất khỏi phòng khách. Mấy phút đồng hồ sau, anh mời phụ nữ có thai đại nhân đi đến kiểm nghiệm thành quả.

Đối với Mạnh Cảnh Vãn hay bắt bẻ thì Đỗ Tiểu Mạn dễ ăn hơn nhiều, dù bất kì vị gì cô cũng nuốt được. Một món ăn phải chú ý nhất đến sắc hương vị, tốt thiếu là sắc và vị, trong lòng cô cho chính trên mười điểm.

Dưới cái nhìn soi mói của Mạnh đại gia, cô thoải mái súp rồi cho vào miệng.

“Sao?” Mạnh Cảnh Vãn không chờ được hỏi, tuy anh đã trộm ném thử hai muỗng nhưng tóm lại không tự tin rằng đầu bếp nhỏ sẽ thích.

Đỗ Tiểu Mạn không nói lời nào, chỉ đưa anh ngón tay cái rồi vui đầu ăn thịt cá.

Thấy được khen, Mạnh đại gia thở phào một hơi, thầm khen mình là một thiên tài, một ngụm canh cá nhỏ nhỏ không làm khó được anh! “Cho anh một ngụm đi.”

“Tự mình lấy thôi.” Đỗ Tiểu Mạn học bộ dáng keo kiệt trước kia của Mạnh Cảnh Vãn.

“...” Mạnh đại gia hết chỗ nói, sau đó đổi sang ngồi vị trí bên cạnh cô, cố ý ngồi cách cô thật gần. Anh vòng cả Đỗ Tiểu Mạn vào lòng, cẩn thận cầm tay cô, nửa bắt buộc cô dứt mình ăn một thìa lớn “... Cũng không khá lắm.” Ăn xong, chính anh cũng tự ghét bỏ.

Đỗ Tiểu Mạn ôm chặt chén canh dịch sang bên cạnh “Em cảm thấy ăn rất ngon, anh không có việc gì có thể xuống bếp cạo nôi được đấy.”

Nghe vậy, Mạnh Cảnh Vãn lập tức nhấc chân lên ra về đại gia. Vốn Đỗ Tiểu Mạn không trông cậy anh sẽ làm việc nhà, nhưng mà bởi như vậy, cô mới có thể ném được canh cá anh đã làm cho cô.

Súp rất thơm! Thịt cá rất tươi! Đậu hũ được cắt thành từng khối, không bị nát. Cô khnog thể không thừa nhận Mạnh đại gia có thiên phú về bếp núc, vì vậy tự AQ: “Chỉ cần cần cù là có thể làm được hiệu quả.”

Cảm thấy bụng mình ngày càng lớn, Đỗ Tiểu Mạn bị thương phát hiện mấy cái quần ngày trước mặc không vừa nữa. Mấy ngày nay cô hay tỉnh giấc giữa đêm, thỉnh thoảng gọi Mạnh đại gia bên cạnh, người kia ngủ như heo chết chỉ biết “ừ” một cái rồi lại lăn ra ngủ tiếp...

Đương nhiên, nếu như cô tùy hứng bảo anh lập tức lăn đi mua cá về ăn, Mạnh đại gia cũng sẽ ngoan ngoãn không nói hai lời lập tức chấp hành ý chỉ, thuận tiện không quên mua cho mình một bữa ngon.

Rạng sáng hai giờ mười lăm phút, Đỗ Tiểu Mạn bùng tô com cà ri của quán cuối cùng ăn. Sau khi ăn quét xong, cô thỏa mãn sờ sờ bụng. “Quả nhiên là com bình thường, sườn heo nướng già lửa nên cắn cũng khác.”

Mạnh đại gia ở bên cạnh chỉ có thể nhìn không được ăn rất đau lòng, rõ ràng anh đã nói với chủ quán đưa món tốt nhất cho phụ nữ có thai, không ngờ mua về cô lại còn chê... Anh rung mình, tâm tư phụ nữ có thai thật khó đoán.

“Ăn no?”

“Hả?” Đỗ Tiểu Mạn cười đến mắt cũng cong thành một đường “Ông xã, ôm ôm!”

Mạnh đại gia thờ dài, ôm đứa trẻ vào trong lòng: “Chắc chán ăn xong liền đi ngủ?” có thể đừng tiêu hóa nữa không? Hôm nào phải hỏi Hồ Hồng một chút mới được.

“Ngủ không được.” Đỗ Tiểu Mạn ngẩng đầu nhìn quảng thâm mắt anh, có chút đau lòng đưa tay lên sờ, “Nửa đêm bị em đánh thức, ban ngày còn phải đi làm... Không sao chứ?” Công việc của anh ấy cần tập trung suy nghĩ và tinh thần, nhưng bây giờ cô chỉ như con heo nhỏ hết ăn lại nằm.

“Em cho rằng chồng em chỉ là một kiến trúc sư bình thường làm ở sở kiến trúc sao?” Mạnh Cảnh Vãn chỉ chỉ mũi, “Em đó, thời gian khám thai cũng nhớ nhầm, khẩu vị ăn cũng ngày càng lạ, em nói trong này có phải là con trai không?”

“Hả? Cục cưng là trai hay cái có liên quan gì?”

“Ngốc! Không phải người ta bảo mang thai mà phản ứng là con trai sao?” Mạnh đại gia khoe khoang tin tức mới nghe được từ Mã Thần Thần hai ngày trước.

Đỗ Tiểu Mạn cười ha ha, “Hắn không phải chỉ mấy phản ứng của em chứ? Ngộ nhờ ý kiến này không đúng thì sao!” Cô đầm nhẹ anh, “Anh cũng tin à?” Không phải là tranh thủ lúc lên mạng xem gì đó chứ?

Không thể không nói, đầu bếp nhỏ nói trúng phóc!

Trong văn phòng Mạnh đại gia bây giờ bày đầy “Bách khoa toàn thư phụ nữ có thai”, “Những thứ cần chú ý trong quá trình mang thai”, người cung cấp: Hồ Hồng, Hồ lang băm.

Mạnh đại gia lăm bằm hồi lâu, không thể so đo với phụ nữ có thai, “Đúng rồi, mấy ngày nay em không ra khỏi cửa rồi, Hồ Hồng nói nếu em không vận động thì lúc sinh con sẽ rất vất vả, ngày mai com nước xong anh dẫn em đi tản bộ.”

“Không cần đâu.” Đỗ Tiểu Mạn khóc lóc om sòm, bụng ngày càng nặng, cô muốn đi cũng đi không được... Đi chưa được mấy bước đã thở hồng hộc. Cô không còn sợ mình càng ngày càng mập nữa, cho nên Mạnh đại gia anh đừng nên nghe lời tên Hồ Hồng không làm trong khoa phụ sản kia nữa!

“Ngoan.” Mạnh Cảnh Ván nhún mày, vẻ mặt nghiêm túc.

Nhìn nhau vài giây, Đỗ Tiểu Mạn bại trận không thể nghi ngờ. Thật là, lực sát thương của tên tham ăn này càng ngày càng lớn.

Sau bữa cơm tối ngày hôm sau, Đỗ Tiểu Mạn khuất phục dưới dâm uy của Mạnh đại gia, cô như nàng dâu nhỏ được anh nắm trong tay cùng nhau đi dạo. Cô đi rất chậm, Mạnh Cảnh Ván vốn là người nôn nóng nhưng cũng nguyện ý đi chung với cô với tốc độ rùa bò.

“A Ván, em mệt quá, đi không nổi nữa.”

“Còn một chút nữa là đến nhà rồi.” Mạnh Cảnh Ván vịn tay cô không dám lơ là.

Đỗ Tiểu Mạn cảm thấy đáng thương nhìn anh, Mạnh đại gia lập tức quay sang phía khác, nếu không một giây sau người đầu hàng sẽ là anh.

Aiz, Mạnh đại gia học được thông minh hơn rồi.

Chiều trò thất bại, Đỗ Tiểu Mạn cũng không oán trách, toàn tâm toàn ý cùng anh đi về nhà.

Mạnh đại gia cứ bảo “Còn một chút”, loại cổ vũ này không thể tin được. Rõ ràng bọn họ mới bắt đầu vòng thứ hai chưa bao lâu, bây giờ chỉ có quay đầu quay lại mới là đường về nhà nhanh nhất thôi.

Nhưng mà, tay phải của cô được anh nắm chặt, gần như sức nặng của nửa cơ thể đều tựa vào người anh.

Lúc trước cô có nói sau này người đàn ông của cô phải luôn ôm cô vào lòng. Bây giờ ngay cả lúc cô chưa nặng Mạnh Cảnh Ván vẫn có thể ôm lấy cô như cũ, cô không thể không cảm thấy bình bị anh đầu độc rồi.

Chỉ cần có anh bên cạnh, tự đáy lòng, cô thấy rất bình yên.

Đỗ Tiểu Mạn thở ra, cảm bàn tay anh đặt lên bụng mình. Mạnh Cảnh Ván hơi mờ mịt, khi anh muốn dùng ánh mắt để hỏi cô thì lòng bàn tay tự động máy thai. Trong nháy mắt, anh mở mắt to nhìn, ngốc nghếch há miệng: “Tiểu quý ấy đạp em à?”

“Thằng bé muốn đánh nhau với anh đấy.” Đỗ Tiểu Mạn dõng tay anh, cùng anh mười ngón tay đan vào nhau, tay kia vuốt ve bụng, tiếp tục từ từ đi về nhà.

Tay trái nắm lấy tay người cô yêu, tay phải vuốt ve con của bọn họ.

Hạnh phúc cuộc đời này đều nằm cả trong bàn tay cô.

Trong lòng tràn đầy tình yêu, cô nghiêng đầu khẽ gọi một tiếng ông xã, Mạnh đại gia vội vàng cúi đầu.

Một giây sau, cánh môi chạm nhau.

Có lẽ có nhiều lời không cần phải nói ra, chỉ cần dùng hành động là hiểu.

Dường như cảm nhận được suy nghĩ trong lòng cô, Mạnh Cảnh Ván buông môi cô ra, chăm chú nhìn cô. Trong đôi mắt đen láy ấy chỉ có mỗi mình cô mà thôi, “Anh yêu em, Đỗ Tiểu Mạn.”

The end ^ ____ ^

Bạn đang đọc truyện *Anh Chồng Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

